

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

探花郎

ทันฮวา
ในดวงใจ

Jamsai

ทดลองอ่าน

ชุด ศึกในม่าน

1

อวี๋ฉิง 于晴 เขียน
พวงหยก แปล

จินกานันท์

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

รถม้ากระตุกทีหนึ่ง ร่างเบาหวิวของนางจิ้งเซตลาไปข้างหน้า แล้วล้มลงมาชบอกเขา โดยไม่ได้ตั้งใจ

ใบหน้าเนียนแดงเรื่อ นางบอกยิ้มๆ "ขอโทษที่ พี่ใหญ่..." พูดจับก้นตัวลุกขึ้นมา แต่กลับถูกเขากอดไว้แน่น

กลืนกายเขาไม่ได้เน่าเหม็นเหมือนอย่างในอดีตอีกแล้ว เป็นเพราะปีศาจร้ายที่อยู่ในใจค่อยๆ ล่าถอยออกไปหรือนะ

"พี่ใหญ่ ตัวท่านหอมจริง" นางเอ่ยยิ้มๆ

"หากเจ้าชอบก็ดมไปทั้งชีวิตเลยสิ"

หญิงสาวมวงะ ตั้งใจจะผละจากอ้อมกอดของเขาย่างแนบเนียน ทว่าฝ่ายตรงข้ามกระชับวงแขนแน่นจนเบี่ยงตัวออกมาไม่ได้ นางเริ่มพรั่นใจ กำลังจะบอกให้เขาปล่อยมือ รถม้าก็จอดลงหน้าคฤหาสน์สกุลเนี้ยเสียก่อน

คนเลี้ยงม้าเปิดประตูรถอย่างคล่องแคล่วแล้วเห็นภาพข้างในเต็มตา

มากกว่ารัก ทันอวสานในดวงใจ ชุต คุณชายสกุลเนี้ย อวี๋ฉิง เซียน พวพหยก แปลา

探花郎 于晴 (Yu Ching) 著

Copyright © Wondersun Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2452-2

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พิมพ์

กระดาษพิมพ์

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'ทันสวาในดวงใจ' เล่มที่หน้าปกเป็นบุรุษรูปงามสกุลเนี่ยที่นักอ่านถืออยู่ในมือขณะนี้ คือเล่มที่ 1 ในชุดคุณชายสกุลเนี่ยซึ่งเป็นผลงานเล่มแรกๆ ของท่านอวีจิงที่เราอ่านแล้วพบว่าอ่านง่าย สนุก และน่าติดตามอย่างมากทีเดียวค่ะ โดยในชุดนี้มีทั้งสิ้น 6 เล่ม ได้แก่

ทันสวาในดวงใจ

สาวใช้ประพันธ์รัก

องครักษ์เคียงคู่

แม่ครัวเคียงรัก

ผู้ดูแลสอนรัก

และคุณหนูหลงใจ

ซึ่งเราเรียงจากลำดับของคุณชาย เหตุการณ์ในแต่ละเล่มมีความเกี่ยวโยงกันมากน้อยแตกต่างกันไป สามารถอ่านแยกได้ แต่อ่านทั้งชุดจะได้อรรถรสมากกว่า โดยจะออกเดือนละ 2 เล่ม ไม่ทำให้นักอ่านรอนานแน่นอนค่ะ

สำหรับในเรื่องนี้ เป็นเรื่องราวระหว่าง 'ฉานอุ๋ฟู' ที่ปลอมตัวเป็นบุรุษมาสอบเป็นขุนนางเพื่อเหตุผลบางอย่าง และต้องการจะอาศัย 'เนี่ยซังหมิง' ผู้รักษาบ้านเมืองยิ่งชีพเป็นที่พึ่งพิง แต่เขากลับรู้ว่านางเป็นสตรีตั้งแต่ทีแรก และพยายามจะฆ่านางอยู่หลายครั้ง แต่ว่าสาเหตุใดที่เขายังคงไม่ได้ฆ่านาง รวมทั้งความลับของตัวละครแต่ละตัว รวมไปถึงความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนของทั้งคู่นั้นคงต้องให้นักอ่านไปหาคำตอบจากด้านในเล่มแล้วละค่ะ เช่นนั้นก็เปิดประตูศฤงคารสกุลเนี่ย และก้าวเข้าไปสัมผัสกับความเคร่งขรึมเกินวัยของพี่ใหญ่และความเฉลียวฉลาดแสนกลของน้องอุ๋ฟูไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เนียซังหมิง ตำแหน่งผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายทัพซ้ายของกองบัญชาการ มณฑลทหารห้าเขต ผู้มีนิสัยสุขุมเคร่งขรึมเกินวัย งามสง่าโดดเด่น รักษาติบ้านเมืองยิ่งกว่าสหาย
- * เสี่ยวจิ้น ผู้อารักขาของเนียซังหมิง เด็กหญิงวัยแปดขวบที่ ติดตามเขามาเนิ่นนาน และจงรักภักดีต่อเขาอย่างยิ่ง
- * ถานอู่ฟู ท้นฮวาที่ได้รับคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งอาลักษณ์ ในสำนักราชบัณฑิต ดวงหน้านางสะอาดสะอ้านชวนพิศ รวากับเป็นได้ทั้งบุรุษและสตรี
- * ตัวนหยวนเจ้อ ผู้บัญชาการฝ่ายขวาทัพซ้าย เคยออกรบภายใต้ การนำทัพของแม่ทัพคนเดียวกันกับเนียซังหมิงมา โดยตลอด
- * ถานเสียนย่า ผู้เป็นจ้วงหยวนปีนี้ ได้เข้าทำงานในสำนักราชบัณฑิต อนาคตรุ่งโรจน์ ทั้งยังมีใบหน้านางสง่านุ่มนวลอีกด้วย
- * เนียอู่ ผู้มีกลิ่นไอสมุทรเป็นกลิ่นอายของตนเอง เฉลียวฉลาด เจียบคมมาตั้งแต่ยังเล็ก
- * เนียหยวนเจี่ยว คุณชายสิบสองสกุลเนี่ย น้องเล็กสุดของตระกูล อารมณ์เขาเรียบง่ายไม่ซับซ้อน รูปโฉมน่ามองที่สุด ในบรรดาพี่น้องทั้งสิบสองคน

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

เด็ก...เด็กเสียจนน่าตกใจ เด็กอายุน้อยเพียงนี้กลับสามารถสอบผ่านระดับเตียนชื่อ* ได้ด้วยความเรียงอันโดดเด่น ย่อมต้องมีดีเป็นแน่ ต่อไปจะต้องเป็นเสาหลักของบ้านเมืองอย่างไม่ต้องสงสัย! ที่นี้ราชสำนักก็มีความหวังแล้ว มีความหวังอย่างยิ่ง!

เนี่ยซังหมิงรู้สึกยินดีปรีดา ใบหน้าผ่องใสขณะช่วยประคองเด็กหนุ่มที่ค้ำับตนอย่างนอนน้อมขึ้นมา พลางครุ่นคิดสละระตะอยู่ในใจว่า จะเอาเด็กคนนี้มาไว้ข้างกายอย่างไรให้แนบเนียน เด็กอายุเพียงแค่นี้จะได้ไม่ร้ออ่านฉ้อราษฎ์บังหลวงเลียนแบบผู้อื่น แล้วกลายเป็นภัยร้ายของราชสำนักไปแทน

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ (เคอจวี่) มีทั้งหมด 6 สนามสอบ ผู้ที่สอบผ่านระดับเตียนชื่อและผู้ชื่อจะได้เป็นบัณฑิตลงเิง ผู้ที่สอบผ่านระดับยวนชื่อจะได้เป็นบัณฑิตชิวใจ ผู้ที่สอบผ่านระดับเตียนชื่อจะได้เป็นบัณฑิตจวิเหริน ผู้ที่สอบผ่านระดับฮุยชื่อจะได้เป็นบัณฑิตกั้งชื่อ และผู้ที่สอบผ่านระดับเตียนชื่อจะได้เป็นบัณฑิตจันชื่อ ซึ่งในระดับสุดท้ายนี้จะแบ่งเป็นสามชั้น โดยผู้มีคะแนนสอบเป็นสามอันดับแรกของบัณฑิตชั้นหนึ่งจะเรียกว่า จ้วงหยวน บั๋งเหียน และทันฮวาตามลำดับ

จะรับเด็กคนนี้เป็นน้องบุญธรรมก็เป็นเหตุผลที่ฟังขึ้น...

เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้น แล้วพลันคลี่ยิ้มให้เขา

ยามนั้นเอง รวากับฟ้าใสครามเกิดอสนีบาตขึ้นมาในบัดดล แล้วผ่าเบรียลงกลางความคิดของเขา

"ท่านผู้บัญชาการเนี่ย" เด็กหนุ่มเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มค่อนข้างไร้เดียงสา ไม่ได้ล่วงรู้ถึงความตกตะลึงของเขาแม้แต่น้อย "กล่าวกันว่าท่านผู้บัญชาการเก่งกาจทั้งที่ยังหนุ่ม อายุเพิ่งจะยี่สิบกว่าก็รั้งตำแหน่งผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายทัพซ้ายของกองบัญชาการมณฑลทหารห้าเขต ข้ายังได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์! ปีนี้ผู้น้อยอายุสิบแปด อ่อนกว่าท่านผู้บัญชาการหลายปี หากไม่รังเกียจ จากนั้นไปขอเรียกท่านว่าพี่ใหญ่ได้หรือไม่"

แม้ว่าเนี่ยซังหมิงจะยังรักษารอยยิ้มไว้บนใบหน้า แต่ก็ยกแขนเสื้อขึ้นขยี้ตาโดยไม่รู้ตัว

"อากาศร้อน เหงื่อเลยออกเยอะ" เด็กหนุ่มเข้าใจผิดคิดว่าเขาเช็ดเหงื่อ จากนั้นก็สาวเท้าเข้ามาใกล้ขึ้นอีกก้าว นัยน์ตาสีดำสุกใสกะพริบซ้ำๆ สองครั้ง ก่อนที่ร่างจะพลันอ่อนยวบเซล้มเข้ามาปะทะอกเขา

เนี่ยซังหมิงกอดอีกฝ่ายไม่ให้ล้มตามสัญชาตญาณ พอจะถามว่าเป็นอะไรมากหรือไม่ อากาศร้อนจนเป็นลมหรือไร ก็พลันสัมผัสได้ว่าร่างในวงแขนนุ่มนวลบอบบาง รวากับหากโดนบีบแรงหน่อยจะแหลกสลายได้กระนั้น...

หัวใจของเขาเต้นโครมทีหนึ่ง พอเห็นคนที่ที่อยู่อีกด้านมองมาทางนี้ด้วยสายตาไม่ชอบมาพากล เขาก็รีบปล่อยมือทันที เด็กหนุ่มไม่ทันตั้งตัวว่าอยู่ๆ เขาจะชักมือกลับ จึงทำท่าจะล้มลงไปบนพื้น เขาเห็นแล้ว

สงสาร เลยยื่นมือไปยึดท่อนแขนผอมบางนั้นเอาไว้ไม่ให้เจ้าตัวล้ม

"ขอบคุณท่านผู้บัญชาการ" เด็กหนุ่มเอ่ยอย่างอ่อนแรง รอยยิ้มซาบซึ้งวาดอยู่บนริ้วปาก "ท่านว่าหากข้าหมดสติไป ก็ไม่ต้องไปร่วมงานเลี้ยงฉงยงหลิน* แล้วใช่หรือไม่"

ดวงหน้าขาวราวกับหิมะเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็ก แม้แต่ริมฝีปากก็ซีดเผือด ท่าทางเหมือนพร้อมจะหมดสติล้มพับไปได้ทุกเมื่อ ในสายตาผู้เฒ่าเด็กคนนี้เป็นพวกอ่อนแอไม่ได้ความ แต่เขากลับมองว่าเป็นเด็กที่ค่อนข้างอันตรายทีเดียว

"ต่อให้หมดสติก็ยังมีคนห้ามเจ้าไปร่วมงานเลี้ยงฉงยงหลินอยู่ดี" เนี่ยซังหมิงทำลายความหวังอีกฝ่ายให้แตกเป็นเสี่ยง พอเห็นรอยยิ้มไร้เดียงสาที่ยังอยู่บนใบหน้าเด็กหนุ่มอย่างเสมอดันเสมอบลาย ความกังขาก็ผุดขึ้นมาในใจ

รอยยิ้มเช่นนี้ช่างคุ้นตาเหลือเกิน...คุ้นจนเหมือนเขาเห็นจากที่ใดอยู่ตลอดเวลา เขาเชื่อว่าตนเองเห็นใครแล้วไม่มีทางลืม โดยเฉพาะกับคนเก่งจะยิ่งจดจำได้แม่นยำเป็นพิเศษ ใบหน้าของเด็กคนนี้ไม่ติดอยู่ในความทรงจำเลยแม้แต่นิดเดียว แต่เขากลับรู้สึกเหมือนรู้จักรอยยิ้มนี้

"เจ้า...เป็นท้นฮวาจริงๆ นะหรือ" เขาถามขึ้น

"จริงแท้แน่นอนขอรับ" เด็กหนุ่มเดาได้อยู่แล้วว่าเขาต้องไม่เชื่อ จึงไถ่อดทนอย่างไม่กลัวเหน็ดเหนื่อย "องค์จักรพรรดิทรงเล็งเห็นแววข้าจึงได้รับคัดเลือกให้เป็นท้นฮวา ดำรงตำแหน่งอาลักษณ์ในสำนักราชบัณฑิต ไม่นานในอนาคต ข้าอาจเป็นหนึ่งในตัวเล็อกคนที่จะเข้าไป

* งานเลี้ยงฉงยงหลิน เป็นงานเลี้ยงที่ราชสำนักจัดขึ้นเพื่อฉลองให้กับผู้ที่สอบได้เป็นบัณฑิตขึ้นชื่อ

อยู่ในสภาพนอนงาก็เป็นได้"

เนี่ยซังหมิงข้าพรีด "ช่างสำคัญตัวเหลือเกินนะ"

"ที่สำคัญตัวก็เพราะว่าข้าฉลาด หากท่านผู้บัญชาการยอมให้ข้าอยู่ด้วย จะเป็นผลดีต่อท่านในวันข้างหน้าอย่างแน่นอน"

"ยอมให้เจ้าอยู่ด้วย?"

"ถูกต้อง ก่อนจะเข้าสอบ ข้าได้ยินคนเขาพูดกันว่าราชสำนักให้เบี้ยหวัดน้อยนัก บัณฑิตต่างเมืองที่สอบได้จะต้องอยู่โรงเตี๊ยมในเมืองหลวง ค่าเช่าแต่ละเดือนไม่ใช่น้อย จะกินจะใช้ต้องกระเปียดกระเสียร เพราะเหตุนี้ท่านผู้บัญชาการจึงแบ่งจวนของตัวเองให้บัณฑิตที่สอบได้เช่าอยู่โดยเฉพาะ เก็บค่าเช่าถูกแสนถูก ดังนั้นจึงใคร่ขอให้ท่านผู้บัญชาการเก็บห้องไว้ให้ผู้น้อยสัักห้อง" พูดจบก็ค้ำับเขาก็ก

เนี่ยซังหมิงมองฝ่ายตรงข้ามเขม็งอยู่สักพัก ก่อนจะเปรยขึ้นเนิบๆ "เจ้ารู้เรื่องของข้าดีทีเดียวนะ"

"ที่ถูกต้องบอกว่าข้าเลื่อมใสในตัวท่านผู้บัญชาการอย่างมากต่างหาก จึงสนอกสนใจข่าวลือเกี่ยวกับท่านเป็นพิเศษ" เด็กหนุ่มยิ้มตามเคย

รอยยิ้มเช่นนี้เห็นแล้วช่างหงุดหงิดนัก! เขาเคยเห็นยิ้มใส่ชื่อที่แสนจอมปลอมแบบนี้จากที่ใดกันนะ ตระกูลเขามีพี่น้องบุรุษมากมาย แต่ละคนนิสัยต่างกัน แต่ไม่มีใครยิ้มได้ประจ้อประจักษ์เหมือนเด็กนี้เลยสักคน

"อาจารย์ของเจ้าอยู่ที่ใด ตามหลักเจ้าควรอยู่กับอาจารย์มากกว่า"

"อาจารย์ของข้าก็อยู่ข้างหลังท่านอย่างไรแล้ว เห็นหรือไม่ อาจารย์กำลังยุ่งอยู่กับการแสดงความยินดีแก่จ้วงหยวน หากข้าหาที่พักได้ อาจารย์มีแต่จะดีใจละไม่ว่า ท่านผู้บัญชาการวางใจได้เลย"

"ได้เท่าอู่?" เขาเหลือบตามองไป เห็นว่าเป็นผู้คุมสอบปีนี้ เดิมทีเขานึกว่าวันนี้มีเรื่องให้แปลกใจมากพอจนไม่มีอะไรทำให้เขาแปลกใจได้มากกว่านี้แล้วเสียอีก ทว่าเด็กหนุ่มยังโยนเรื่องน่าตกใจใส่เขาจะลอกแล้วระลอกเล่า "เจ้า...คือถานเสวียนอวีหรือหรือ"

"ข้านี้ละถานเสวียนอวี ชื่อรองอู่ฟู คนรู้จักเรียกขานว่าอู่ฟูกันทุกคน ท่านที่ผู้บัญชาการ ที่นี้ท่านเองก็โปรดเรียกขานว่าอู่ฟูเถิดนะ" เด็กหนุ่มตอบยิ้มๆ

เป็นคนผู้นี้จริงด้วย!

แต่ก่อนได้เท่าอู่เคยพูดให้ฟังว่าถานเสวียนอวีเฉลียวฉลาด มีความรู้แตกฉานเหนือคนทั่วไป หากไม่มีเหตุผิดพลาด จะต้องได้ตำแหน่งจ้งหวยวนปีนี้อวดครองอย่างแน่นอน! แม้ไม่รู้ว่าจะเหตุใดถึงกลายเป็นท้นฮวาไปเสียได้ แต่...น่าโมโหนัก!

คนเก่งๆ แบบนี้เหตุใดถึงได้...เป็นสตรีเสียเล่า!

เขาอยากให้ตนเองมองผิดไปเหลือเกิน แต่ตัวเขาเองดันมองคนเก่งมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เด็กที่ยืนอยู่ตรงหน้าเป็นแม่นางน้อยซัดๆ ไฉนได้เท่าอู่ถึงได้คู่ไม่ออก

แล้วแม่นางน้อยผู้นั้นสอบได้ตำแหน่งท้นฮวาได้อย่างไรกัน หากฉลาดมากจริงจะรันทดที่ตายด้วยการมาสอบทำไม! อย่าลืมเสียละว่ากว่าจะเข้าสอบระดับสูงสุดได้จะต้องผ่านสนามสอบใหญ่บ่อยมาไม่รู้กี่ครั้ง นางต้องตรากตรำเล่าเรียนมาสักกี่ปีกัน ถึงสอบได้เป็นท้นฮวาแล้วอย่างไรเล่า นึกหรือว่าจักรพรรดิจะยอมให้นางปลอมตัวเป็นชายมารับตำแหน่งขุนนางจริงๆ

วันใดวันหนึ่งเกิดความแตกตื่นมาว่านางเป็นหญิง จะโทษฐานล้อเล่นกับราชสำนักหรือโทษฐานปิดบังเบี่ยงสูงก็ล้วนแต่ต้องตายสถานเดียวเท่านั้น นางผู้นี้ปัญญาอ่อนไปแล้วหรือไร

"ตกลงตามนี้แล้วกัน ท่านพี่ผู้บัญชาการ ฝากบอกท่านช่วยเก็บห้องไว้ให้ข้าสักห้องด้วยนะ"

"เหลวไหล!"

"ข้าเหลวไหลตรงไหน" เด็กหนุ่มถามอย่างไร้เดียงสา

"เจ้า..." คำพูดแล่นมาถึงริมฝีปากก็ย้อนกลับลงคอไปใหม่ ในใจคิดว่าหากเปิดโปงนางเสียตอนนี้ นางจะต้องถูกประหารอย่างไม่ต้องสงสัย หากไม่เปิดโปง ปลอ่ยให้นางไปพักที่โรงเตี๊ยม มากคนมากปาก เกิดพลังเผละให้ใครจับได้ว่านางเพศใด ผู้คนคงจะหัวเราะขันว่าจักรพรรดิตาไร้แววถึงได้แต่งตั้งสตรีเป็นขุนนาง แต่...หากให้นางไปพักที่จวน ต่อไปเขาเยอมนี่ไม่แคล้วจะเดือดร้อนไปด้วย...

"งานเลี้ยงของหลินกำลังจะเริ่มแล้ว เห็นทีคงคุยกับท่านผู้บัญชาการต่อไม่ได้" เด็กหนุ่มคลี่ม้วนพัดขึ้นขา แล้วประสานมือค้ำับเขาอย่างได้คืบจะเอาศอก "อีกเดี๋ยวข้าจะขอให้กงส่งคนไปเอาหอสัมภาระของข้าจากโรงเตี๊ยมไปไว้ที่คฤหาสน์สกุลเฉียว ต่อจากนี้ก็ต้องขอให้ท่านพี่ผู้บัญชาการช่วยชี้แนะให้มากๆ นะขอรับ"

เฉียวซังหมิงเฝ้าปาก มองนางเดินจากไปพร้อมบัณฑิตที่สอบได้คนอื่นๆ

"ช่างสิ้นไหวจนน่ารังเกียจ..." เขาพึมพำ รู้อยู่แก่ใจว่าถึงอย่างไรก็ต้องให้นางอยู่ด้วย ตนเองเดือดร้อนก็ยิ่งดีกว่าปล่อยให้จักรพรรดิขายหน้า

ตั้งแต่เข้ารับราชการจนถึงวันนี้ ในที่สุดเขาก็รู้แล้วว่า 'น้ำท่วมปาก' หมายความว่าอย่างไร!

"เจ๊วยเหี้ยย* ก็รังเกียจใครเป็นด้วยหรือนี่" ขุนนางราชสำนักผู้หนึ่ง เดินเข้ามาหยุดอยู่ข้างกายเขาพลางเอ่ยถามอย่างประหลาดใจ

เนี้ยซังหมิงหันไปมองแล้วคลี่ยิ้มบางๆ ตามความเคยชิน "ได้เท่าจาง हुआแล้วละ ผู้น้อยพูดว่าการสอบเคอจวี่ปีนี้ผ่านไปได้อย่างลื่นไหล ต่างหาก"

"อย่างนี้เอง ข้าก็คิดอยู่แล้ว เจ๊วยเหี้ยยอารมณ์เย็นออกอย่างนี้จะโมโหใครได้" พูดถึงตรงนี้ก็ลดเสียงลง "ถ้านเสียนย่ำจ้งหยวนปีนี้ อายุเท่าเจ๊วยเหี้ยยนี้ละ อีกไม่กี่วันจะเข้าทำงานในสำนักราชบัณฑิต อนาคตรุ่งโรจน์ทีเดียว ดูเหมือนได้เท่าอู่จะอยากยกธิดาให้แต่งงานด้วย"

"ข้านึกว่าคนที่ได้เท่าอู่ถูกใจคือทันทวาเสียอีก"

"เจ้าหมายถึงถ้านเสียนย่ำจ้งหรือนะหรือ" ได้เท่าจางเข้าใจทันที "เมื่อครูเห็นเจ้าคุยกับเขาอยู่ คิดว่าคนผู้นี้เป็นอย่างไรบ้างเล่า"

"หน้าตาดีงาม อายุยังไม่ถึงยี่สิบ ต่อไปจะต้องเป็นเสาค้ำจุนราชสำนักได้อย่างแน่นอน" เขาตอบกำกวม

ได้เท่าจางหัวเราะเบาๆ "หน้าตาดีจริงๆ นั่นละ แต่ทำอะไรไม่รู้กาลเทศะเอาเสียเลย เมื่อครูตอนดึกเข้าถวายคำนับเบื้องพระพักตร์ เขาลนลานเสียจนเกือบล้มจับ พูดจาไม่รู้เรื่อง ทำให้องค์จักรพรรดิทรงหงุดหงิด แต่เขาดันเขียนความเรียงได้ดีเยี่ยม หากไม่แก่นลัษยขี้ตื่นเหมือนหนูนี้ละก็ ต่อไปจะ 'ทำงาน' ให้เราได้อย่างไรเล่า ถ้าเขากล้าหาญกว่านี้

* เจ๊วยเหี้ยย เป็นคำเรียกผู้มีบรรดาศักดิ์โดยรวม คล้ายคำว่าลอร์ด (Lord) ในภาษาอังกฤษ

ลักนิต ลูกเขยที่ได้ทำอุ้มหายตาไว้คงไม่ใช่ถ่านเสียนยาหรอก" นิ่งไปครู่หนึ่ง ก็พูดต่อด้วยแววตาเจ้าเล่ห์ "จริงสิเนี่ยเจ๊วียเหี้ยย องค์จักรพรรดิทรงโปรดนักพรต บ้านเกิดข้ามีนักพรตผู้หนึ่งเก่งกาจอย่างยิ่ง ไว้สักสักพักข้าจะให้เขา เข้าเมืองหลวง เจ๊วียเหี้ยยยินดีจะไปรับรองเขาเบื่องพระพักตร์ด้วยกันหรือไม่ ต่อไปเมื่อมีคนผู้นี้เป็นสะพาน พวกเราจะได้ผลประโยชน์นับไม่ถ้วนกันเลยทีเดียว"

เส้นเลือดบนท่อนแขนใต้แขนเสื้อกระตุกน้อยๆ เขาเอามือไปลูหลัง ใบบนหน้าอ่อนเยาว์สว่างไสว ขณะพยักหน้ารับคำขี้มุก

"ได้ทำทุกอย่างไว้ ผู้น้อยก็ทำตามนั้น ขอเพียงได้ทำช่วยสนับสนุน ในทางการทำงาน แค່ช่วยพูดเบื่องพระพักตร์ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย"

ใต้เท้าจางเจยหันามอง แต่เดิมตั้งใจว่าจะเอ่ยชมที่เขารู้ความ แต่ พอเห็นรอยยิ้มนั้นก็พลันอุทานว่า "พวกเจ้าเหมือนกันเหลือเกิน"

"เหมือนกัน?" แม้จะประหลาดใจ รอยยิ้มบางๆ ก็ยังไม่เลือนหายไป จากใบหน้าของเนี่ยซังหมิง "เหมือนใครขอรับ"

"เหมือนทันฮวานั่นอย่างไรเล่า รอยยิ้มของพวกเจ้าเหมือนกันจริงๆ" เขาผงะไปเล็กน้อย

"ข้าไม่เหมือนคนผู้นั้นแม้แต่นิดเดียว" ดวงหน้านางสะอาดสะอ้าน ชวนพิศ เป็นได้ทั้งบุรุษและสตรี ผิดกับเขา แม้จะเพ่งอายุยี่สิบสาม แต่ก็ ดูสุขุมเคร่งขรึมเกินวัย

ใต้เท้าจางเจยมองยืงนึกสนุก จึงหัวเราะออกมาว่า "พวกเจ้าสองคน หน้าตาไม่คล้ายกันก็จริง แต่พอยิ้มเท่านั้นละ รอยยิ้มเหมือนกันมาก มีนาตอนข้าเห็นเขาครั้งแรกถึงได้รู้สึกคุ้นตาอย่างบอกไม่ถูก ที่แท้ก็เหมือน

เจ้านี่เอง! ฮ่าๆ...บ้านเจ้าพี่น้องบุรุษเยอะ อย่าบอกนะว่าเขาเป็นน้องชาย
ที่พลัดพรากไปนานปีของเจ้า"

ชายสูงวัยพูดซันๆ เนี่ยซังหมิงเองก็ยิ้มตามไปด้วย
ที่แท้จริงยิ้มคั่นตานั้นก็เห็นบ่อยๆ จากตัวเขาเอง มิน่าถึงได้ดูน่าโมโห
ขนาดนี้

มีใบหน้าที่ซื่อๆ ไร้พิษสง แต่เนื้อในกลับเต็มไปด้วยเล่ห์กระเท่ห์
คนประเภทนี้ล่ะที่ควรระวังที่สุด แต่นี่เขาต้องให้นางมาอยู่ร่วมชายคา
น่ากลัวว่าต่อไปคนที่ต้องลำบากก็คือเขานี้ล่ะ

สงสัยแค่อย่างเดียว เหตุใดนางถึงจงใจมาหาเขา

"ตกลงตามนี้ล่ะนะ หากสำเร็จ รับรองว่าเจ้าจะต้องได้ผลประโยชน์แน่"
ได้เท่าจางเดินจากไปอย่างพึงพอใจเมื่อพูดจบ

ชายหนุ่มหรีดตามองตามพรางพึมพำกับตัวเอง "คานบนคบเสียอย่าง
คานล่างจะตรงได้อย่างไรกัน"

ราชสำนักมีขุนนางโลกโมโหสันตั้งแต่ระดับสูงจนถึงระดับล่างซุกซุม
ราวกับมด นับกันไม่หวาดไม่ไหว ตอนแรกได้ยินได้ทำอุพุดถึงถานเสวียนอวี่
ว่าเป็นคนเก่ง เขาจึงได้เตรียมห้องหับในคฤหาสน์สกุลเนี่ยไว้ล่วงหน้า
โดยไม่รอให้อีกฝ่ายเอ่ยปากขออาศัย เพื่อจะได้ชิงซื้อใจไว้ก่อน ที่ไหนได้
นางกลับกลายเป็นหนามแหลมที่อาจแทงเขาได้ทุกเมื่อ

เฮ้อ! ความฝันสวยหรูสลายกลายเป็นอากาศ ราชสำนักเช่นนี้
อาศัยกำลังเขาแค่คนเดียวจะช่วยฟื้นฟูได้อย่างไร

"เนี่ยซังหมิง ปีนี้อายุสี่สิบสาม มีพี่น้องสิบสองคน นิสัยเจ้าเล่ห์เพทุบาย

ยืมมีดฆ่าคนเก่งนัก ต้องระวังให้มาก"

หลังพิมพ์อ่านข้อความในกระดาศ แล้วนึกถึงปฏิกิริยาของเขา ยามพบกันเมื่อตอนกลางวันขึ้นมาได้ จึงหยิบพู่กันมาบันทึกลงไปว่า

'คนผู้นี้ยึดชาติบ้านเมืองเป็นที่ตั้ง ระหว่างชาติบ้านเมืองกับสหาย ย่อมต้องเลือกอย่างแรก ต่อให้สนิทสนมกัน ก็ต้องคอยระวังว่าเขาจะทรยศสหายเพื่อชาติ'

ถ่านอุ้ฟูเป่าหมึกบนกระดาศให้แห้ง แล้วยืมเยาะตัวเอง "ที่ฟังแบบนี้ ไม่นั่นคงเลยสักนิด จะทำร้ายเราถึงตายเมื่อไรก็ไม่รู้ แม้อยากจะเขียน คำสั่งเสียยังไม่ทันด้วยกระมัง"

ได้แสงเทียนเหลืองหม่น เรือนผมยาวเหยียดสยายอยู่บนแผ่นหลัง แม้จะไม่ได้เจาะหู แต่ผิวขาวเนียนละเอียดกับอิริยาบถผ่อนคลายก็ฟ้อง ความนุ่มนวลแบบอิสตรีออกมาให้เห็นอยู่บ้าง

โชคดีที่ราชสำนักในยุคนี้เรืองโลกีย์เหลวแหลก ชนชั้นสูงและสามัญชน ต่างพากันเอาเยี่ยงอย่างด้วยการปล่อยตัวทางกามา อ้างความรัก บังหน้า แท้ที่จริงคือสนองตณหา ผู้คนพนันขันต่อกันว่าลูกชายบ้านใด จะเกิดมาหน้าตาตงงามที่สุด ดังนั้นจึงมีข่าวมาให้ได้ยินว่าชนชั้นสูง เศษขมหญิงนั้บร้อยในคืนเดียว ตอนได้ฟังเรื่องนี้เป็นครั้งแรก นางรู้สึก สะอิดสะเอียนล้นดี นึกไม่ถึงว่าค่านิยมนี้จะมีประโยชน์ต่อตัวเอง ไม่มีใคร นึกสงสัยที่นางหน้าตากระเดียดไปทางสตรี คิดกันแค่ว่ายุคนี้มีเด็กหนุ่ม หน้าตาทำทางนุ่มนั้มมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกที่

นางม้วนกระดาษไปเก็บไว้บนตู้หนังสือ พอยกมือป้องปากหา
ท้องก็พลันส่งเสียงร้องจ๊อก

"แย้แล้ว..." นางโอดครวญ

ค่าเช่าห้องคฤหาสน์สกุลเนี่ยถูกแสนถูก แต่มีบ่าวแค่คนเดียวซึ่ง
ต้องใช้ร่วมกับคนอื่น พอตกค่าจึงต้องลงมือทำเองทุกอย่าง

ไม่รู้ว่ในโรงครัวจะมีอาหารเหลืออยู่บ้างหรือไม่

นางคิดอยู่สักพักก็มิดดม แต่ครัวจะใช้ผ้ารัดอก นางเพ็งจะอายุ
สิบแปด เป็นเด็กโตช้า หากลมไม่พัดแรงจริงๆ ไม่น่าจะมีใครมองเห็น
สัดส่วนที่นูนขึ้นมาตรงอก แม้รู้ดีว่านิสัยขี้เกียจนี้จะนำภัยมาให้ตัวเอง
ในสักวัน แต่ก็ป็นสันดานที่แก้ไขได้ยากยิ่ง

"อยู่มาทั้งวัน เหนื่อยเหลือเกิน แต่กลับมาหิวเอาตอนนี้ เจ้าท้องนี้
มันไม่ได้ความเลยจริงๆ" นางบ่นมั่งงำพลาจผลักประตุเดินออกจากห้อง
ก่อนจะทำไหล่ห่อเมื่อลมเย็นพัดเข้ามากระทบร่าง

ตอนมาถึงที่นี่ นางจำแค่ห้องตัวเอง บ่าวที่นำทางไม่ได้พาผู้เช่าไปดู
เรือนอื่นๆ ในคฤหาสน์สกุลเนี่ย นางปรือตาพึมพำ

"โรงครัวอยู่ตรงไหนก็ไม่รู้ เอาเป็นว่าจะเดินไปลักร่อยกั่วแล้วกัน"
นางอมยิ้ม สาวเท้าเดินกั่วแล้วกั่วเล่า

ยามนี้ดวงจันทร์ลอยแจ่มอยู่กลางฟ้า นางอาศัยแสงจันทร์ส่องสว่าง
เดินไปทางตะวันออก

"หนึ่งสองสามสี่ห้า ไร่ที่ท่าแม่ลักนิด หกเจ็ดแปดเก้าสิบ ยังไม่เห็น
เงาของกิน! เอ้อ อย่าเดินให้เสียเที่ยวดีกว่า" นางเดินๆ หยุดๆ ไร่อารมณ์
จะชมจันทร์ได้แต่ก้มหน้านับก้าวไปเรื่อยๆ

"ก้าวที่ก้าวลืบเจ็ด แฮ่ แม่แต่เงาคนยังไม่มี ที่นี้ได้หิวท้องกิวจริง ๆ แน่!
ก้าวลืบแปด...ก้าวลืบก้า...หนึ่งร้อย..." ปลายเท้าเดินลอดซุ้มประตูเข้ามา
หยุดลงด้านในพอดี จากนั้นก็ไม่ยอมเดินต่อแม้แต่ก้าวเดียว

ทันใดนั้น...

"ใครนะ!" เสียงแจ้ว ๆ แบบเด็กเล็กแหวขึ้น

นางเหลือบตามองไปก็เห็นแสงสีเงินฟุ้งแวบมาทางนี้ พร้อมกับ
ที่ร่างคุ่นเคยปรากฏขึ้นมาให้เห็นทางหางตา นางยืนนิ่งไม่ขยับ ปล่อยให้
อีกฝ่ายอุ้มตัวเองออกจากจุดที่ยืนอยู่

"นายท่านระวัง! มันเป็นขโมยหรือไม่ก็ไม่รู้!" ตะขอเงินฟุ้งเข้าไปปัก
ในหินประตูโค้ง เสียวจิ้นที่อยู่ด้านหลังเนียซังหมิงร้องบอกอย่างเป็นห่วง

"เจ้ายังไม่ทันได้มองด้วยซ้ำก็มั่นใจแล้วหรือว่าเขาเป็นขโมย" ชายหนุ่ม
หันไปชี้เงาใสเสียวจิ้นพลางดู ก่อนจะก้มหน้ามองเด็กหนุ่มที่อยู่ใต้อ้อมกอด
แล้วให้ผงะไป "เจ้าเองหรือ"

"บังเอิญจังนะพี่ใหญ่" นางส่งยิ้มใสซื่อไปให้

"เจ้ามาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง"

"ข้าหิว ก็เลยออกมาหาของกิน พี่ใหญ่ ปล่อยให้ข้าก่อนดีกว่า อย่าให้
เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ มองจนตาค้างเลย"

เนียซังหมิงเพิ่งรู้ตัวก็ตอนนี้ว่ามีอกอดเอนางอยู่ ด้านหน้าของนาง
ที่แนบอิงกับอกเขานั้นช่าง...แสนนุ่ม

เขารีบปล่อยมือทันที ทำเอนางล้มก้นจ้ำบ่าลงไปกับพื้น

"โอ๊ย! เจ็บซะมด พี่ใหญ่ จะปล่อยก็ระวัง ๆ หน่อยสิ!" นางโอดครวญ
เขาถลึงตามอง ภายได้แสงจันทร์มยาวของนางถูกรวบไว้ แต่กระนั้น

ก็มองเห็นว่ายังขึ้นอยู่ กลิ่นหอมรวยรินมาจากเรือนกาย ต้องเพ็งอาบน้ำ
มาใหม่ๆ อย่างแน่นอน

มิน่า...มินาถึงไม่ได้รดดอก

เขาดิ่งสายตาไปทางอื่นอย่างกระอักกระอ่วน รับรู้ได้ถึงความร้อนผ่าว
ตรงปลายนิ้ว ไม่กล้าอาศัยแสงจันทร์มองผิวขาวอมชมพูของนาง

"นายท่าน...ข้าเข้าใจแล้ว! เขาเรียกท่านว่าพี่ใหญ่ ที่แท้เขาก็เป็นน้อง
ของนายท่านนี่เอง!" เสียวจินร้องขึ้นพลางก้าวขาอ้วนป้อมวิ่งเข้ามาหา

"คนผู้นี้ไม่ใช่พี่น้องข้า" เขาเอ็ด "ลืมแล้วหรือว่าวันนี้มีบันทึกที่
สอบผ่านย้ายเข้ามาอยู่ใหม่"

เสียวจินยังเด็กนัก เรื่องที่พูดให้ฟังตอนกลางวัน พอตกกลางคืน
ก็ลืมแล้ว ความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนเกินไปยอมจำไม่ได้ รู้เพียงแต่ว่า
คนแปลกหน้ามีความหมายเท่ากับศัตรูเท่านั้นเอง

"นายท่าน..."

"เรียกท่านพ่อสิ" เนี่ยซังหมิงดิง แล้วหันไปประสานมือให้ถานอู่ฟู่
"ได้ทำถานโปรดยาได้ถึงสาที่ลูกสาวข้าเสียมารยาท"

"ได้ทั้งได้ทำอะไรกัน! พี่เนี่ย ต่อไปพวกเราเป็นคนกันเองแล้วนะ
ท่านเรียกข้าว่าน้องอู่ฟู่ก็ได้ ไม่ต้องเอาธรรมเนียมมาราชสำนักมาใช้หรอก"
ดวงตาสีดำสนิทมองไปทางเสียวจิน กระพริบซ้ำๆ สองที ก่อนจะกวักมือเรียก
"มานี่มา หนูน้อย ข้าชี้เกียจลูก เจ้าเดินมาหน่อย"

เด็กหญิงเหลือบมองเนี่ยซังหมิงอย่างลังเล ก่อนจะเดินเข้าไปหา
ร่างบนพื้น "ได้...ได้ทำ..."

"เรียกข้าว่าพี่ชายอู่ฟู่ก็ได้" ถานอู่ฟู่ล้วงถุงมือคู่หนึ่งออกจากอกเสื้อ

"เจ้าเป็นลูกสาวของพี่เนี่ย ตามหลักข้าควรต้องให้ของขวัญแรกพบ แต่ข้าไม่มีอะไรดีๆ เลยสักอย่าง มีแต่ถุงมือคู่นี้ล่ะที่พกติดตัวมาด้วย เจ้ารับไว้สิ"

พอจะเอื้อมมือไปดึงมือป้อมๆ เด็กน้อยก็พลันถอยหลังกรูดพลง พุดด้วยใบหน้าแดงเรื่อ

"นาย...ท่านพ่อเคยบอกว่าไม่มีความดีความชอบอย่าได้รับจากผู้ใด เสียวจินรับของของคุณชายมาเปล่าๆ ไม่ได้หรอก"

"หือ? ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลย ข้าหิวจะแย่แล้ว หนูน้อย ข้ากลัวความหิวที่สุดเลย หากเจ้าช่วยข้าไม่ให้หิวตายได้จะถือเป็นบุญคุณใหญ่หลวงเลยล่ะ"

"เอ่อ..." นางเป็นผู้อารักขาของนายท่านก็ไม่ควรรออยู่ห่างนายท่านจะไปโรงครัวให้คุณชายท่านนี้ได้อย่างไร แต่พอเห็นเนียซังหมิงพยักหน้าให้น้อยๆ ข้าถุงมือคู่นี้ก็บังกลายดอกไม้ตระการตาล่อใจ นางจึงจิ้มงำ "ข้า...ไปแค่ครู่เดียว เดียวก็กลับ ท่านพ่อ ท่านห้ามเดินเล่นพ่วนไปไหนเด็ดขาด"

นางรับถุงมือมาด้วยใบหน้าแดงก่ำ แล้ววิ่งปฐิตหายวับไปด้านหลัง ซุ่มประตูดอย่างว่องไว

"วิ่งเร็วกว่าข้าอีกนะเนี่ย" ถานอู่ฟูเอ่ยพลางมีสีหน้าตกตะลึงเล็กน้อย "ตึกต้นป่านี่แล้วไม่พักนอนอยู่ในห้อง เหตุใดจึงเดินออกมาที่นี่"

"ก็ข้าหิวเนี่ย"

"เจ้าเพิ่งกลับมาจากงานเลี้ยงฉงหยงลินแท้ๆ..."

"ท่านคิดว่างานเลี้ยงของราชสำนักจะกินได้สักเท่าไรกันเชียว"

อีกอย่างวันหนึ่งๆ ข้ากินข้าวอย่างต่ำหกลื้อ ดินะมาเจอพี่ใหญ่ก่อน ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้คงได้มีศพนอนตายอยู่ในजनเน" นางเงยหน้าขึ้น สังเกตเห็นว่าสายตาของฝ่ายตรงข้ามมองไปทางอื่น "พี่ใหญ่ ท่านมีลูกสาวแล้วหรือ ไม่เห็นจะคล้ายท่านเลย"

"นางมาอยู่กับข้าตั้งแต่เด็ก พวกเราจึงผูกพันกันเหมือนเป็นพ่อลูก" เขาตอบเรียบๆ

"ข้าได้ยินมาว่าครอบครัวพี่ใหญ่มีพี่น้องชายหลายคน แต่ละคนมีผู้อารักขา ผู้อารักขาของพี่ใหญ่คงไม่ใช่น้องเสี่ยวจินนี่หรือกกระมัง" นางลองเลียบเคียง เด็กน้อยคนเมื่อครู่ทำทางจะอายุแค่แปดขวบเท่านั้น ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนผู้อารักขาฝีมือฉกาจเลยแม้แต่นิดเดียว

ในที่สุดเขาก็เบนสายตากลับมาหยุดลงบนร่างนาง

"เจ้าแอบสืบเรื่องของข้ามาหรือ" ใครคิดร้ายตามสืบเรื่องของเขา เขาไม่สนใจ มีเพียงคนคนหนึ่งที่เท่านั้นที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนเรื่องส่วนตัว ถูกตีแผ่อยู่ตรงหน้านางทั้งหมด

"ไม่เรียกว่าสืบหรือ สกุลเนี่ยเป็นหัวข้อที่ชาวบ้านร้านตลาด แถบเมืองหลวงคุยกันยามว่างอยู่แล้ว ไม่ต้องพูดถึงว่าพี่ใหญ่เป็นขุนนางในราชสำนัก ลูกชายคนที่สามรับช่วงต่อกิจการร้านขายหนังสือทั่วแผ่นดิน ตั้งแต่อายุน้อยๆ ตอนนี้เริ่มประสบความสำเร็จแล้ว ลูกชายคนที่ห้า 'ลือกันว่า' ดูแลกิจการร้านหนังสือในอาณาจักรเพื่อนบ้าน ลูกชายคนที่หก เรียนวิชาแพทย์ นี่แค่ยกตัวอย่างนะ พี่ใหญ่ เรื่องพวกนี้นะ ข้าแค่เข้าไปนั่งในโรงเตี๊ยมสักพักก็ได้ยินคนเขาพูดกันทั่วแล้วละ" นางมองข้ามมองขวา เห็นว่ามีศาลารับลมก็คำนวณระยะห่าง แล้วยื่นมือออกไปให้เขา

ชายหนุ่มจ้องมองมือเล็กบางข้างนั้นอยู่สักพัก ถึงจะเข้าใจเจตนาารมณ์ของอีกฝ่าย

เขาลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะจับมือเด็กหนุ่มลื่นนั้นไว้ คุณนางให้ลุกขึ้นจากพื้น นางทำตัวไม่สมกับเป็นสตรีเอาเสียเลย หากไม่เป็นเพราะเขาเชื่อมั่นในสองตาของตัวเองล่ะก็ คงเข้าใจผิดคิดว่านางเป็นบุรุษไปแล้ว

นางเดินโซเซเข้าไปในศาลาอย่างเชื่องช้า

"เจ้า...ดื่มสุรามาหรือ" เขาไม่กล้าเดินเข้าไปใกล้ เพราะกลัวกลิ่นหอมของนางจะโชยมาเข้าจมูก

"ดื่มมานิดหน่อยจากงานเลี้ยง" นางรับตรงๆ แล้วทั้งตัวลงบนม้าหิน "ดินะที่ข้าเป็นแค่ท้นฮวาตัวเล็กๆ ไม่อย่างนั้นคงต้องให้คนหามกลับมาแล้ว" เห็นชายหนุ่มยังรักษารอยยิ้มเอาไว้บนใบหน้า ทั้งที่ดวงตาสะท้อนความรังเกียจ นางก็กล่าวยิ้มๆ "ข้าไม่ได้เมาสุราหรอก แค่หิวจนทนไม่ไหว พอหิวหนักเข้าเลยหน้ามืดตาลาย"

นางทำตัวอ่อนฟุบลงไปบนโต๊ะราวกับไม่มีกระดูก ไม่ได้นั่งตัวตรงสง่างามแบบคนรำเรียนหนังสือ

เนี่ยซังหมิงชมวดก็พอใจแล้วนึกขึ้นมาได้ว่าตอนถูกเสี่ยวจิ้นจุโจมด้วยตะขोजิน นางไม่แม้แต่จะหลบ จึงถามขึ้นว่า "เจ้าไม่เคยฝึกยุทธ์แต่เมื่อครู่นี้ยกหลบ ไม่กลัวว่าจะเกิดพลาดพลั้งขึ้นมาหรือ"

"พี่ใหญ่ก็อยู่ตรงนั้นด้วย ข้าจะถูกเด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่งทำร้ายได้อย่างไร จริงหรือไม่เล่า" นางเอ่ยเสียงจริงจัง ทว่าหลอกเขาไม่สำเร็จ

น้ำเสียงเช่นนี้เขาคุ่นเคยจนไม่รู้จะคุ่นเคยอย่างไร เมื่อกลางวันตอนอยู่ด้านนอกตำหนักเฟิงเทียน เขามัวแต่ตกตะลึงกับเพศที่แท้จริง

ของนางจนไม่ทันสังเกตอย่างอื่น แต่คำพูดไร้เจตนาของใต้เท้าจงทำให้
เขาเริ่มพิจารณานางอย่างถี่ถ้วน

ไม่มีเวลาไหนที่นางไม่ยิ้ม รอยยิ้มคล้ายจะใสซื่อจริงใจ แต่ในสายตา
เขากลับดูเสแสร้งจนเกินพอดี เหมือนท่าทีที่เขาปฏิบัติต่อคนอื่นจริงๆ
นั่นล่ะ

เห็นชายหนุ่มจ้องมองตัวเองเขม็ง นางก็ถอนหายใจอึดๆ "เออล่ะ
ข้าเห็นว่าพี่ใหญ่เองก็เป็นคนฉลาด จะสำรวจตามตรงก็ได้ เดิมทีตั้งใจ
จะสร้างภาพลักษณ์ให้ท่านประทับใจเสียหน่อย ไม่ใช่ข้าไม่กลัว แต่ข้า
คร้านจะขยับต่างหาก หลังกลับจากงานเลี้ยงฉงหยงหลินเมื่อครู่ ข้าอาบน้ำ
แต่งตัวแล้วหิวจนตาลาย ข้ามันพอกี้เกียจ แต่ก็ไม่อยากเรียกบ่าว
เข้าครัวตักๆ ตื่นๆ เลยกบอกกับตัวเองว่าหากเจอโรงครัวภายในร้อยก้าว
ก็จะหาอะไรกิน แต่หากไม่เจอก็กลับห้อง อย่างมากพุงนี้ก็แค่ไปสำนัก
ราชบัณฑิตไม่ไหวเท่านั้น"

เขาถามอย่างฉงน "เหตุใดพุงนี้ถึงจะไปไม่ไหว"

"ก็เพราะข้าลูกไม่ไหวนะสิ ข้าบอกแล้วว่าข้าทนหิวไม่ได้ ตอนกลางวัน
หากหิวขึ้นมา สมองข้าจะไม่ทำงาน มิน่าข้ายังจะพูดจาไม่รู้เรื่องเอาง่ายๆ
หากเกิดหิวตอนกลางคืน เช้าวันรุ่งขึ้นต่อให้เอากลองเอาฆ้องมาตีปลุก
ข้าก็ไม่ตื่น"

"เจ้าอุตสาห์สอบผ่านอย่างยากลำบากเลือดตาแทบกระเด็น
แต่กลับไม่จริงจัง รู้ไว้เสียว่าเป็นขุนนางราชสำนักใช่จะทำอะไรได้ตาม
อำเภอใจ นี่จะไม่เข้าสำนักราชบัณฑิตก็ไม่เข้า!" เขาเอ็ด นางมีความคิด
เอาแต่ใจตัวเองอย่างนี้ ไม่ต้องรอให้คนอื่นจับได้หรอกว่าแท้ที่จริงแล้ว

นางเพศอะไร นิสัยก็คงนำภัยมาถึงตัวก่อน

นางยิ้มน้อยๆ เอื้อมมือไปเปิดหน้าต่างให้ลมเย็นพัดเข้ามาพลาบว่า "อะไรคือความยากลำบากเลือดตาแทบกระเด็น ข้าไม่ยักรู้จัก ตำแหน่งที่สนวนนี้ได้มาง่ายๆ ความเรียงก็เขียนง่ายๆ สอบได้ไม่เห็นน่าตื่นเต้นตรงไหน"

เนี่ยซังหึงหรือตา รู้สึกหงุดหงิดกับถ้อยคำโอ้อวดของนาง ทว่าก็ไม่ได้ได้กลับ นางเกี่ยวข้ออะไรกับเขาแล้ว เขาจะเปลี่ยนน้ำลายไปด้วยเหตุใดกัน

สักพักเสี่ยวจิ้นก็วิ่งปรี๊ดกลับมาพร้อมซาลาเปาร้อนๆ หนึ่งเซ่ง

"โอ้โฮ! หอมจัง ลำบากเจ้าแล้วนะหนูน้อย" ถานอู่ฟูรับเอื้อมมือไปรับซาลาเปามาฉีกกินคำเล็กๆ อย่างรวดเร็ว อากัปกิริยานุ่มนวลชวนมอง ไม่ดูเหมือนคนหิวโซแม้แต่นิดเดียว

"พ่อครัวที่จวนทำอาหารอร่อยมากๆ...อร่อยมากๆ" เสี่ยวจิ้นบอกอย่างภาคภูมิใจ จากนั้นก็เดินไปยืนข้างหลังเนี่ยซังหึงอย่างรู้หน้าที่ "พวกเราจะกลับจวนผู้บัญชาการกันหรือยังเจ้าคะ"

ควรกลับได้แล้ว เสี่ยวจิ้นยังเล็กน้อย ถ่างตาตึกๆ ตื่นๆ ไม่ไหว

เขาหันไปมองถานอู่ฟูอีกครั้ง แล้วโพล่งขึ้นว่า "ลักษณะเจ้าดูไม่เหมือนคนอัปโชค"

"พี่ใหญ่พูดได้ดี ตั้งแต่เกิดมาข้ายังไม่เคยลำบากเลย หมอตุก็เคยบอกเหมือนกันว่าในภายภาคหน้าข้าจะเจริญรุ่งเรือง มีลาภยศสรรเสริญหลายร้อยปีมานี้จะหาใครดวงดีเท่าข้าไม่มีอีกแล้ว ข้าไล่สอบมาเรื่อยๆ ตั้งแต่ระดับเสียงซื่อ ยังไม่เคยต้องสอบซ้ำมาก่อน พอได้ตำแหน่งที่สนวน

ก็ได้เจอพี่ชายดีๆ มีที่ให้อยู่ ขนาดพ่อครัวบ้านพี่ใหญ่ยังรสมือเป็นเลิศ ไม่ต้องพูดถึงอนาคตของข้าหรอก แค่นี้ข้าก็ดวงดีจนไม่รู้จะดีอย่างไรแล้ว" นางกล่าวผ่านรอยยิ้ม ซาลาเปาลูกหนึ่งกัดกินแค่ไม่กี่คำก็วาง

ข้างไม่รู้ว่าจะใครควรไม่ควร ไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเอาเสียเลย

เขาสะกดโทษเอาไว้นอก เห็นแก่ที่นางยังอายุน้อย ซ้ำยังเป็นคนฉลาดเฉลียวเรียนรู้ไว จึงเตือนอ่อนๆ ด้วยความหวังดี

"อยู่กับจักรพรรดิก็เหมือนอยู่กับเสือ เป็นขุนนางราชสำนักต้องระวังตัวทุกฝีก้าว เกิดทำให้จักรพรรดิทรงกริ้วหนักขึ้นมา ต่อให้เป็นเชื้อพระวงศ์ก็รักษาหัวเอาไว้บนบ่าไม่ได้ หากเจ้าไม่คิดจะทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อชาติบ้านเมืองในระยะยาวแล้วละก็ รีบล้มเลิกความตั้งใจแล้วกลับบ้านไป...มีเมียมีลูกเสียแต่เนิ่นๆ ดีกว่า" สตรีผู้หนึ่งจะเป็นขุนนางได้นานสักเท่าไรกัน สิบปี ยี่สิบปี ต่อให้ไม่ออกเรือนเลยชั่วชีวิต นางจะปิดบังความจริงได้นานแค่ไหน รนหาที่ตายชัดๆ

"พี่ใหญ่พูดแบบคนมีประสบการณ์มาก่อนหรือ" นางทำหน้าชาบซึ่ง "ที่แท้พี่ใหญ่ก็เห็นข้าเป็นน้องชายจริงๆ ถึงได้ระบายความคับแค้นที่สะสมไว้ในใจมานานให้ฟัง วางใจเถิด ข้าฟังเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวา ไม่เอาไปพูดต่อให้เสื่อมเสียชื่อเสียงที่ท่านเพียรสร้างมาเนิ่นนานหรอก"

คนพูดยิ้มหน้าเป็น เห็นแล้วน่าโมโหนัก

"ใครเห็นเจ้าเป็นน้องชาย" ชายหนุ่มหุบยิ้ม กัดฟันพูดเคื่องๆ "ไม่ต้องมาเรียกพี่ใหญ่อย่างนั้นพี่ใหญ่อย่างนี้ ข้ามีพี่น้องเยอะพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีเพิ่มอีกคน"

"นี่พี่ใหญ่รังเกียจข้าหรือ" นางถามอย่างตกตะลึง

"ยิ่งกว่ารังเกียจเสียอีก เจ้าไม่ควรมาอยู่ตรงนี้แต่แรกแล้ว เจ้าสอบได้ตำแหน่งท้นฮวา ก็เท่ากับมีวิชาความรู้เหนือคนอื่น คนร่ำเรียนหนังสือทั่วไปห่างชั้นกับเจ้ามาก เจ้าควรพอใจแล้วรีบลาออกจากราชการโดยเร็วจะดีกว่า..."

"นายท่าน?!" เสี่ยวจิ้นอุทาน นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่นางเห็นนายท่านมีโทสะ และเป็นครั้งแรกเช่นกัน...ที่เห็นน้ำตานุรุช

"ฮึก...ข้า...ข้าเจ็บปวดเหลือเกิน...ที่แท้ไม่ได้มีแต่อาจารย์ที่รังเกียจข้า แม้แต่พี่ใหญ่ก็ยังรังเกียจ..." ถานอุปัฏฐายความโศกเศร้าออกมาผ่านเสียงสะอึกสะอื้น "เคยได้ยินคนเขาพูดอยู่บ่อยๆ ว่าขุนนางเมืองหลวงถึงอย่างไรก็โลกโมโหสัน ทำตัวเหนือกฎหมาย ไม่ได้มาเป็นขุนนางเพื่อชาติบ้านเมือง แต่มาหาเงินפקเข้าห่อตัวเอง...มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เหมือนคนอื่น คือเนี้ยเจวียเหยียที่ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการฝ่ายซ้ายไม่กินสินบน จงรักภักดีต่อแผ่นดิน ขณะที่ราชสำนักยังจัดหาที่อยู่อาศัยให้บัณฑิตสอบผ่านไม่ได้ เนี้ยเจวียเหยียกลับยกบ้านตัวเองให้อยู่ ข้าฟังแล้วเลื่อมใสยิ่งนัก...ฮือ ต่อให้ได้เกี่ยวข้องกับวีรบุรุษในดวงใจแม้เพียงนิดเดียว...ข้าก็ยังยินดี...ฮือ..."

"นายท่าน..." เสี่ยวจิ้นดึงชายเสื้อเขา

รู้ทั้งรู้ว่านางเล่นละคร เขาก็ยังมองตาค้างอยู่นั่นเอง

"ฮือ...ข้าช่างน่าสงสารอะไรอย่างนี้...แค่ก...แค่ก..." นางรำลึกได้ซาลาเปาเมื่อครูๆ เข้าเสียแล้ว

เสี่ยวจิ้นรีบวิ่งเข้ามาตบหลังให้ พลางถลึงตาใส่นายท่านซึ่งตนเชิดชูราวกับเทพเจ้าเป็นเชิงตำหนิ

"นายท่าน ความจริงคุณชายก็น่าสงสารมากนะ..."

น่าสงสาร? เขาคิดว่าตัวเองเจ้าเล่ห์มากแล้ว ไม่นึกว่ายังมีคนเจ้าเล่ห์กว่าเขาอีก! ขนาดเด็กจรงรักภักดีอย่างเสี่ยวจิ้นยังโดนหลอกไปอยู่ข้างโน้น ไม่ต้องคิดเลยว่าต่อไปนางจะกอบโกยลาภยศสรรเสริญให้ตัวเองในราชสำนักด้วยวิธีใด

เนี่ยซังหมิงกัดฟันกรอด ก่อนจะแค้นยี้มขุนฯ

"ได้เท่าถ่าน เจ้าไม่ยอมลาออกจากราชการ ชำก็ห้าม เจ้าจะอยู่ที่นั่นต่อ ชำก็จะไม่ขับไล่ไล่ส่ง เก็บน้ำตาของเจ้าได้แล้ว" น้ำตาของสตรีช่างไม่มีราคาเอาเสียเลย

"จริงหรือพี่ใหญ่" นางถามด้วยดวงตาจำลลอ

เขาสะบัดแขนเสื้อ "แล้วแต่เจ้าเถิด" อยากรณหาที่ตายเองก็อย่ามาโทษเขาแล้วกัน "เสี่ยวจิ้น กลับจวน"

"พี่ใหญ่ควรกลับจวนผู้บัญชาการแล้วจริงๆ" น้ำตานางเหมือนสิ่งได้สองแก้มยังเปียกเป็นทาง แต่ไม่มีน้ำไหลลงมาจากดวงเนตรสุกใสแล้ว นางแยมยี้มบาง "รีบกลับไปเสีย จะได้ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับกัน"

เขาชะงักเท่า หันไปมองอีกฝ่าย "ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับกัน?"

"พี่ใหญ่เก็บสัมภาระเพื่อจะกลับไปอยู่จวนผู้บัญชาการ ทำแบบนี้ดีกว่าท่าน แล้วก็ดีกับพวกเรา ความจริงค่าเช่าแต่ละเดือนถือเป็นเงินที่น้อยมากสำหรับท่าน หากให้เราเข้ามาอยู่โดยไม่เก็บค่าเช่า ย่อมมีบัณฑิตขาบซึ่งในน้ำใจท่านไม่รู้กี่คน ต่อไปเมื่อพวกเขาเหล่านี้ได้เข้าทำงานในสภานางเออ เป็นราชบัณฑิตเออ รองเสนาบดีเออ เสนาบดีเออ ก็จะนึกถึงบุญคุณท่านและอยากตอบแทนอย่างแน่นอน นี่คือการลงทุน

ระยะยาว แต่ท่านไม่ต้องการ ถึงอย่างไรก็จะเก็บค่าเช่าจากพวกเรา
อาหารสามมื้อรวมอยู่ในค่าเช่า ส่วนของกินจุบจิบต้องจ่ายเงิน มีบ่าว
ให้เรียกใช้ แต่ทั้งเรือนที่ให้เช่ามีบ่าวแค่คนเดียว ดีกว่าโรงเตี๊ยมทั่วไป
นิดหน่อยเท่านั้นเอง พี่ใหญ่ ท่านจงใจเลี้ยงภัย"

เขาหรีดา "เลี้ยงภัยอะไร"

"ภัยที่จะถูกริบหา ไม่ให้ใครมาพูดได้ว่าท่านซบเลี้ยงสหายขุนนาง
เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว"

ชายหนุ่มสาวห้าพรวดไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง เสียวจินนึกว่าเขา
จะต่ออีกฝ่าย ก็รีบดึงไว้พลางร้องเรียกอย่างตกใจ "นายท่าน!"

"เจ้า..."

"พี่ใหญ่?" นางยิ้ม

เขาอยากแสร้งอยากที่จะจับไหล่นางเขย่าแรงๆ แล้วถามว่าเหตุใด
ต้องเป็นสตรี หากเป็นบุรุษจะดีสักแค่ไหนกันเสีย! คนที่เดาใจเขาได้
มีแต่นางนี่ล่ะ

ตัวเขามีน้องชาย ทว่าแต่ละคนมีความมุ่งมั่นแตกต่างกัน พวกน้องๆ
ไม่เห็นดีเห็นงามที่เขาเลือกชาติบ้านเมือง แต่ก็ไม่เคยคัดค้าน เรื่องจะ
เข้าใจความคิดอ่านที่เขามีต่อราชสำนักนั้นยังไม่ต้องพูดถึง หากนางเป็น
บุรุษก็ดีสิ เขาจะได้รับนางเป็นน้องบุญธรรม แล้วทุ่มเทแรงกายแรงใจ
ให้แผ่นดินด้วยกัน!

แต่นางเป็นสตรี สตรีคนหนึ่งจะทำอะไรได้!

"นายท่านอย่าโมโหๆ" เสียวจินละล้าละลัก รู้สึกตกอกตกใจยิ่งนัก
ที่เห็นเส้นเลือดของเนื้ซังหมิงปูดขึ้นมาบนผิว นับตั้งแต่ติดตามเขามา

นางยังไม่เคยเห็นเขาแสดงสีหน้าอย่างอื่นนอกเหนือไปจากความแจ่มใส ต่อให้มีคนยั่วโทสะหรือพูดจาว่ำร้าย นายท่านก็ไม่เคยโกรธซึ่งเลยสักครั้ง แต่วันนี้กลับเดือดดาลครั้งแล้วครั้งเล่าเพราะคนคนเดิม

"พี่ใหญ่ เเดินดีฯ ละ ข้าชี้เกียจ ขอไม่ไปส่งนะ" นางยิ้มกว้าง

เนี่ยซังหมิงจ้องหน้าอีกฝ่ายอยู่สักอึดใจก็เอ่ยลดโรฟัน "เสียวจันไปกันเถิด"

เขามองนางอีกครั้ง รู้สึกอยากจะตอกชกหัวนัก มองนางที่ไรก็เสียตายจนปวดใจทุกที คนฉลาดเฉลียวเก่งกาจเช่นนี้...กลับเป็นสตรี!

ถ่านอุ้มมองตามหลังคนสองคนที่เดินจากไป แล้วพึมพำเสียงค่อย "ใช้ความคิดนี้...เหนื่อยจริง"

นางไม่ใคร่ชอบใช้สมองนัก แต่การตอบโต้กับเขานอกจากต้องคอยสังเกตสีหน้า ยังต้องคอยคาดเดาความคิด สมองเล็กๆ ที่แทบขึ้นสนิมอยู่รอมร่อของนางจึงต้องทำงานไม่หยุด

"ประหลาดแท้ เหตุใดเขาถึงได้ไม่ชอบข้านะ พวกชอบคนเก่งอย่างเขาต้องดีกับข้ามากๆ ถึงจะถูก กลับกลายเป็นขวางหูขวางตาเขาไปเสียได้ เพราะอะไรกัน" นางครุ่นคิดกับตัวเอง จวบจนลมเย็นพัดมากระทบร่างก็สะท้านเอื๊อก แล้วรีบพักเรื่องปวดหัวไว้ก่อน

เขาเดาใจยาก แต่ช่างเถิด เป็นที่พึงให้นางได้ก็พอ นางบิชาลาเป่าอีกลูก ชี๊กแบ่งทิ้งกินแต่ไส้ ก่อนเอ่ยจึงมำ "อิมจัง..."

2

ลมทะเลพัดคุกรุ่นกลิ่นไอสมุทรมาเป็นระลอก เป็นกลิ่นอายเดียวกับ
ที่อยู่บนร่างของเนี่ยอู๋

'ส่งถึงแค่ตรงนี้ก็พอ ตราบใดที่มีเรือเล็ก ข้าไปถึงเกาะจึงจอกได้
อยู่แล้ว' เนี่ยอู๋กล่าวยิ้มๆ ใบหน้าหล่อเหลาสะท้อนความรู้สึกแปลกไป
เล็กน้อย

เนี่ยซังหมิงยิ้มบาง 'จากกันคราวนี้ไม่รู้อีกกี่ปีจะได้พบกันอีก สงเจ้า
ต่ออีกหน่อยจะเป็นไรไป'

เนี่ยอู๋มองเขา ก่อนจะหัวเราะลั่น

'พี่ใหญ่ คนตรงไปตรงมาไม่พูดจาอ้อมค้อม ท่านมาส่งข้าเพื่อข้าหรือ
เพื่อคนอื่นกันแน่ ท่านกลัวว่าข้าจะเปลี่ยนใจขึ้นมาปุบปับ ตั้งกองโจรขึ้นมา
เป็นปรปักษ์กับราชสำนักอย่างนั้นหรือ หากข้าทำเช่นนั้นจริง มีอะไรไม่ดี
ตรงไหนเล่า เบื้องบนมีจักรพรรดิไม่เอาอ่าว เบื้องล่างมีขุนนางชั่วร้ายภูริ'

บังหลวง คนที่ลำบากคือราษฎร ลองเดาดูซิว่าหากข้าลูกขึ้นมาก่อภพ
จะช่วยราษฎรได้สักเท่าไร'

อายุน้อยๆ เพียงเท่านี้ก็มีคามผยองในตัวเองแล้ว

เรือเล็กแล่นเข้าฝั่ง เนี่ยอยู่กระโดดขึ้นไปอย่างไม่ลังเล

เขาหันกลับมาพาลงสวมน้ำกากจิ้งจอกเข้ากับใบหน้า แล้วเอ่ยว่า
'พี่ใหญ่ เกาะจิ้งจอกเป็นของข้า ข้าสามารถทำให้มันกลายเป็นสวรรค์
หรือนรกบนดิน ที่ยิ่งกว่านั้นคือทำให้มันกลายเป็นไม้กระดานเหี้ยบนขึ้น
ฝั่งของจักรพรรดิต้าหมิงได้' พอเห็นพี่ชายหน้าตึง รอยยิ้มของเขาก็เพิ่ม
ความเจ้าเล่ห์ขึ้น 'ท่านคิดว่าข้าอยากเป็นจักรพรรดิจริงๆ หรือ จักรพรรดิ
พรรคนั้นข้าไม่เอาด้วยหรอก! พี่ใหญ่ รู้หรือไม่ว่าเหตุใดใครต่อใครถึง
ชมข้าตั้งแต่เด็กว่าฉลาดเฉลียว เพราะข้าแสดงความเฉียบคมออกมา
ข้างนอกอย่างไรเล่า ผิดกับท่าน เปลือกกายท่านก็คือหน้ากากที่ท่าน
ไม่ยอมถอดออกชั่วชีวิต คนอื่นไม่มีวันเข้าใจหรอกว่าท่านคิดอะไรอยู่
ในหัว...'

'ในเมื่อไม่มีใครเข้าใจ ข้าก็จะอุทิศทั้งชีวิตนี้ให้ราชสำนัก!'

ตอนนั้นเขาตอบกลับไปเช่นนั้น

"พี่ชังหมิง กำลังคิดอะไรอยู่" ผู้บัญชาการฝ่ายขวาทัพซ้าย
ตัวนอยนแจเดินเข้ามาในจวนผู้บัญชาการ

เนี่ยชังหมิงได้สติกลับคืนมา ยิ้มบางๆ ตอบกลับไป "ข้ากำลังคิดว่า
เมื่อครู่บัญชาซื้ออาหารทัพท้องถื่นที่จะเข้าร่วมทัพเมืองหลวงถูกส่ง
เข้ามาแล้ว เมื่อไรเจ้าถึงจะส่งบัญชาซื้ออาหารทัพเมืองหลวงมาเสียที"

ตายล่ะ จังหวะไม่ดีเอาเสียเลย

ตัวนหยวนเจ้อปั่นยืม "เรื่องนั้นอีกเดี๋ยวก่อนว่ากัน ตอนนี้นำกำลังมีปัญหาใหญ่..."

"หือ?" เขาส่งเสียงรับรู้พลางดึงความคิดกลับคืนมา นานเต็มที่แล้วที่ไม่ได้ติดต่อกับเจ้าห้า เหตุใดเมื่อครู่ถึงได้นึกถึงบทสนทนาตอนผ่ายนั้นจากไปขึ้นมาได้ละ

"ปัญหาที่ว่าเกิดขึ้นในสำนักราชบัณฑิต"

เฟี้ยซังหมิงชะงักค้าง จากที่กำลังจะลุกขึ้นยืนก็ตัวแข็งทื่อ ลังเลอยู่สักพัก เขาก็เลียบๆ เคียงๆ ผ่านรอยยืม

"เกิดปัญหาขึ้นในสำนักราชบัณฑิตหรือ"

"ถูกต้อง ถานเสียนย่า จ้วงหยวนปี่นี้ของสำนักราชบัณฑิต เจ้าเคยเจอหรือยัง"

"ไม่กี่วันก่อนเคยเห็นจากไกลๆ ด้านนอกตำหนักเฟิ่งเทียน" เขาตอบลวกๆ จากนั้นก็ถามอีก "แล้วอย่างไร ตกลงว่าเกิดปัญหาอะไรขึ้นกันแน่"

ตัวนหยวนเจ้อหัวเราะขันเมื่อเห็นท่าทางร้อนใจของอีกฝ่าย "เฟี้ยซังหมิงน้อยนักที่จะเห็นเจ้าลนลานแบบนี้สักที อย่าบอกนะว่าเจ้าถูกใจธิดาของไต้เท้าอู่" เห็นคู่สนทนาทำหน้ากังขา เขาก็อธิบายว่า "จ้วงหยวนกับเจ้าอายุไล่เลี่ยกัน ข้ายังหล่อเหลาคมคาย เลยถูกไต้เท้าอู่หมายตาเข้าอยากจะได้มาเป็นชาย ว่าอย่างไร หากเจ้าถูกใจคุณหนูอู่จริง ข้าจะหาแม่สื่อไปช่วยพูดให้ได้"

"ข้ายังไม่เคยเห็นหน้านางสักครั้งด้วยซ้ำ จะเอาอะไรมาถูกใจ" เขาตกใจจนเหงื่อแทบแตกทั้งตัว ถานอู่พูดจริงดีจริง แต่งกายเป็นบุรุษอยู่ใน

สำนักราชบัณฑิตมาหลายวันไม่ยังมีใครมองออก แต่กลับทำให้เขา
เดือดร้อน เพราะต้องออกสิ้นขวัญแขวนอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

กลัวว่าวันหนึ่งนางจะความลับแตก แล้วพลอยทำให้เขาถึงตาย
ไปด้วย

"วันนี้ได้ทำอุไม่สบาย ไม่ได้เข้าประชุม หยวนเจ้าข้าไวจริง ๆ"

"ข้าอยากให้เจ้าบอกว่าข้าเป็นคนกว้างขวางมากกว่า ไม่มีข้าวเล็ก
ข้าวน้อยใดในเมืองหลวงรอดหูรอดตาข้าไปได้หรอก" ตัวนหยวนเจ้า
พูดอย่างภาคภูมิใจ "ตัดบั้งเหียนเจิงเชียวหลงที่สูงวัยแล้วทิ้งไป
จ้วงหยวนกับทันฮวายังหนุ่มแน่นเลยมูลค่าสูง เท่าที่รู้มาจากสายสืบ
ของข้า ได้ทำอุหมายมันให้ถ่านอุฟูสอบได้อันดับหนึ่ง จะได้ยกธิดาให้
แต่ลิซิดคนไหนจะสู้ลิซิดฟ้า องค์จักรพรรดิทรงแต่งตั้งถ่านเสียนยาเป็น
จ้วงหยวน ข้าเคยคุยด้วยสองสามคำ เขาเป็นบัณฑิตที่มีความทะเยอทะยาน
ต่อไปได้ได้ทำอุคอยหนุนหลัง ดวงงานในราชสำนักของเขามีแต่จะพุ่ง
เอาๆ"

"เจ้าช่างมีสายสืบข้าวเล็กๆ น้อยๆ เยอะจริงนะ"

ตัวนหยวนเจ้าไม่สนใจถ้อยคำกึ่งเหน็บแนมของอีกฝ่าย พูดต่อไปว่า
"บั้งเหียนเจิงเชียวหลงแก่เกินไป ข้าเข้าไปพูดถึงทันฮวาเลยแล้วกัน
ข้าเคยคุยด้วยสองสามคำเช่นกัน เด็กคนนี่..."

เนี่ยซังหมิงใจเต็นแรงขึ้นหนึ่งจังหวะ เอ่ยถามเสียงพร่า "เป็นอย่างไร
หรือ"

ตัวนหยวนเจ้ากับเขาเคยออกรบภายใต้การนำทัพของแม่ทัพ
คนเดียวกันมาตลอด จนได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในปัจจุบัน แม้

ตั้งแต่ย้ายมากินตำแหน่งในเมืองหลวงจะดูเกียจคร้านเฉื่อยชา แต่ก็มี
สายตาแหลมคมกับเรื่องสำคัญเสมอ น่าจะมองคนที่แท้จริงของนางออก

ตัวนวนหยวนเจอเหลือบมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ แล้วตอบว่า
"เด็กคนนี้อฉลาดจริงๆ ข้ายังไม่อดทน ราชสำนักมีขุนนางเลือดใหม่เช่นนี้
ถือเป็นวาสนาของตำหมิงโดยแท้ พี่ซังหมิงเองก็ดูคนเก่ง ครั้งแรกที่
ได้เห็นเขาคงคิดเช่นนั้นกระมัง ใช่หรือไม่"

เนี่ยซังหมิงแค้นยี้มโดยไม่รู้ตัว เขาเคยอยากรับนางเป็นน้องชาย
จริงๆ นั่นล่ะ

"พี่ซังหมิง ตอนที่ข้าเห็นเขาเดินๆ ครั้งแรก เจ้าทนายข้าคิดว่าข้าคิดอย่างไร"

ประสาที่เพ็งจะผ่อนคลายลงเมื่อครู่เกร็งเครียดขึ้นมาอีกครั้ง

"จะ...เจ้าคิดอย่างไรเล่า" เสียงของเขาสั้นนิดๆ ถูกจับได้แล้วจริงด้วย
จะแสดงให้เห็นว่าเขาไม่เกี่ยวข้องกับนางอย่างไรดีนะ

อาการผิดปกติของเขาตกอยู่ใต้สายตาของตัวนวนหยวนเจอ ฝ่ายนั้น
เงียบไปสักพักก็พูดแค่เพียงว่า

"เจ้าเองก็รู้ว่าช่วงหลังๆ นี้ชนชั้นสูงเรืองโลกียขึ้นทุกที่ นอกจากจะเลี้ยง
เด็กหนุ่มเป็นคู่นอน ยังสรรหาชั้นเชิงลามกหยาบโลนต่างๆ นานามาใช้
ข้ายังเคยได้ยินมาว่าพวกชนชั้นสูงแข่งกันว่าเด็กหนุ่มของใครงดงามที่สุด
แค่ๆ เด็กหนุ่มที่ข้าเห็นระยะนี้ก็...งามมากจริงๆ นั่นล่ะ"

ไม่เพียงถ่านอุฟู หลายเดือนก่อนเขาลาราชการเดินทางไปนานาจึง
จึงแวะไปทักทายที่คฤหาสน์สกุลเนี่ย ได้เจอเด็กหนุ่มหน้าตาน่ารักน่าชัง
เสียจนแทบหวั่นไหวพากลับบ้านมาด้วย เห็นว่าเด็กคนนั้นเป็นน้องชาย
คนที่สิบสองของเนี่ยซังหมิง แฮ่ หากเป็นเด็กกำพร้า เขาจะต้องพากลับมา

ที่บ้าน แล้วก้าวเข้าสู่เส้นทางที่ไม่อาจหันหลังกลับนับแต่นั้นมา

"แล้วอย่างไรต่อ"

ยังจะให้มันต่ออีกหรือ ตัวนยวนเจอทบทวนความทรงจำเกี่ยวกับ
ถ่านอุฟูเงียบๆ แล้วสรุป

"ข้ารับรองเลยว่าพวกขุนนางเฒ่าที่มีลูกสาวยังไม่ได้ออกเรือน
ไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดมือไปเด็ดขาด ไม่นานอีกไม่นานพวกเราอาจ
ได้ไปดื่มสุรามงคลอีกรอบก็ได้"

"คนผู้นั้นแต่งงานก็ประหลาดละ"

"น้อยนะที่จะได้เห็นพี่ชังหมิงพูดเป็นเชิงตีใครเช่นนี้ หรือว่าเจ้าไป
ได้ยินข่าวลือที่ข้าไม่รู้มา?"

เนี่ยชังหมิงคลี่มิมละมุนทันที แล้วเบี่ยงประเด็นอย่างคล่องแคล่ว
"จะเป็นไปได้อย่างไรเล่า ว่าแต่เจ้าเถอะ นยวนเจอ วันๆ เอาแต่คอย
รวบรวมข่าวเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ ทำแล้วสนุกนักรหรือ"

"เมืองหลวงสงบเกินไป ข้าดีแต่อยู่ว่างๆ ทุกวัน จะให้ทำอะไรได้
คอยเก็บข่าวสัพเพเหระระหว่างนั่งดื่มชาที่เพลินอยู่เหมือนกัน ดีกว่า
ไปเที่ยวหอนางโลมหรือเข้าบ่อนพนันล่ะนะ" แม้ภายนอกจะดูเหมือน
สนิทกับเนี่ยชังหมิงราวกับพี่น้อง เคยร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน แต่
เขาก็ยังอ่านใจอีกฝ่ายไม่ออกอยู่ดี จึงไม่กล้าบ่นความแผลกเหลวของ
ราชสำนักให้ฟัง

ทันใดนั้นบ่าวในจวนก็เดินนำขันทันน้อยคนหนึ่งเข้ามา เนี่ยชังหมิง
ลุกพรวดขึ้นยืนอีกครั้ง

"หวงกงกง สำนักราชบัณฑิตเกิดปัญหาอะไรขึ้นอีกอย่างนั้นหรือ"

ขันทีน้อยตกใจทีเดียวที่ชายหนุ่มรู้ว่าตนเองทำงานอยู่ที่ใด ก่อนจะได้รับพยักหน้าตอบ "ผู้น้อยมาจากสำนักราชบัณฑิตจริงๆ ได้ทำถาน..."

"ได้ทำถานคนไหน" เนียซังหมิงถามอย่างอกสั่นขวัญแขวน รอยยิ้มหายวับไปจากใบหน้า

ขันทีน้อยก้มหน้าตอบอย่างนอบน้อม "ได้ทำถานที่เป็นท้นฮวาคนใหม่ขอรับ"

เสียง 'เป๊าะ' ดังขึ้น หินทับกระดาษในมือเนียซังหมิงหักออกเป็นสองเสี่ยง

ตัวนหยวนเจ้อกับขันทีน้อยหันไปมองเจ้าตัวพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

"พี่ซังหมิง มีสิ่งใดผิดปกติหรือ" ตัวนหยวนเจ้อเอ่ยถามอย่างตื่นตัว

นางเก็บความลับไว้ไม่อยู่จริงๆ ขุนนางราชสำนักเคยพบเจอผู้คนมานับไม่ถ้วน มีหรือจะดูไม่ออกกว่านางเป็นสตรี วิเศษละที่นี้ นางถูกเปิดโปงแล้ว สงสัยที่มาหาข้าเพื่ออะไร คิดจะลากข้าลงน้ำไปด้วยหรือฝันไปเกิด!

สมองของเนียซังหมิงทำงานอย่างรวดเร็ว ความเป็นไปได้ผุดขึ้นมาทุกรูปแบบ เขายังมีเรื่องอยากทำอีกมากมายในอนาคต จะปล่อยให้ตัวเองถูกละทิ้งไม่ได้ความคนหนึ่งลากไปตายด้วยจนเสียการใหญ่ได้อย่างไร

ชายหนุ่มกั๊กฟันกรอดอยู่เงียบๆ ระหว่างกำลังคิดหาทางให้ตัวเองไม่เดือดร้อนไปด้วย ขันทีน้อยก็พูดขึ้นมาว่า "ได้ทำถานเป็นลมไปในสำนักราชบัณฑิตขอรับ ก่อนจะหมดสติไปได้ขอให้ผู้น้อยมาเชิญเจวี่ยเหยียไปที่นั่น"

"เป็นลม?" ความคิดแล่นปราด เนี่ยซังหมิงถามอย่างกังขา "กกก หมายความว่า...เขาป่วยหรือ แล้วเหตุใดถึงไม่ตามหมอหลวงไปตรวจให้เล่า..." จริณสินะ นางเป็นสตรี หมอแค่จับชีพจรก็รู้แล้ว ดังนั้นนางจึงให้มาตามช้า...แต่เหตุใดถึงต้องตามช้าด้วย!

เขาก็กะไ้ให้นางเข้าห้องเล็กๆ อยู่ห้องหนึ่ง ไซ้ว่ามีความเกี่ยวข้องกับอื่นเสียเมื่อไร

ตัวนหยวนเจอเห็นความเปลี่ยนแปลงบนสีหน้าเขาก็ถามหยั่งเชิง "พี่ซังหมิง เหตุใดไม่ไปดูหน่อยล่ะ"

"ต่างคนต่างมีงานของตัวเอง งานของข้าอยู่ที่กองบัญชาการ มณฑลทหารหัวเขต ส่วนงานของเขายู่ที่สำนักราชบัณฑิต คนหนึ่งเป็นขุนนางฝ่ายบู๊ คนหนึ่งเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น หากข้าไปจะเป็นที่ครหาเปล่าๆ" หากมีอะไรพลัดพลั้งขึ้นมาก็กลายเป็นภัยต่ออนาคต เขาเอ่ยกับขันทีว่า "หลวงกกก ในเมื่อเขาไม่ต้องการให้หมอตตรวจ ก็รบกวนท่านช่วยแบกออกจากวังหลวงที่..."

คำพูดสะดุดลงเพียงเท่านั้น ความคิดแล่นวาบเข้ามาในใจ เนื่องจากไม่อาจนั่งเฝ้าในเขตวังหลวงก็ต้องให้หลวงกกกแบกขึ้นหลัง ไม่น่าอาจจับได้ว่านางเป็นสตรี...คนถูกประหารคือนาง แต่รับรองไม่ได้ว่าจะไม่เดือดร้อนมาถึงเขาที่แสนน่าสงสารคนนี้ด้วยหรือไม่

ชายหนุ่มกัดฟันแน่น ปลายนิ้วทั้งห้าจิกเกร็งลงกับโต๊ะ ขณะเค้นคำพูดออกจากริมฝีปาก...

"ช่างเถิด กกก นำทางที" พุดจบก็ตามขันทีเดินออกจากจวนผู้บัญชาการ

เรื่องนี้ต้องมีเงื่อนงำแน่!

สัญญาตาตัญญาบอกแหล่งข่าวอย่างตัวนหยวนเจ้าว่าหากตาม
เนี่ยซังหมิงไปจะต้องได้ข่าวใหม่ๆ มาอย่างแน่นอน เขาจึงรีบสาวเท้า
ตามไปด้วยพลางถาม

"พี่ซังหมิง...เคยติดใจกับท้นฮวอย่างนั้นหรือ"

"จะเป็นไปได้อย่างไรเล่า" เนี่ยซังหมิงแค้นยี้ม

"ตอนได้ยินว่าเป็นเขา รอยยิ้มของเจ้าหายไปทันทีเลยนี่นา...อ้อ
ข้าเข้าใจแล้ว เขาต้องสำคัญกับเจ้ามากแน่ๆ!"

"สำคัญ?!" เนี่ยซังหมิงคำรามออกมาเบาๆ แล้วพบว่าอีกสองคน
ที่เหลื่อเบิกตามองตัวเอง จึงรีบยี้มกลบเกลื่อน "เขาก็เป็นแค่ผู้เช่าห้อง
ในจวนข้า ต่อให้เจอหน้ากันก็แค่พยักหน้าทักทายเท่านั้น สำคัญอะไร
กันเล่า" เขาอยากแสดงออกว่าไม่เกี่ยวข้องกับนาง นี่สิความจริง

"พี่ซังหมิง ไม่ต้องลนลานไป พวกเราเข้าใจ เข้าใจดี! ถานอู่ฟู่เป็น
แค่ผู้เช่า ไม่มีความสำคัญใดๆ ทั้งสิ้น เจ้าแค่เป็นห่วงเขาเท่านั้น..."

เป็นห่วง?!

แน่นอนว่าเขาเป็นห่วง เป็นห่วงว่าอยู่ดีๆ ตัวเองจะพลอยหัวหลุด
จากบ่าไปด้วยกันกับนางทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด! สวรรค์โปรดคุ้มครองเขาด้วย
วันนั้นเขาไม่น่าไปที่ตำหนักเพ็งเทียนเลย นางจะได้ไม่มีโอกาสเข้ามา
ตีสนิทกับเขา!

"ข้ากับเขาไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ ทั้งนั้น เจ้าอย่าเอาไปพูดส่งเดชล่ะ"
เนี่ยซังหมิงลอบสูดหายใจลึกๆ แล้วบอกเสียงเรียบ

"ข้าเข้าใจ...ข้าเข้าใจ" ตัวนหยวนเจ้ามองเส้นเลือดที่เด่นตุบๆ ตรง

ขมับของอีกฝ่าย "เจ้า...เริ่มจะทำหน้ามึงทิ้งแล้วนะ พี่ซังหมิง" เขาบอกเป็นนัย

รู้จักกันมาหลายปี เพิ่งจะได้เบิกเนตรก็วันนี้ว่าเนี่ยซังหมิงมีสีหน้าแบบอื่นนอกจากใบหน้าอมยิ้มน้อยๆ ด้วย เห็นแล้วถึงค่อยรำลึกได้ว่าเจ้าตัวยังเป็นคนหนุ่มอายุแค่ยี่สิบกว่าๆ ที่มีอารมณ์แปรปรวนเหมือนคนทั่วไป

พอเดินเข้าไปในสำนักกราชบัณฑิต ยังไม่ทันได้สำรวจทักทายขุนนางแต่ละคน ก็เห็นได้ทันทีว่าถ่านอุ้มนั่งเอนหลังอยู่บนเก้าอี้ตัวยาว ถ่านเสียนยาที่เป็นจ้วงหยวนกำลังนวดขมับให้

"ท่านจ้วงหยวนโปรดหยุดเถิด!" เขาโพล่งออกไปเสียงดัง สร้างความแตกตื่นให้ขุนนางในที่นั้น

"เนี่ยเจ๊วี่ยเหยียหรือ" ถ่านเสียนยาสะบัดข้อมือ รีบชักมือกลับมาอย่างรวดเร็ว

"ถูกต้อง" เนี่ยซังหมิงเดินเข้าไปผลักอีกฝ่ายออกอย่างแนบเนียน แล้วนั่งยองๆ สะเริงกหน้าเข้าไปใกล้นางพลางกัดฟันเรียก "ใต้เท้าถ่าน?" ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกันจนเกินงาม เขาพยายามรักษาความบริสุทธิ์ ผุดผ่องให้นางอย่างเต็มที่ นางควรซาบซึ้งในตัวเขาให้มากๆ

นางเผยอเปลือกตาขึ้นมา พอเห็นว่าเป็นเขาก็ยิ้มอย่างอ่อนแรง "พี่ใหญ่ เมื่อครู่เสียงท่านน่ากลัวจริง ข้าถึงกับสะดุ้งตื่นเลยทีเดียว"

"ที่แท้เจ้าไม่ได้หมดสติ แต่หลับอยู่หรือ" เขาลดเสียงลงถามอย่างเหลือเชื่อ

"เปล่า ข้าหิวต่างหาก"

"หิว? เจ้าจะบอกว่าเจ้าหิวถึงได้หมดสติไป?"

"พี่ใหญ่ฉลาดจริงๆ"

สายตาที่จ้องมองนางดูตันร่ากับจะจับนางกินทั้งเป็น เสี่ยงกระแอมของตัวนยหวนเจ๋อดังขึ้นเบาๆ คล้ายจะเตือนสติว่าเธอเสียกิริยาอีกแล้ว ชายหนุ่มผืนคลี๋ยมบางๆ แล้วถามเสียงแผ่ว "สำนักราชบัณฑิตไม่ได้เตรียมข้าวไว้ให้สามมือหรรหรือ"

"พี่ใหญ่ ท่านนี้สมเป็นขุนนางชั้นสูงจริงๆ ถึงได้ลืมเรื่องหุยมหิมอยู่เรื่อย วันหนึ่งข้ากินข้าวหกมือ สองสามวันที่ผ่านมายังพอว่า ข้าทนหิวกลับคุกหาสน์สกุลเนี่ย แล้วขอให้บ่าวยกของว่างมาให้ แต่ที่คุกหาสน์มีกว่ากินของว่างแต่ละมือต้องจ่ายเงิน ค่าเดินทางของข้าหมดไปนานแล้วเลยไม่ได้กินมือตักตั้งแต่เมื่อคืน อาหารมือเที่ยงวันนี้ก็ดันเป็นของที่ข้าไม่ชอบ..."

"ดังนั้นเลยยอมอดดีกว่าผื่นใจกิน?"

"พี่ใหญ่รู้ใจข้าดีจริงๆ เลย ข้าหิวจะตายอยู่แล้ว...พอหิวขึ้นมา ก็ไม่มีแรงจะเขียนงาน หน้ามืดตาลาย อ่อนเปลี้ยเพลียแรงไปทั้งตัวต้องนอนนิ่งๆ..."

มือใหญ่ที่อยู่ข้างลำตัวกำแน่น เนี่ยซังหมิงจ้องใบหน้าขาวซีดของนางโทสะแล่นพลุ่งขึ้นมาในอก เขาต้องห้ามใจตัวเองไม่ให้กระโจนเข้าไปบีบคือนางตายเสียตรงนี้

"เช่นนั้นเจ้าก็ไม่ควรมาสอบ!" เก็บตัวเป็นคุณหนูอยู่ในบ้านไม่ดีกว่าหรือ

"พี่ใหญ่จะปฏิเสธความไฝฝืนของข้า เพียงเพราะปัญหาด้านสุขภาพของข้าได้อย่างไรกัน"

"สอบได้ตำแหน่งทันตสวามะหรือความใฝ่ฝันของเจ้า" เขากัดฟันกรอด ตั้งแต่วินาทีนั้นมา เขากัดฟันจนปวดไปหมดแล้ว

ฝ่ายตรงข้ามใจลอยไปเมื่อได้ยินดังนั้น เนี่ยชิงหมิงสังเกตเห็น แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร นางก็พูดเสียงอ่อนระหอยโรยแรงขึ้นมาอีกครั้ง "อย่าเพิ่งสนใจความใฝ่ฝันอะไรนั้นเลย ข้าหิวจนลมแทบจับแล้ว หากเป็นลมเป็นแล้งไป รับรองว่าข้าได้ป่วยหนักจริงๆ แน่"

เรียวกางนางสาวซิด ดวงตาหลุบปรือ ท่าทางเหมือนพร้อมจะเป็นลมไปได้ทุกเมื่อ

"เจรียเหย" ถานเสียนย่าขยับเข้ามากระซิบเบาๆ "ถ้าอย่างไร ข้าขอให้กงแบกเขาออกจากวังหลวง แล้วเขาเกี่ยวพากลับไปพักผ่อนที่จวนดีหรือไม่ขอรับ..."

เนี่ยชิงหมิงทำหูทวนลม หันขวับไปหยิบผ้าคลุมกันลมของนาง มาห่มร่างเล็ก จากนั้นก็ซ่อนตัวนางขึ้น

ตัวนางเบาหวิวราวกับไร้น้ำหนัก นึกภาพไม่ออกเลยว่าเป็นคนที่กินหม้อต่อวัน เพราะไม่ได้อ้วนเลยสักนิด

นางซุกหน้าเข้ากับอกเขา แล้วหลับตาลงอย่างอ่อนแรง

ชายหนุ่มนึกรังเกียจความไม่รักนวลสงวนตัวของนาง ทว่ายังคงฉาบยืมบางๆ ไว้บนใบหน้าขณะพูดคุยกับขุนนางสำนักราชบัณฑิตในทีนั้น "เลยทำให้ทุกท่านพลอยกังวลไปด้วย"

"ไม่ขอรับ...ไม่เลยสักนิด..." ถานเสียนย่าตอบเสียงแหบ ก่อนจะรับกระแอม สายตาเหลือบมองร่างเบาหวิวราวกับขนนกของนางโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็เลื่อนลงไปมองท่อนแขนกำยำแข็งแรงที่อุ้มนางโดยมีผ้าคลุมกันลม

ขวางกั้น

รอยยิ้มของเนี่ยซังหมิงแข็งขึ้นเล็กน้อยเมื่ออุ้มนางเดินออกไปข้างนอก
"แหม ข้าเข้าใจแล้ว!" ตัวนหยวนเจ้อที่ได้สติกลับมาปรบมือร้องขึ้น
"มิน่าเล่า พอพี่ซังหมิงได้ยินคำว่าสำนักราชบัณฑิต รอยยิ้มก็หายวับ
กลายเป็นสีหน้าถมึงทึบขึ้นมาทันทีที่แท้...เขาก็ทั้งรักทั้งซังถานอู่ฟูนี่เอง..."

"รัก?!" ซุนนางในที่นั่งอุทานแข็งแะ

"พะ...พวกเขาเป็นบุรุษทั้งคู่ละ..." ถานเสียนย่าแย้งเสียงสั้น รูปลักษณะ
อ่อนใสเกลี้ยงเกลาของถานอู่ฟูลอยขึ้นมาในสมอง เขาคิดมาตลอดว่า
ตัวเองงามสง่านุ่มนวล จวบจนได้พบถานอู่ฟู คนผู้นี้ดูผ่องใสกว่าเขาเสียอีก
ซ้ารู่ปร่างยังอ่อนแอแบบอบบาง กระเด็นไปทางสตรี...

"เป็นบุรุษแล้วอย่างไรเล่า" ศีลธรรมเสื่อมโทรมเพราะราชวงศ์
ปัญญาชนครวญคร่ำว่าจะเป็นจะตายเพราะกามา เริงรักกับเด็กหนุ่มเอย
ล่าสอนในหอนางโลมเอย เสพพรหมจรรย์หญิงสาวเพื่อความเป็นอมตะเอย
ล้วนแต่เป็นเรื่องบัดสีแหลกเหลว นิยมเพศเดียวกันยังถือว่าปกติ!

"แต่..." ถานเสียนย่าแย้งอย่างตกตะลึง อะ...อู่ฟูคนนี้ดูสุขภาพเรียบร้อย
ต้องมาตกต่ำเพราะอย่างนี้น่าเสียดายเกินไป "แต่...อู่ฟูเพิ่งเข้ามาทำงาน
ในสำนักราชบัณฑิตแค่ไม่กี่วัน เหตุใดถึง...ชอบพอ...กับเนี่ยเจวี่เยี่ย
ได้เล่า"

"ท่านไม่รู้หรือหหรือ ตอนนี้ท่านฮวาพักอยู่ในคฤหาสน์สกุลเนี่ย
ความสัมพันธ์ของสองคนนี้ไม่ธรรมดา หากไม่เชื่อก็ลองถามผู้อาวุโสในที่นี้ดู
เนี่ยซังหมิงเป็นซุนนางมีบรรดาศักดิ์ กินตำแหน่งผู้บัญชาการฝ่ายซ้าย
ทัพซ้าย ปีน้าอายุสี่สิบสาม ที่บ้านมีพี่น้องสิบกว่าคน ตระกูลร่ำรวยมหาศาล

บรรพบุรุษเป็นขุนนางสำคัญที่มีส่วนช่วยในการก่อตั้งราชวงศ์ ตัวเขาเองก็งามสง่าโดดเด่น เหตุใดถึงได้คอยปฏิเสธขุนนางผู้ใหญ่ในราชสำนักเรื่องแต่งงานครั้งแล้วครั้งเล่า" ตัวนหยวนเจ้อยิ้มตาเป็นประกาย นึกยินดีว่าอีกไม่นานคำพูดของตนจะกลายเป็นข่าวลือที่แพร่กระจายนับครั้งไม่ถ้วน เมืองหลวงน่าเบื่อเกินไป เขาเลยต้องหาความบันเทิงให้ตัวเองอย่างไรเล่า

"นี่...ตัวนเจวียเหี้ยหมายความว่า..."

"เนี่ยซังหมิงกับถ่านอู่ฟูกุ่กั๊นแน่นแน่น เนี่ยไม่อาจแยกจากถ่านถ่านไม่อาจแยกจากเนี่ย พวกท่านจำไว้แค่นี้พอ" หากยังไม่เผ่น เขาได้หลุดข้าออกมาแน่ ตัวนหยวนเจ้อรีบประสานมือค้ำบัลลังก์ พอลออกจากสำนักราชบัณฑิตมาได้ก็แอบกุมท้องหัวเราะลั่นอยู่ตรงมุมกำแพงวังหลวงคนเดียว

นับจากนี้ไปเมืองหลวงก็จะมีหัวข้อให้สนทนาหลังอาหารเพิ่มอีกหนึ่งเขาซึ่งเป็นผู้รวบรวมข่าวลือเพะแหวะจากแหล่งต่างๆ แน่นนอนว่ายอมปล่อยข่าวเองด้วยเช่นกัน

"ไม่ใช่ว่าข้าจงใจทำร้ายเจ้าหรอกนะ แต่ปฏิริยาของเจ้าดูน่าสงสัยจริงๆ" เขาพึมพำกับตัวเอง "พี่ซังหมิง แต่ก่อนข้าไม่เคยรู้เลยว่านอกจากอมยิ้มแล้ว เจ้าก็ทำหน้าอย่างอื่นเป็น เมื่อมีโอกาสเล่นงานเจ้า จะไม่ให้ข้าคว้าไว้ได้อย่างไร" ตอนที่ลงสมรภูมิเช่นฆ่าศัตรูด้วยกันเป็นครั้งแรกเลือดกระเด็นมาใส่ตัว เขาหลบไปพลางอาเจียนไปพลาง หลังเสร็จศึกก็ยังแอบร้องไห้อยู่ในกระโจมยกใหญ่ แต่เนี่ยซังหมิงกลับสามารถถือดาบสังหารข้าศึกด้วยรอยยิ้มบางๆ

เขาเพิ่งได้ตระหนักอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรกก็คราวนั้นว่าหน้า

ไม่กระดิกหมายความว่าอย่างไร นับแต่นั้นไม่ว่าจะเวลาโรมรันเข้าศึก เวลาอยู่ในราชสำนัก หรืออยู่กับสหายร่วมศึกอย่างเขา เนียซังหมิงก็ไม่เคยถอดหน้านั้นออกเลยสักครั้ง

หากจะถามว่าโลกนี้มีเรื่องไหนที่เขาอยากรู้ที่สุด คงต้องบอกว่าเป็นอีกด้านของเนียซังหมิงเมื่อถอดหน้ากากยืมละไมออก และใครกันที่ทำให้คนคนนั้นยอมถอดหน้ากากได้

นับจากนี้เป็นต้นไป ข่าวลือที่ทุกคนรู้จักกันทั่วก็จะสะพัดไปทั้งเมืองหลวง...

เนียซังหมิงกับถ่านอุฟูชะตาเกี่ยวพันกัน แยกออกจากกันไม่ได้

แต่เวลานี้...เฮ้อ...เขาเห็นจะต้องลี้ภัยก่อนละ

พอออกจากประตูตงหวาก็มีเกี้ยวรออยู่ข้างนอกแล้ว

"เนียเจวียเหยีย!" ได้เท่าจางที่กำลังจะก้าวขึ้นเกี้ยวอีกด้านเห็นเขา เข้าก็ปรีเข้ามาหา "เนียเจวียเหยียอย่าเพิ่งไป...อ้าว เขาคือ..." สายตาซราเพ่งมองเด็กหนุ่มในวงแขนของเนียซังหมิง แต่มองเห็นหน้าไม่ถนัดนัก

เนื่องจากเดินมาค่อนข้างไกล เนียซังหมิงจึงตอบผ่านเสียงหอบ "เขาเป็นขุนนางในสำนักราชบัณฑิตอย่างไรเล่า ยามนี้กำลังป่วย ข้าจึงจะพาไปขึ้นเกี้ยวขอรับ"

"อย่างนี้เอง..." ได้เท่าจางทำท่าลังเล แต่เห็นว่าถ่านอุฟุน่าจะหมดสติ จึงลดเสียงลงพูดเบาๆ "เรื่องที่ข้าพูดเมื่อวันก่อน เจวียเหยียยังจำได้หรือไม่"

ชายหนุ่มหรีตา "ได้เท่าจางหมายถึง..."

"นักพรต" ได้เท้าจางตบไหล่เขาที่หนึ่งแล้วพูดอ้อมๆ "ตอนนี้พักอยู่ที่
โรงเตี๊ยมจู้ยี่เซียน รอให้ข้าพาไปแนะนำตัวอยู่ นักพรตผู้นี้วิชาอาคม
แก่กล้า จะต้องมอทยาอายุวัฒนะให้องค์จักรพรรดิได้อย่างแน่นอน
ตอนนี้เขาพักอยู่ในเขตที่เจี๋ยเหยียรับผิชอบ ต้องขอให้เจี๋ยเหยีย
ช่วยดูแลหน่อยนะ"

"ข้อนี้แน่นอนอยู่แล้ว หากเรื่องนี้สำเร็จ ต้องขอให้ได้ทำช่วยพูด
ส่งเสริมผู้น้อยด้วย" ใบหน้าคมคายยังประดับยิ้มบางๆ ไม่เปลี่ยน

"อู๋..." ถานอู่ฟู่มั่งงำทั้งที่ยังไม่ได้สติ สองตาปิดสนิท คิ้วโก่งเรียวงาม
ขมวดเข้าหากัน

เนี่ยซังหมิงฉวยโอกาสขอตัวลาอ้อมๆ แล้วอุ้มนางไปขึ้นเกี้ยวภายใต้
สายตามีนัยลึกซึ้งของใต้เท้าจาง

เกี้ยวเล็กแบบสี่คนหามตรงดิ่งไปยังคฤหาสน์สกุลเนี่ยท่ามกลางแสง
เหลืองสลัวของดวงโคม

"เข้าตรอกเล็กจะเร็วหน่อย" เนี่ยซังหมิงสังขณะเดินอยู่ข้างเกี้ยว
เดิมที่เขาตั้งใจจะให้บ่าวส่งนางกลับ แต่นางอ่อนปวกเปียกไปทั้งตัว
จะลงจากเกี้ยวเองได้อย่างไร

"พี่ใหญ่... ข้าแทบจะกลิ้งตกลงไปอยู่แล้ว..." เสียงอ่อนระโหยโรยแรง
ดังออกมาจากในเกี้ยว

ได้สติเร็วถึงเพียงนี้เชียว?

"นั่งดีๆ ไม่เป็นหรือ"

"ข้าไม่มีแรงเลย... โอ๊ย!" เสียงหัวโขกผนั่งเกี้ยวดังขึ้น "เจ็บยิ่งนัก..."

เขากัดฟันแน่น สั่งให้คนหามเกี้ยวหยุด แล้วชะงักตัวเข้าไปดู

นางนั่งตัวเอนกระเท่เร่อยู่ในเกี้ยว ท่าทางมีนๆ เขาเอื้อมมือออก
ประคองร่างนั้นให้นั่งตรง โดยวางมือลงบนผ้าคลุม ไม่ได้สัมผัสนางโดยตรง
"พี่ใหญ่ ท่านเองก็ขึ้นมานั่งด้วยกันสิ"

"ถ้าไม่ขึ้น เจ้าก็แหกปากอะอะไม่เลิก ข้าไม่ขึ้นได้หรือ"

ร่างอ่อนนุ่มราวกับไร้กระดูกของนางเอนอิงเข้ามาซบ เขาทำท่า
จะผลักนางออกตามสัญญาตัญญาณ แต่เกี้ยวแคบๆ แบบนี้ จะผลักไปไหน
ได้เล่า มีแต่ต้องยอมฝืนใจให้นางซบไหล่นั่นละ

ไม่มียางอายเอาเสียเลย!

เขาไม่เคยเห็นสตรีคนใดไร้ความละอายเท่านี้มาก่อน ต่อให้แต่งกาย
เป็นชาย ก็ควรระวังตัวไม่ใกล้ชิดกับเพศตรงข้ามเกินพอดี

"หากอยู่ในราชสำนักต่อไปไม่วางก็ลาออกจากราชการเถิด" เขานั่ง
ตรงแน่วตัวแข็งทื่อ

"เอาแต่พูดคำเดิมซ้ำๆ พี่ใหญ่ไม่เบื่อ แต่ข้าเบื่อนะ"

"จะต้องให้ข้าพูดออกมาชัดๆ ไช้หรือไม่"

นางเงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างไร้เดียงสา แล้วถามผ่านรอยยิ้ม
"พูดอะไรชัดๆ หรือ"

พูดชัดๆ ว่าเจ้าเป็นหญิงอย่างไรเล่า เมื่อพูดออกมาก็มีแต่ต้อง
ตายสถานเดียว เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ!

"พี่ใหญ่ นั่นโรงเตี๊ยมจู้เซียนนี่นา" อยู่ๆ นางก็พูดขึ้นอย่างอ่อนแรง
ชายหนุ่มหรีตา โพล่งถามไปว่า "เจ้า...ได้ยินหมดแล้วอย่างนั้นหรือ"

"ได้ยินอะไร" ปลายนิ้วขาวเรียวเล็กชี้โรงเตี๊ยมที่อยู่ด้านนอก
"ตอนเข้ามาสอบในเมืองหลวง ข้าได้ยินคนเขาพูดกันว่าโรงเตี๊ยมจู้เซียน

มีแต่ชนชั้นสูงเท่านั้นที่เข้าไปได้ น่าเสียดายที่ข้ามีค่าเดินทางจำกัด
เลยอดเข้าไปดูข้างใน พี่ใหญ่ ท่านว่าหากอ้างอิงชื่อท่าน จะเข้าไปนั่งกินดื่ม
ในนั้นโดยไม่ต้องเสียเงินได้หรือไม่"

นางหมายความว่าอย่างไรกัน นี่นางแอบฟังเข้ากับได้เท่าจางคุยกัน
กระมัง

สัญญาณเตือนัยในหัวดังลั่น แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร ก็แว็กสายวูบ
ทำท่าจะพลิกคว่ำลงกับพื้น เขากางขายันเกี่ยวเอาไว้ ท่อนแขนสีผ่าน
อกแบนราบของนางเพื่อยันผนังเกี่ยวรักษาสมดุล

"เจ้า..." นางแต่งกายเป็นชายต้องใช้ผ้ารัดอก ตอนที่ท่อนแขนสีผ่าน
เขาสัมผัสความหยุ่นนุ่มใดๆ ไม่ได้ ทว่า...

"พี่ใหญ่ ข้างนอกมีเสียงต่อสู้" นางบอกอย่างเยือกเย็น

เขาคิดสกปรกไปเอง...ชายหนุ่มดังสติกลับมาพลางกัดดาตัวเอง
ก่อนจะรีบออกไปดูข้างนอก

คมกระบี่ถากผ่านแก้มไปอย่างเฉียดฉิว เขาเบี่ยงตัวหลบคนชุดดำ
ที่พุ่งเข้ามาหา

"เจ๊วยเหี้ยระวังขอรับ!" คนهامเกี่ยวร้องบอก

ถานอู่ฟูโผล่หน้ามองออกมาจากรอยต่อผ้าม่าน ดูเหมือนเกี่ยว
จะมาหยุดอยู่กลางตรอกเปลี่ยวเงียบ ไร้เงาคนทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

"โธ่เอ๊ย! เป็นทันฮวาได้แค่นี้ก็วันก็เกิดเหตุเสียแล้ว หมอดูบอกว่า
ข้าไม่ควรเดินทางขึ้นเหนือ แล้วก็มาตกอยู่ในอันตรายจริงๆ" นางจึงมำ

เนี่ยซังหมิงกร้าวเสียงถามอย่างเยือกเย็น

"ช่างเหิมเกริมยิ่งนัก ถึงกับกล้ามาดักฆ่าแกงกันในเมืองหลวงเซียวหรือ"

"อยากเป็นชนชั้นสูงก็ต้องตายสถานเดียว!"

"อ้อ ดูท่าเจ้าน่าจะเป็นจอมโจรที่ช่วงนี้ชื่อกระฉ่อนในเมืองหลวงว่า
เลือกลงมือกับชนชั้นสูงโดยเฉพาะสินะ"

เนี่ยซังหมิงเดินห่างจากเกี้ยวไปสามสี่ก้าว จนร่างของคนชุดดำ
ปรากฏสู่สายตาถานอู่ฟู

"เด็กหรือ" คนชุดดำคนนั้นตัวไม่สูง รูปร่างผอมบาง ข้าเสียงยังไต่
แสดงว่าเป็นเด็กหนุ่มที่เสียงยังไม่แตก

เด็กแบบนี้จะเป็นจอมโจรได้อย่างไร นางไม่รู้วรัยยุทธ์ แต่เท่าที่ดู
ทั้งสองฝ่ายประมือกัน เด็กหนุ่มตกเป็นรองอย่างเห็นได้ชัด ฝีมือระดับนี้
ดักสังหารชนชั้นสูงอย่างต่อเนื่องได้หรือไรกัน

จะต้องมีพรรคพวกแน่!

พอคิดได้แบบนี้ นางก็รีบแหวกม่านก๊าวออกมา ตั้งใจส่งเสียง
ร้องเตือนเนี่ยซังหมิง

แยละ ข้าไปก๊าวหนึ่ง! หญิงสาวอุทานในใจ ขณะเบิกตากว้าง
มองกระบี่อีกเล่มที่พาดอยู่บนลำคอตนเอง

"ร้องให้ช่วยสิ"

นางส่งเสียงร้องตามคำสั่ง "พี่ใหญ่ช่วยด้วย!"

เนี่ยซังหมิงหันมามองตามเสียง คนชุดดำที่กำลังสู้อยู่กับเขารีบวิ่งมา
ที่เกี้ยว เขาเป็นคนเฝ้าท่าจอด เพียงพริบตาเดียวก็ตามทัน แล้วเอื้อมมือ
ออกไปคว้าจับอีกฝ่าย

"หยุดนะ! ไม่เห็นหรือไม่ว่าพวกฟองของเจ้าตกอยู่ในมือพวกเรา"
ชายที่จับตัวถานอู่ฟูไว้ร้องบอก

ปลายเท้าของเนี่ยซังหมิงหยุดลงทันที ได้แต่ยื่นมองเด็กหนุ่มชุดดำวิ่งเข้าไปสมทบกับพวกตัวเอง

เขาคลี่ยิ้มสุขุม "พวกเจ้าคิดจะทำอะไร"

"พวกเราจะฆ่าชนชั้นสูงให้หมดแผ่นดิน!"

"อ้อ" รอยยิ้มบางยังอยู่บนใบหน้า แต่ดูแปลกไปกว่าที่เคย

มีเพียงนางที่มองเห็นว่ายิ้มของเขาผิดแปลกไป มีเพียงนางอีกเช่นกันที่ได้ยินเสียงสมองของเขาขับเคลื่อนแผนการไม่หยุด นางอุทานในใจว่า 'แย่แล้ว' ก่อนจะพูดออกไปว่า "พี่ใหญ่ ข้าเป็นเสาที่ค้าจุนแผ่นดิน ท่านต้องช่วยข้านะ!"

"ข้าย่อมต้องช่วยเจ้าอยู่แล้วน้องชาย!" ดวงตาของเนี่ยซังหมิงอำมหิตเย็นชา ริมฝีปากประดับรอยยิ้ม "พวกมันก็แค่แก้งว้างทำไปอย่างนั้นล่ะ ไม่กล้าทำอะไรเจ้าจริงหรอก!"

"ใครว่าพวกเราไม่กล้า!" เด็กหนุ่มที่คุมตัวนางตวาด แล้วกดคมกระบี่ลงไปในลำคอชาวอีกนิต

"น้องชาย ช่วยเบามือหน่อย จะใช้ข้าเป็นยันต์กันภัยก็อย่าให้ข้าบาดเจ็บ เพราะถ้าข้าบาดเจ็บจะมีคนดีใจ! ระวังให้ดีล่ะ" นางจ้องเนี่ยซังหมิงเขม็ง แล้วยิ้มให้อย่างเยือกเย็น "พี่ใหญ่ ท่านเคยอ่านความเรียงที่ข้าเขียนตอนสอบหรือไม่" ยามนี้นางหัวใจเต้นรัวอย่างบ้าคลั่ง เพิ่งประจักษ์ตอนนี้เองว่าเสียเวลาแห่งความเป็นความตายหมายความว่าอย่างไร

แม้จะประหลาดใจกับคำถามนั้น เขาก็ยังตอบแต่โดยดี "ไม่ต้องเอามาอ่านหรอก ใต้เท้ารู้เล่าเนื้อหาคร่าวๆ ให้ฟังแล้ว"

"ข้าเป็นคนเก่งชนิดหาตัวจับยากนะ พี่ใหญ่ ขอเพียงข้าตั้งใจเสียอย่าง

อีกไม่กี่ปีตำแหน่งเสนาบดีจะต้องเป็นของข้า ไม่ว่าท่านจะวางแผนทำอะไร ข้าจะต้องช่วยท่านได้อย่างแน่นอน" นางบอกเป็นนัย

นัยนตาสีดำที่เต็มไปด้วยความเย็นชาฉายแววห้วนไห้ววูบหนึ่ง ทว่าหลังจากนั้นเขาก็ตอบยิ้มๆ "ข้าเข้าใจ ถึงได้จะช่วยเจ้าอย่างไรเล่า! อู่ฟู วางใจเถิด พวกมันไม่กล้าทำอะไรเจ้าหรอก..."

"ใครบอกว่าพวกเราไม่กล้า อยากปกป้องมันนัก พวกเราก็จะฆ่ามัน ให้ตายตรงนี่ล่ะ!"

"อย่านะ!" เนี่ยซังหมิงร้องห้าม "เจ้าจะฆ่าไม่ได้เป็นอันขาด! คนผู้นี้ เป็นขุนนางสำคัญของราชสำนัก หากเจ้าฆ่า ไม่มีทางหนีรอดกฎหมาย บ้านเมืองได้แน่!"

ซางเข้าใจยั่วเยว่เหลือเกินนะ!

นางรู้ว่าตัวเองนิสัยไม่ดีนัก แต่ก็ยังไม่ถึงขนาดคิดจะให้เขาตาย นางเป็นอุปสรรคต่อแผนการเพื่อชาติบ้านเมืองของเขาตรงไหนกันนี้!

อยากให้นางตายไม่ยักนักรอก ถานอู่ฟูกะพริบตาซ้ำๆ สองครั้ง เพียงเท่านั้นน้ำตาก็ล่อหนวดย

"พี่ใหญ่ ให้พวกมันฆ่าข้าเถิด ท่านจะได้จับกุมพวกมันได้โดยไม่ต้องพะวักพะวน! ท่านอยากจับจอมโจรนี้ให้ชนชั้นสูงในเมืองหลวง เพื่อสร้างผลงานอยู่แล้วไม่ใช่หรือ แบบนี้ท่านจะได้เลื่อนตำแหน่ง ร่ำรวยทรัพย์สิน ให้ข้าตายไปเสียเถิด..." พูดจบนางก็จับคมกระบี่กดลงบนลำคอตัวเอง

เด็กหนุ่มชุดดำรีบจับด้ามกระบี่แน่นด้วยความตกใจ

น้ำตานางไหลทะลักลงมาเป็นสาย ใบหน้าเนียนขาวซีดอ่อนแรง

เนี่ยซังหมิงทนมองต่อไปไม่ไหว จึงเบนสายตาไปทางอื่น แล้วเห็นคนหามเกี้ยวยืนอยู่ข้างหลังเข้าพอดี

หากไม่มีคนอื่นอยู่ด้วย เขาก็สามารถไม่แยแสตัวประกัน ประมီกับเด็กหนุ่มชุดดำได้เต็มที่ ยิ่งพลาดพลังฆ่านางตายเลยได้ยิ่งดี จะได้ตัดไฟแต่ต้นลม

เขาไม่ได้อยากฆ่าผู้บริสุทธิ์ แต่เสี่ยงในห้วงดั่งชัดขึ้นทุกทีว่านางต้องตายไปเสีย

ปล่อยนางเอาไว้ ต่อไปมีแต่จะเป็นภัยกับเขา ทำตัวเขาเดือดร้อนยังไม่เท่าไร แต่เขาตั้งปณิธานทั้งชีวิตไว้ที่ราชสำนัก มีเรื่องอีกมากมายที่ยังทำไม่สำเร็จ ถ้าต้องมาจบสิ้นเพราะนาง ปวงประชา ก็จะเดือดร้อน!

น้ำตานางเป็นน้ำตาจอมปลอม ไชว่าเขาไม่เคยเห็นเสียเมื่อไร

ตอนที่หันกลับมาองหน้ากันตรงๆ ถานอยู่พู่เห็นความเหี้ยมเกรียมฉายวาบขึ้นในดวงตาเขาแวบหนึ่ง

"ผู้คนมักกล่าวว่าขุนนางสัตย์ซื่อไม่ใช่ขุนนางที่ดี คนธรรมดาทั่วไปเป็นขุนนางที่ดีไม่ได้ พูดยังได้ไม่ผิดความจริงเลยแม้แต่นิดเดียว" นางพูดกับตัวเอง แล้วเอ่ยขึ้นเบาๆ "น้องชาย ยังไม่รีบจับตัวข้าไปอีก แยกกันไปคนละทาง ใครวรยุทธ์สูงกว่าให้คุมตัวข้า ส่วนอีกคนก็หนีไปเสีย"

"เหตุใดพวกเราต้องหนีด้วย..."

"พวกเจ้าดูไม่ออกหรือไรว่าเรามีความแค้นกับข้า คิดจะฉวยโอกาสนี้กำจัดข้าแบบถอนรากถอนโคน แล้วโยนความผิดให้พวกเจ้า ส่วนตัวเองก็ไปเอาความดีความชอบกับเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูง เติบโตในหน้าที่การงานต่อไป!"

เนี่ยซังหมิงก้าวมาข้างหน้าด้วยรอยยิ้มประหลาดกว่าเดิม

เด็กหนุ่มชุดดำสองคนหันไปสบตากัน ต่างรู้ว่าวรยุทธ์ของตน
สู้ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ อยู่ที่นี่ต่อก็มีแต่ต้องเอาชีวิตเข้าแลก ท้นไค้นั้น
เด็กหนุ่มคนหนึ่งก็อุ้มถาดอยู่ฟูกระโดดขึ้นหลังคา ส่วนอีกคนหนีไปทาง
ทิศตะวันออกคนเดียว

"อย่าไป!" เนี่ยซังหมิงตะโกน แล้วกระโดดขึ้นหลังคาตามไปอย่าง
ไม่ลังเล ทว่าบนนั้นไม่มีใครแล้ว "วิชาตัวเบาล้ำเลิศนัก!"

ทั้งที่วรยุทธ์อยู่ในระดับธรรมดา แต่วิชาตัวเบากลับยอดเยี่ยม
อย่างยิ่ง

นางถูกจับตัวไปอย่างนี้ ก็...ต้องตายสถานเดียวกระมัง

เขาไม่เคยมีความคิดจะฆ่านางให้ตายเองกับมือ แค่อยากฉวยโอกาสนี้
ขึ้นมาฆ่าคนเท่านั้น คำว่า 'ละอาย' ไม่เคยผ่านเข้ามาในหัว เพราะใน
ความคิดของเขา ทุกคนที่เขาฆ่าล้วนจำเป็นต้องตาย

จุดที่ทั้งคู่กลับตัวไปอยู่บริเวณเดียวกับโรงเตี๊ยมจู่เขียนพอดี...
ความคิดหนึ่งแล่นวาบเข้ามาในสมอง

"ท่านผู้บัญชาการเนี่ย!" คนهامเกี้ยวร้องเรียก

เนี่ยซังหมิงหลับตาลง เมื่อก้มหน้าลงไปมองคนเรียก ดวงตาของเขา
ฉายแววเจ็บปวด

"รีบไปตามกองทหารมาเดี๋ยวนี้ อย่าทำให้ชาวบ้านแตกตื่นล่ะ แล้ว
ยังไม่ต้องรายงานเบื่องบน ไม่เช่นนั้นเจ้ากับข้าไม่พินิจแน่ ข้าจะรีบ
ตามไปเดี๋ยวนี้ ไม่แน่ว่าอาจพอมิหวง"

คนهامเกี้ยวรีบคำสั่ง แล้วหายไ้จากตรอกเล็กทันที

ดึกขึ้นทุกทีแล้ว บางทีตอนฟ้าสว่าง มือของเขาอาจเป็นเลือดคน
เพิ่มอีกหนึ่งชีวิต หากเขายึดมีดฆ่าคนสำเร็จ

ชั่วชีวิตเขาไม่มีวันเสียใจที่ใช้วิธีเช่นนี้ เพียงแต่สะท้อนใจว่า
ในบรรดาพี่ๆ น้องๆ ทั้งหมด เขาดูสูงส่งมีเกียรติ แต่แท้ที่จริงกลับ
โสมมกว่าใครเพื่อน

"เส้นทางนี้ข้าเป็นคนเลือกเอง โทษใครไม่ได้ทั้งนั้น"

3

คำคืนดีกสัจด์ กลิ่นเหม็นลอยกระจายมาตามลม
จุมูกเพี้ยนหรือไม่นะ กลิ่นเช่นนั้นางเคยได้กลิ่นจากร่างของคน
คนเดียวเท่านั้น และช่างบังเอิญเหลือเกินที่ไม่ก็ช่วยยามก่อน คนคนนั้น
คิดจะทำให้นางตายอย่างไร้ความละอาย

"เจ้า...ป่วยหนักหรือ" เด็กหนุ่มชุดดำถามเบาๆ

"ข้าเคยลองนึกภาพว่าตัวเองจะตายแบบไหน แต่ไม่คิดเลยว่า
ตัวเองจะหิวตาย" นางตอบอย่างอ่อนแรง ปวดท้องจนแทบทนไม่ไหว

"หิวตายได้สิตี จะได้ไม่ต้องแปดเปื้อนกระเป๋้า!"

นางปรือตาขึ้นเล็กน้อย กลิ่นนั้นลอยมากระทบจมูกอีกแล้ว ทั้งที่
เนี่ยซังหมิงไม่มีทางตามมาช่วยนางอย่างแน่นอน แต่เหตุใดถึงได้กลิ่น
กายเขาตลอดเวลาเลยนะ นางหิวจนประสาทหลอนไปแล้วหรือ

นางทนหิวไม่เคยได้เลย หิวเมื่อไรเป็นต้องหิวไม่แล่น เวลานี้สมอง

ของนางว่างเปล่า จะวางแผนเอาชีวิตรอดได้อย่างไรเล่า...ช่างยากเย็นเหลือเกิน

"ข้า...ไม่ไหวแล้ว..." นางล้มลงไปในพื้นหินเย็นเฉียบ ถูกก้อนหินแข็งสากครูดผิวแสบ แขนขาอ่อนปวกเปียกอยู่บนพื้น "จะฆ่าไปย่ะต้องใช้มีดฆ่าหัวไหนๆ ข้าก็ต้องหิวตายอยู่แล้ว...เจ้ารีบหนีไปดีกว่า..."

เด็กหนุ่มชุดดำจ้องมองดวงหน้าอ่อนใสด้านข้างของนางตาไม่กะพริบ

"นึกหรือว่าข้าจะหลงกล พอข้าไป เจ้าก็คงแหกปากร้องให้คนช่วยเหลือสั่งปิดประตูเมืองให้ข้าหนีออกไปไม่ได้ละสิ" เขาพูดพลางถีบเอวนางโดยแรง แล้วพลันรับรู้ได้ว่าร่างได้ผ้าคลุมกันลมเล็กบางเพียงไร

"ข้ายังไม่ได้เห็นหน้าเจ้า จะชี้ตัวถูกที่ไหนกันเล่า ไม่อย่างนั้นเจ้าจับข้ามัดไว้ก็ได้ กว่าจะมีคนมาเจอ เจ้าก็หนีไปไกลแล้ว แบบนี้ดีกว่าพวกเราทั้งคู่ไม่ใช่หรือ"

"อย่าฝันไปหน่อยเลย! ข้าจะฆ่าชนชั้นสูงให้หมดแผ่นดิน ให้พวกมันได้ลิ้มรสความขมขื่นของข้าบ้าง!" ฝ่ายตรงข้ามพูดเบาๆ แล้วดึงผ้าคลุมหน้าลง

ถานอุฬาริเบเบนสายตาดูตามสัญชาตญาณ ไม่กล้ามอง

"ข้าชื่ออินเจีย! คนพวกนั้นได้เห็นหน้าข้าก่อนตายทุกคน พวกมันจะได้รู้ว่าเหตุใดตัวเองถึงต้องตาย!" เขาบีบคางนางให้หันหน้ากลับมา แล้วนึกตกใจเจียบๆ กับความเย็นลื่นของผิว

ได้แสงจันทร์รhubรู้ นัยน์ตาสีดำของถานอุฬาริเบมองเด็กหนุ่มตรงหน้า

ฝ่ายตรงข้ามงัดดาออกมาอย่างหาตัวจับยาก ก่อนหน้านั้นแค่เห็นนัยน์ตาดำก็พอรู้แล้วว่าจะต้องหน้าตาดีแต่ไม่ว่าจะงามจนถึงกับ...น่าสะอิดสะเอียน

โครงหน้านุ่มละมุน มองเผินๆ ยากจะบอกว่าชายหรือหญิง ผิวค่อนข้างเข้ม แต่ก็ไม่นับทอนความงามของหน้าตาไปได้เลย...งามจนราวกับจิงใจ! แม้จะรู้ว่าเป็นใบหน้าแท้จริง ไม่ได้ผ่านการปลอมแปลง กระนั้นนางก็ยังรู้สึกเหมือนเขาเลือกเครื่องหน้าที่งามที่สุดแต่ละส่วน มาประกอบเข้าด้วยกัน

หากนางเอ่ยขึ้นมาว่าอยากขอไปอาเจียนก่อน ไม่รู้ว่าจะได้หรือไม่ละ "นี่ละความบัดสีที่พวกเจ้าสร้างขึ้น!" เด็กหนุ่มพูดอย่างเคื่องแค้น "หากไม่เพราะพวกเจ้านิยมเล่นอะไรพิเรนทร์พรรค์นั้น พวกเราจะเกิดมาได้อย่างไร"

อา...นางหิวจนคิดอะไรไม่ออกแล้ว แต่สวรรค์อุตส่าห์ยื่นโอกาสมาให้ทั้งที ไม่ใช่ก็เสียดายชื่ออู่ฟูแยลลี

เหงื่อเย็นๆ ยังไหลริน ทว่าดวงตากะพริบอย่างไรชีวิตชีวาสองที แล้วเอ่ยเสียงอ่อนระโหย "น้องชาย ข้าเพิ่งอายุสิบแปด...มีลูกอายุขนาดเจ้าไม่ได้หรอก"

อินเจียชะงัก ก่อนจะอุทาน "เจ้ารู้หรือว่าข้าพูดถึงอะไร"

"เจ้ายากบอกว่าเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ที่น่าสงสาร...ข้าเองก็เช่นกัน! เจ้าไม่รู้หรือว่าอันที่จริงรูปร่างหน้าตาข้าก็...ผิดแปลกจากชาวบ้าน"

ผิดแปลกอยู่บ้างจริงๆ ทั้งที่เป็นเด็กหนุ่ม หน้าตาอ่อนใสไม่พอ กระทั่งรูปร่างยังเล็กบางไม่ต่างจากสตรี อินเจียมองนางด้วยความกังขา "เจ้าเป็นขุนนาง..."

"ใช่ ข้าเป็นขุนนาง เพราะข้าฉลาดกว่าเจ้า" นางยิ้มละไม "นี่ก็หรือว่าฆ่าชนชั้นสูงให้หมดแผ่นดินแล้วจะเกิดประโยชน์ ในเมื่อคานบนไม่ตรง

คานาล่างก็เปี้ยว จักรพรรดิองค์ปัจจุบันไร้ทศพิศราชธรรม ต่อให้เจ้า
ฆ่าชนชั้นสูงทั้งหมด ค่านิยมย่อมต้องให้กำเนิดลูกนั้นก็ยังคงดำเนินต่อไป
ข้าเข้าเมืองหลวงมาสอบก็เพราะหวังว่าสักวันจะได้ปฏิรูปราชสำนักล้าง
ชนบในสังคมเสียใหม่"

อินเจียแค้นเสียงขึ้นจมูก "ข้าไม่มีอุดมการณ์สูงส่งขนาดนั้นหรอก!"

"ข้าเข้าใจ เพราะเจ้าเป็นชาวยุทธ์ เป็นได้แค่นักโทษหนีอาญา
ที่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ไปทั้งชีวิตนั่นล่ะ"

"พูดอะไรของเจ้า"

"ข้าฉลาดพออย่างไรเล่า ถึงได้มาเป็นขุนนาง ใช้ตำแหน่งรังแกคน
สนุกดีออกจะตาย เอ้อ พวกเราเกิดมาเหมือนกัน แต่โชคชะตาแตกต่างกัน"

"ใครจะอยากเป็นคนประเภทเดียวกับพวกเจ้ากัน!" เขาแผดเสียง
กราดเกรี้ยวพลางชักกระบี่ออกมา

ถานอยู่พูไม่ตื่นตระหนก ไม่มิโห กลับถามยี้มๆ "อยากให้พรรคพวก
ตัวเองตายหรือไร"

"เจ้าไม่ใช่พรรคพวกของข้า!"

"เช่นนั้นก็ฆ่าข้าเถิด ไหนๆ ข้าก็ไม่ว่าพ่อตัวเองเป็นชนชั้นสูง
ตระกูลใด ส่วนแม่ก็ทอดทิ้งข้าไปนานแล้ว...ข้าตั้งใจอดทนเรียนหนังสือ
ด้วยความขยันจนได้เป็นขุนนาง ต่อไปจะได้ช่วยเหลือราษฎรไม่ให้มีเด็ก
เช่นข้าเกิดขึ้นมาอีก แต่ทุกคนก็ยังหัวเราะเยาะข้า รังแกข้าเหมือนเดิม
ข้าอยู่บนโลกนี้ต่อไปจะมีประโยชน์อะไรเล่า รีบฆ่าข้าให้ตายเร็วๆ เถิด
ข้าจะได้หมดทุกข์ไปเกิดใหม่ในครอบครัวคนธรรมดา ใช้ชีวิตธรรมดาๆ..."
นางพูดพลางน้ำตาคลอ

ทุกประโยคที่นางเอ่ยล้วนเป็นความทรงจำของเขา หากไม่ได้พานพบ
ประสบการณ์แบบเดียวกันมีหรือจะรู้ เขากัดฟันกรอด พุดออกมาเบาๆ
"ข้าแค้นนัก..."

"น้องชาย ข้าจะพาเจ้าเข้าวังหลวง..." นางบอกเสียงนุ่มนวล

"ให้ข้าเข้าไปเป็นขันทีหรือ" ด้วยความที่ยังเด็ก เอ่ยถึงวังหลวงก็
นึกได้แค่จักรพรรดิ องค์หญิง แล้วก็เหล่าขันทีเท่านั้น

นางหัวเราะขัน "ใครจะให้เจ้าเป็นขันที ชาวยุทธ์ที่หน้าตางดงาม
อย่างเจ้า เป็นขันทีน่าเสียดายแยะ ไม่มีใครสมบุญพร้อมไปหมดทุกอย่าง
ข้าร่างกายอ่อนแอแต่เด็ก ฝึกยุทธ์ไม่ได้ ส่วนเจ้ามีวิชายุทธ์ยอดเยี่ยม
เก็บไว้ใช้ฆ่าคนน่าเสียดายออก"

เด็กหนุ่มนิ่งไปเมื่อได้ยินดังนั้น ไม่มีใครเคยชมเขามาก่อน หน้าตา
โดดเด่นเตะตาของเขาทำให้เก๋ในสิบคนเดาชาติกำเนิดของเขาได้
ร่างกายของเขาก็โสมมเน่าเหม็นมานานแล้ว...

"น้องชาย เจ้าอายุเท่าไร"

"ข้า...สิบห้า" เขาตอบตามจริง

ถานอุฟูยื่นมือออกมาปาดคมกระบี่ หยดเลือดติดโลหะทันที่ เขา
ยังไม่ทันได้ตั้งตัว นางก็คว้ามือเขาไปทำแบบเดียวกัน

"เจ้าคิดจะทำอะไร!"

"พวกเรามาสืบกันเป็นพี่น้องกันเถิด! ข้าแก่กว่าเจ้าสามปี เจ้าเป็นน้อง
ข้าเป็นพี่"

"ใครอยากเป็น..." พุดยังไม่ทันจบ นางก็จับปลายนิ้วที่ยังมีเลือด
ไหลรินของทั้งสองคนมาประกบกัน

"เปลี่ยนแปลงโชคชะตาสิ เจ้าไม่อยากหลุดพ้นจากชีวิตในตอนนีหรือไร จะปล่อยให้ตัวเองถูกความแค้นบดบังดวงตาไปทั้งชีวิตหรือฆ่าคนก็ได้แค่ความสะใจ ผู้ชนะที่แท้จริงยืนหยัดอยู่จนท้ายที่สุดต่างหาก เจ้าไม่อยากพิสูจน์ให้คนอื่นเห็นหรือว่าเด็กชาติกำเนิดเช่นเจ้าสามารถไปไกลได้แค่ไหน"

"โชคชะตานี้ก็จะเปลี่ยนก็เปลี่ยนได้หรือ แค่ว่าตอนนี้ง่ายอยู่แล้ว!"

"ข้าก็จะเปลี่ยนก็เปลี่ยนได้!" นางกล่าวยิ้มๆ "ข้าดวงแข็งกว่าคนอื่นขอเพียงข้าบอกว่าเปลี่ยนได้ แม้แต่สวรรค์ก็ต้องยอมจำนน เจ้ามาอยู่กับข้าก็ต้องมีวันนั้นด้วยเช่นกัน!"

รอยยิ้มของนางเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น! เพียงได้เห็นยิ้มนี้ เขาก็เริ่มหวั่นไหว ใครบ้างจะไม่อยากถีบตัวไปสู่จุดที่สูงกว่า ทว่านับจากที่ลืมตาดูโลก เขาก็ถูกกำหนดมาให้หมกตัวอยู่ในน้ำคร่ำไปทั้งชีวิต นาง... หากมีชาติกำเนิดแบบเขาจริง เหตุใดถึงมั่นใจในตัวเองได้ขนาดนี้

สายตาของเด็กหนุ่มเหลือบมองปลายนิ้วที่ประกบกันโดยไม่รู้ตัว

เขาคิดไปเองหรือไม่ว่า ถึงได้รู้สึกว้าวเลียดที่กำซาบเข้าสู่ปลายนิ้วร้อนผ่าว เลือดนั้นไหลรินเข้ามาในตัวเขาอย่างเชื่องช้าและนุ่มนวล ทำให้อวัยวะภายในสลับร้อนสลับหนาว จนเขาสะท้อนเบาๆ ไปทั้งตัว...

ปวด...ปวดเหมือนจะตายให้ได้

ปวดกระเพาะ ปวดมือ ปวดกระทั้งใจ

กระเพาะบีบตัวปวดเกร็งเพราะความหิว นิ้วมือที่ถูกมัดยังมีคราบเลือดแค่ขยี้ป็นิดเดียว แผลก็ปวดระบม หัวใจ...ก็ปวดสุดแสนเช่นกัน ไม่ได้ปวดใจ

เพราะชะตากรรมของเขา แต่ปวดใจเพราะตัวเองใช้กระบี่ปาดนิ้วแล้ว
ได้แผลใหญ่เกินไป

แต่ไหนแต่ไรนางแทบไม่เคยได้แผล นอกจากเลือดจะหยุดไหลยาก
นางยังไม่ชอบมีแผลเป็น นี่คือนิสัยแปลกๆ ของนาง

หญิงสาวนั่งตัวเอียงอยู่บนพื้นอย่างเกียจคร้าน นัยน์ตาหรีบรือ
เหลือบมองสรรพสิ่งรอบตัว เมื่อครู่ตอนถูกจับมาไม่ทันได้มองให้ถนัด
เพิ่งรู้สึกตอนนี้ว่าตัวเองอยู่กลางเนินเขาจำลอง ถูกเงาของเขาคินบดบังเอาไว้
มองออกไปจากตำแหน่งที่นั่งอยู่เห็นเป็นอาคารกับสวนด้านหน้า

"ไม่ใช่บ้านคน..." ดึกออกอย่างนี้ยังมีเสียงกิ้งกเดือมลอยมาแว่วๆ นาง
เข้าใจทันที อุทานออกมาเบาๆ "โรงเตี๊ยมนี่เอง เด็กนี่ยังฉลาด ถึงได้มา
ซ่อนตัวในโรงเตี๊ยม คงตั้งใจจะฆ่าข้าทิ้งแล้วซ่อนศพไว้กลางเนินเขาจำลอง
กว่าจะมีคนมาพบศพก็ผ่านไปหลายวันแล้ว ส่วนตัวเองก็ดัดผ้าคลุมหน้าทิ้ง
เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดธรรมดาเดินออกไป เท่านั้นที่ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นใคร..."
เกือบไปแล้วจริงๆ

เด็กหนุ่มเห็นนางหิวจนหน้ามืด เลยทิ้งนางไว้แล้วไปหาอาหารมาให้
ทิ้งนางไว้ก็เท่ากับว่าเขาเชื่อที่นางพูด ทว่าก็แค่ภายนอก โดยรวม
เด็กนั้นก็ยังไม่ใช่ใจนางอยู่ดี เพียงแต่เกิดใจอ่อนขึ้นมา เลยหาข้ออ้าง
ปล่อยนางไปเท่านั้น

หากนางเจ้าเล่ห์พอก็คงฉวยโอกาสนี้หนีไปให้ไกล ไม่เอาแต่นั่งรอ
ให้เขากลับมาช่วยแบบนี้นะหรือ

"เด็กนั้นยังนับว่ามีคุณธรรมละนะ ดีกว่าพี่ใหญ่ตั้งเยอะ แต่หากข้า
หนีไป เขาก็ต้องวนเวียนอยู่ในคุน้ำคร่ำเหมือนเดิม จนกว่าวันหนึ่งจะฆ่าคน

ไม่สำเร็จแล้วเป็นฝ่ายถูกฆ่าแทน" กว่าครึ่งของคนที่มีสมออยู่ข้าง มักชอบพูดกับตัวเอง "แต่ข้าไม่ได้เปิดโรงงานเสียหน่อยนี่นา เมื่อครู่ก็แค่แผนเอาตัวรอด รับเขาเป็นน้องมีแต่จะสร้างปัญหาให้ข้าเท่านั้น เกิดเป็นคนต้องใจดำเหมือนพี่ใหญ่ นั่นละถึงจะอยู่รอด" ระหว่างกำลังรำพึงอยู่นั้น นางก็เห็นเงาดำๆ ได้จากทางหน้าต่าง

คนชุดดำคนหนึ่งเดินเข้ามาในระยะสายตานาง

นางนึกว่าเป็นอินเจีย กำลังจะโผล่น้ำออกไปดูว่าเขาเอาของกินอะไรมาด้วยก็สังเกตเห็นจากรูปร่างเสียก่อนว่าไม่ใช่ จึงรีบหลบเข้าไปแอบอยู่ข้างหลังเขาจำลอง

กลิ่นเหม็นประหลาดลอยมาเข้าจมูกอีกครั้ง

นางผงะไปเล็กน้อย รีบปิดปากสนิท ปรับลมหายใจให้แผ่วลง แล้วมองลอดรอยแยกของหินออกไปอย่างระมัดระวัง

คนชุดดำคนนั้นยังไปที่หน้าประตูโรงเตี๊ยมห้องหนึ่ง ก่อนจะเงยหูฟังบทสนทนาข้างใน ใบหน้าด้านข้างถูกผ้าดำบดบังไว้ก็จริง แต่ดูจากรูปร่างก็รู้แล้วว่า...

เฮ้อ นางถอนหายใจเจิบๆ อุตส่าห์สอได้จนเป็นขุนนาง เพิ่งจะได้แค่ไม่กี่วัน ชีวิตก็โหดโผนถึงเพียงนี้ ไม่เข้าใจเขาเสียเลยว่าจะเหตุใดพวกบัณฑิตถึงได้ชอบเป็นขุนนางกันนัก

ผ่านไปครู่หนึ่ง ทำทางคนในห้องจะเดินออกมา คนชุดดำจึงกระโดดขึ้นไปบนหลังคา ประตูถูกผลักออกดังแอ๊ด จากนั้นนักพรตสี่ห้าคนก็ก้าวออกมาจากข้างใน

ปวดกระเพาะ ปวดมือ ปวดใจ ตอนนี้ยังปวดหัวเพิ่มอีกอย่าง!

หากนางออกไปตอนนี้ จะไม่ต้องเห็นความอามัถิของคนชุดดำ
ที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้าหรือไม่

ใครกันจะบอกว่าถ้ารอดตายจากเคราะห์หนักมาได้ ต่อไปจะโชคดี
อะไรคือโชคดีกันเล่า ที่นั่นมันโรงเตี๊ยมจู้ยี่เชยๆ น้าโมโห!

"พวกเจ้าแยกย้ายกลับห้องไปนอนเถิด" หัวหน้านักพรตพูดขึ้น "พวกรุ่นนี้
เข้าวังหลวง ใต้เท้าจางจะช่วยพุดรับรองให้ หากเป็นที่ถูกพระทัยของ
องค์จักรพรรดิ ต่อไปเมื่ออาจารย์ได้รับแต่งตั้ง พวกเจ้าก็จะได้ดิบได้ดี
ไปด้วย"

"อาจารย์...จักรพรรดิองค์นี้อยากเป็นอมตะ แต่พวกเรายังไม่เคยเห็น
ยาอายุวัฒนะของจริงเลยด้วยซ้ำ เกิดว่า..."

"หุบปาก!" หัวหน้านักพรตเอ็ดเบาๆ "เรื่องยานั้นข้าเตรียมทางออก
เอาไว้แล้ว พวกรุ่นนี้ใครมันกล้าพุดส่งเดช อย่าหาว่าข้าไม่เตือนแล้วกัน...
นั่นเสี่ยงอะไร!"

คนชุดดำบนหลังคาซึกมีดสั้นพร้อมกระโดดลงมา

"มีคนร้าย!"

ผู้จู่โจมเคลื่อนไหวว่องไว เพียงพริบตาก็ล้มนักพรตน้อยได้คนหนึ่ง
เหยื้มเกรียดยิ่งนัก!

แม้ก่อนหน้านี้จะพอเดานิสัยได้บางส่วน แต่พอได้มาเห็นเขาฆ่าคน
ต่อหน้าต่อตา หัวใจก็ยังไหวสะท้านอย่างยากจะบรรยาย

"เจ้าเป็นใคร" นักพรตเข่าลงล่ำลักพลางถอยกรูด พอเห็นมีดสั้น
ของฝ่ายตรงข้ามจ้วงเข้าใส่ก็รีบใช้เส้กันไว้ "ช่วยด้วย! ช่วยด้วยมีคนร้าย..."
นักพรตตะโกน

ดวงตาคมกริบคู่นั้นจ้องเขม็งไปที่เป้าหมาย คมมีดจู่โจมอีกครั้ง
ฟันเข้าที่เอวจนนักพรตร้องลั่นด้วยความเจ็บ

นักพรตจับลูกศิษย์สองคนมาผลักใส่ชายชุดดำ ส่วนตัวเองวิ่งหนีไป
ข้างนอก

คนชุดดำเห็นดังนั้นก็ผลักนักพรตน้อยออกจากตัวอย่างคล่องแคล่ว
ทำท่าจะวิ่งตามออกไป แต่เสียงหนึ่งพลันดังขึ้นเสียก่อน...

"จะ...เจ้าเป็นใคร เจ้าก็เป็นโจรเหมือนกันหรือ" นักพรตน้อยที่ถูกผลัก
กระเด็นมาตรงเนินเขาจำลองถามเสียงลั่นพลางที่เข้ามาในซอกหิน

ตรงนั้นมีคนหรือ!

ชายชุดดำตระหนกอยู่ในใจ ก่อนจะพุ่งเข้ามาปาดซี่ฟันนักพรตน้อย
ในตาบเดียว พอมองเข้าไปในเขาจำลองก็เห็นร่างของใครคนหนึ่งเบียด
แนบไปกับโขดหิน แต่มองไม่ถนัดนัก

เขาเบี่ยงตัวให้แสงจันทร์ส่องเข้าไปด้านใน แล้วหรีตามองไปหน้าที่
ซ่อนอยู่ใต้เงามืด ก่อนจะผงะ

จากนั้นจิตสังหารก็โชนวบขึ้นในดวงตา มือใหญ่กระชับมีดสั้น
เปื้อนเลือดให้แน่นขึ้นอีกครั้ง

"ข้า...ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น..." ถานอุ้ยยิ้มแหยพลางยกมือกุมท้อง
นี้โกมิความเคราะห์ร้ายแบบสุดฤทธิ์ของตัวเอง

เขาเดินมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง ดวงตาจ้องนางเขม็ง จิตสังหารไม่ได้
เบาบางลงแม้แต่นิดเดียว

คราวนี้นางต้องตายแน่แล้ว เขาอำมหิตแค่ไหน นางประจักษ์อยู่

ทนโท! น่ากลัวว่าในสายตาเขา นอกจากคนในครอบครัวแล้ว คนอื่นล้วนเป็นเครื่องสังเวยเพื่อแผ่นดินทั้งสิ้น แน่แน่นอนนางเป็นหนึ่งในนั้นด้วยเช่นกัน

อุตสาห์นึกว่ารอดมาได้แล้วเชียว กลับต้องมาเสี่ยงตายอีกครั้งชะตาชีวิตนางช่างรันทด...รันทดเหลือจะกล่าว หากตกนรกไป นางจะต้องร้องอุทธรณ์กับพญายมอย่างแน่นอน!

"ท่านผู้สูงศักดิ์...ใส่ชุดดำ ใช้ผ้าคลุมหน้า ทั้งยังไม่ส่งเสียง ไม่มีใครดูออกหรอกว่าท่านเป็นใคร ยิ่งข้าไม่เคยเจอท่านยิ่งแล้วใหญ่ ช่วยปล่อยข้าไปได้หรือไม่"

ตัดหญ้าไม่ถอนรากถอนโคน ครั้นถึงฤดูใบไม้ผลิก็จะแตกยอดขึ้นมาได้ใหม่ นี่เป็นสังขารที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง เขานึกว่านางตายไปแล้วเสียอีก ไม่นึกว่าจะยังมีชีวิตมาเห็นสิ่งที่เขาทำ ขวยโอกาสฆ่านางไปเสียเถิด!

ชายชุดดำเงื้อมีดสั้นอย่างสามซุมเข้ามาหา

เหงื่อไหลกลิ้งลงมาตามหน้าผาก นางเค้นสมองคิดอย่างไรก็คิดหาวิธีเอาตัวรอดไม่ออก เลือดสดๆ จากคมมีดหยดลงมาถูกเสื้อ นางพลันเอ่ยออกไปเบาๆ

"พี่ใหญ่ ท่านคิดว่าข้าจะเอาไปพุดจริงหรือ"

มีดสั้นที่เงื้อมขึ้นสูงชะงักค้าง เขาหรีตาลงถามเสียงพรว "เจ้าเดาออกได้อย่างไร"

"พี่ใหญ่ คือนี่เป็นโอกาสดีที่จะฆ่าคน ข้าได้ยินที่ท่านกับได้ทำจากยุคกันแล้ว วันพรุ่งนี้พวกพรตกลุ่มนี้จะเข้าวังหลวง หากจะฆ่าก็ต้องฆ่าภายใน

คืนนี้ ปล่อยให้เข้าวังหลวงไปจะลงมือลำบาก ประจวบเหมาะกับการที่เกิดเหตุ คนชุดดำลักพาตัวข้าขึ้นใกล้ๆ โรงเตี้ยมจួយเขียนพоди สามารถโยนความผิดให้เด็กพวกนั้นได้ หลังจากสังหารนักพรตพวกนี้ ท่านก็สืบคดีอย่างเปิดเผยในฐานะผู้บัญชาการมณฑลทหารหัวเขต จะมีใครสงสัยท่านได้อย่างไรเล่า"

เขาจ้องนางอยู่สักพักก็ดึงผ้าคลุมหน้าลง เป็นเนี้ยซังหมิงจริงๆ ชายหนุ่มยิ้มบาง "เจ้าฉลาดมาก คนฉลาดนี้จะต้องตายเร็ว น่าเสียดายนะที่เจ้าต้องไปพบพญายมตั้งแต่ยังอายุน้อยๆ แค่นี้"

"พี่ใหญ่ ท่านจะฆ่าข้าจริงหรือ" นางใจเต้นแรงดุจสายฟ้า ทั้งหิวทั้งกระหาย ทั้งเหนื่อยอ่อน แล้วยังต้องมารับมือกับบุรุษที่รับมือยากคนนี้อีก คาดการณ์ได้ล่วงหน้าเลยว่าหากครั้งนี้รอดตายไปได้ นางจะต้องป่วยหนัก

"เจ้าเองก็รู้จักคำว่าฆ่าคนปิดปากนี่"

"ท่านไม่สงสัยบ้างเลยหรือว่าเหตุใดข้าถึงมาอยู่ที่นี่"

เขาผงะ นึกระแวงขึ้นมาทันทีว่าอาจมีคนอื่นอยู่ด้วย แต่พอมองเสื้อผ้ากับผ้าคลุมมอมแมมของนาง เขาก็ยิ้ม "เจ้าคงใช้แผนหนีรอดมาได้แล้วมาแอบอยู่ในนี้ละสิ ยังไม่ทันได้กลับเข้าวังหลวง จะพาคนอื่นมาได้อย่างไรกัน"

โธ้ย! อย่างฉลาดถึงเพียงนี้ได้หรือไม่...

นางบ่นอยู่ในใจ ทว่าแค้นยิ้มตามไปด้วย "พี่ใหญ่เก่งกาจยิ่งนักมิน่าเล่า ขุนนางราชสำนักถึงอ่านนิสยท่านไม่ออกเลยแม้แต่คนเดียว" ถ้าจะยิ้มก็ต้องยิ้มกันทั้งคู่ เสียชีพไม่ว่า แต่เสียหน้านั้นไม่ได้

เขายิ้มอย่างเมตตา "ปีหน้าข้าจะจัดธูปไหว้เจ้าแล้วกัน"

หญิงสาวถอนหายใจแล้วหลับตาลง

นางไม่รู้ว่ารูปทนต์หรือดั่งมือเขาไปไม่ได้อยู่แล้ว มีดสั้นเงาขึ้นสูงอีกครั้ง นางผอมบางเพียงเท่านี้ ฆ่าให้ตายได้ในมิดเดียว เขาเป็นคนลงมือเองก็ไม่ต้องกลัวว่านางจะฟื้นขึ้นมาอีก

ทว่ายามที่ปลายมีดกำลังพุ่งตรงไปที่หัวใจ นางก็พลันโผล่ขึ้นว่า "พี่ใหญ่ เป็นแบบนี้ต่อไปจะดีหรือ จมกับภาระอยู่คนเดียว ไร้คนแบ่งเบา ท่านอยากทำเพื่อประโยชน์สุขของราษฎรมาโดยตลอด แต่เพราะจักรพรรดิเอาแต่เชื่อคนถ้อย ท่านจึงไม่อาจใช้ความสามารถที่มี ต้องสวมหน้ากากปะปนอยู่ในหมู่ขุนนางกังฉินเพื่อปวงประชา นิสัยที่แท้จริงของท่านยังไม่เปลี่ยนไป แต่เริ่มมีปีศาจสิงสู่อยู่ในใจแล้ว"

มีดสั้นหยุดลงด้านหน้าอกนาง

หญิงสาวลืมตาขึ้นมาเล็กน้อย ฝ่ามือเต็มไปด้วยเหงื่อ แสบทรวดลงไปกับพื้น

"พี่ใหญ่ ท่านคงเคยชินกับการฆ่าคนแล้วสินะ แม้แต่กับผู้บริสุทธิ์ อย่างข้าก็ยังไม่นึกสงสารจากใจจริง เนื่องจากข้ามีดฆ่าคนมากมาย ท่านลงมือฆ่าข้าได้ เพราะมโนธรรมของท่านเบาบางเหลือเกิน"

"ช่างรู้จักข้าดีจริงนะ"

นางจ้องตาเขาตรงๆ แล้วเอ่ยเสียงแหบแห้ง "หากจะถามว่าโลกนี้มีใครเข้าใจท่าน คนคนนั้นก็คือข้านี่ล่ะ"

เป็นคำพูดที่ฟังดูจอมปลอมเหลือเกิน รู้ทั้งรู้ว่าคนฉลาดเป็นกรด อย่างนางคงหลอกเขาอีกแล้ว กระนั้นหัวใจเขาก็ยังสะท้านเหือก

โลกนี้มีใครเข้าใจเขาบ้าง!

หลายปีมานี้เขาเหมือนได้อยู่บนเชือก รู้ดีว่าตัวเองต้องวางแผนอย่างระมัดระวังในทุกย่างก้าว ไม่ว่าจะเดินไปทางไหน จุดจบมีแต่จะถูกคนอื่นทำร้ายถึงตายหรือไม่ก็ขายวิญญาณตัวเองเท่านั้น เขาเองก็รู้อยู่ลึกๆ ว่าแม้ตนจะยอมพลีชีพเพื่อราษฎรของแผ่นดินนี้ แต่ความแหย่มโหดอำมหิตก็เข้ายึดครองหัวใจลึกซึ้งทุกที

'หน้าากที่ท่านไม่ยอมถอดออกชั่วชีวิต คนอื่นไม่มีวันเข้าใจหรอกว่าท่านคิดอะไรอยู่ในหัว'

คำเตือนอันจริงจังของเนี่ยลู้ก้องขึ้นในหู แต่เวลานี้มีคนอ่านใจเขาได้อย่างทะลุปรุโปร่งทั้งที่เขายังสวมหน้ากาก

ถานอยู่พุ่มไม้ทำอย่างห้ามไม่อยู่ แม้จะรู้ว่ามันเป็นแบบนี้ดูไม่เอาอ่าวแค่นั้น ขณะมองเขาผู้กับความคิดตัวเองตาไม่กะพริบ

เสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่งดังมาจากข้างนอก นางอุทานในใจว่าแยละ แล้วก็เห็นเขากระชับด้ามมีดสั้นแน่นขึ้นทันทีจริงๆ

"พี่ใหญ่! ก้าวเดินตามลำพังคนเดียว ช้าเร็วก็ต้องลั่นเสียงเข้าสักวัน แม้ข้าจะไม่ใช้คนเลิศจ้า แต่ถึงอย่างไรก็เป็นทันฮว้า สามารถคอยประคองท่าน ช่วยเหลือท่านได้ทุกเมื่อ! ข้าเก่งอย่างไรท่านก็ได้เห็นแล้ว ข้าจะดูแลราชสำนักร่วมกับท่านไม่ได้เสียหรือ" นางรีบพูดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ฉลาดนะฉลาดอยู่ เสียอย่างเดียวตรงที่เป็นสตรี

"เก็บเจ้าไว้มีแต่จะกลายเป็นภัยในภายหลัง"

"จะเป็นภัยหรือเป็นโชค พี่ใหญ่ก็แค่คาดเดาเท่านั้น!"

"เจ้าเป็นคนนอก จะให้ข้าเชื่อใจเจ้าได้อย่างไร"

"หากเป็นคนครอบครัวเดียวกัน พี่ใหญ่ก็เชื่อใจข้าได้ใช่ไหม"

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาทุกทีแล้ว เขาเห็นนางเหงื่อแตกเต็มหน้า ทำทางเหมือนจะเป็นลมล้มพับไปได้ทุกเมื่อ ชีวิตคนทั้งคนต้องมาดับสิ้นลงด้วยมือเขา เห็นแล้วตั้งใจไม่ลงจริงๆ นั่นละ

"เลือดในตัวเจ้ากับข้าไม่ใช่เลือดแบบเดียวกัน ชั่วชีวิตนี้ไม่มีทางเป็นครอบครัวเดียวกันได้ ยอมรับชะตากรรมเสียเถิด!"

คราวนี้ได้เสียเลือดไม่น้อยจริงๆ แล้ว ไม่ใช่แค่ปลายนิ้วเลือดออก ก็รอดตัวอย่างเมื่อครู๋ นางจ้องเขาเขม็งพลางถาม

"อะไรคือชั่วชีวิตนี้? ท่านก็เป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนอย่างข้า จะล่วงรู้อนาคตได้อย่างไร ข้าจะทำให้ท่านรู้ว่าโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอนหรือกอยู่ที่ว่าเราอยากหรือไม่อยากทำต่างหาก"

ทันใดนั้นนางก็ปาดข้อมือเข้ากับมิดสันของเขาโดยแรง เจ็บเสียจนหนังตากระตุก นางก่นด่าความโชคร้ายของตัวเองอยู่ในใจ พลังฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายยังมัวแต่ตกตะลึง พุ่งตัวเข้าไปกัดข้อมือเขาจนเขียว

เลือดสดๆ พุ่งออกมาทันที นางประกรบรอยแผลตัวเองเข้ากับเขาของเหลวสีแดงฉานไหลรินลงมาจากข้อมือของทั้งคู่

ดวงตาของนางเลือนลอย ขณะกัดฟันถาม "พี่ใหญ่ รับรู้ได้หรือไม่ว่าเลือดของข้าไหลเข้าไปในกายท่าน?"

ใบหน้าของเขาราวเลือนขึ้นทุกที สิ่งสุดท้ายที่เห็นชัดคือความตะลึงงันของเขา

"เจ้า..."

"เหนือหัวคือแผ่นฟ้า ใต้เท้าคือผืนดิน ข้าถนอญฟูซอลันสัตย์เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเนี่ยซังหมิง ณ ที่นี้! ในกายท่านมีข้า ในกายข้ามีท่าน พี่น้องร่วมบิดามารดาแล้วอย่างไร แม้ข้ากับท่านจะไม่ได้เกิดจากพ่อแม่เดียวกัน แต่นับจากนี้เราสองคนจะรวมเป็นร่วมตายกัน ท่านอยากขจัดภัยพาล ข้าก็จะช่วย ต่อให้ต้องเสียตำแหน่ง ต่อให้ต้องพลีชีพเพื่อท่าน ข้าก็ยินดี!"

"ตรงนี้...มีคนร้ายอยู่ตรงนี้..." กลุ่มคนวิ่งมาถึงประตูห้องพักด้านหลังแล้ว

ชายหนุ่มหนึ่งเงียบ นางเองก็ไม่อยู่ในสภาพที่จะสังเกตสีหน้าเขา เพื่อพูดจาให้ถูกใจ ได้แต่เค้นเสียงออกมาเบาๆ เพื่อพูดต่อให้จบ

"โลกนั้นนอกจากตัวท่านเองแล้ว ยังมีใครเข้าใจท่านอีก มีแต่ข้านี่ละ ที่รู้ว่าท่านคิดอะไรอยู่..." พูดสั้นคลอนอารมณ์ พูดด้วยเหตุผล แม้แต่พูดชมชู้ นางก็จดมาลงทั้งหมด ส่วนจะได้ผลหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับดวงแล้ว

นางกำลังพนัน พนันว่าเขาจะจิตใจอ่อนชั่ววูบ โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่า คนอย่างเขาใจอ่อนเป็นหรือไม่ หมอกขาวเริ่มลอยล่องอยู่เบื้องหน้า ใบหูไม่ได้ยินเสียงใดอีกแล้ว ดวงตาของนางเหลือกขึ้น ขณะล้มพับไปทางเขา

อยากรักษาชีวิตก็ไม่ควรหมดสติ แต่นางเป็นพวกไว้วินัยมาแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยฝึกฝนตนให้สติแข็งแกร่งกว่ากายเนื้อสักที มาตอนนี้เลยได้แต่พนันกับตัวเองเท่านั้น พนันว่าหลังจากหมดสติไปแล้ว เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกก็จะได้เห็นภู่ตผีในปรโลกหรือเห็นเขากันแน่

โอกาสที่จะได้เห็นอย่างแรก...คงมากน้อยกระมัง... นางทอดถอนใจ

คนเราจะดวงดีได้ถึงสองครั้งในวันเดียวที่ไหนกันเล่า
น่ากลัวว่าคราวนี้นางต้องตายแน่แล้ว...

"ในชั่วชีวิตหนึ่ง คนเราต้องตัดสินใจเลือกอยู่หลายครั้ง"

"นายท่าน...ท่านพูดอะไรอยู่หรือ"

"เรียกท่านพ่อสิ อยากถูกฆ่าตีกันหรือไร"

"ท่านพ่อ..."

"เสี่ยวจิ้น เจ้ามาอยู่กับข้ามานานแค่ไหนแล้ว"

"ข้าเจอนายท่าน...ท่านพ่อตอนอายุห้าขวบ ปีนี่แปดขวบแล้วเจ้าค่ะ"

"หือ? นับจากที่พ่อแท้ๆ ของเจ้าตายไป เจ้าก็อยู่กับข้าได้สามปีแล้ว
หรือนี่" เจียบไปครู่หนึ่งเขาก็ถามอีก "เสี่ยวจิ้น ลองเดาดูซิว่าตอนนี้
ข้ากำลังคิดอะไรอยู่"

"หา?" แม้จะไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาถึงถามเช่นนั้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย
แต่เด็กหญิงก็ยังตอบอย่างว่าง่าย "เสี่ยวจิ้นดูไม่ออกเจ้าค่ะ แต่เสี่ยวจิ้น
รู้ว่าท่านพ่อเป็นคนดีมากๆ"

"นั่นสินะ เหตุใดข้าถึงถามเจ้าได้ เจ้าอายุน้อยเพียงเท่านี้ คุณ
ไม่เป็นหรอก"

ท่ามกลางสติเมืงง ถานอู่ฟูคลี๋ยมันบนเรียวกปากเมื่อได้ยินบทสนทนา

"ท่านพ่อ...คุณชายกำลังยิ้มอยู่เจ้าค่ะ" เสี่ยวจิ้นเขย่งเท้าวางผ้าห่ม
ลงบนหน้าผากถานอู่ฟู

"ควรยิ้มอยู่หรอก เพราะไม่ได้เจอยมทูตหัววุ้นหน้าม้า* ในความฝัน"

* ยมทูตหัววุ้นหน้าม้า คือยมทูตสองตนผู้รับใช้อยู่ข้างกายพญายมในนรกตามคติความเชื่อแบบจีน ทั้งสองมีรูปร่างเหมือนคน แต่ตนหนึ่งมีหัวเป็นวัว อีกตนหนึ่งมีหัวเป็นม้า

"เช่นนั้นกำลังเห็นใครในความฝันเล่าเจ้าคะ" เด็กน้อยถามด้วยความกังขา

"ในฝันของคนผู้นี้มีเพียงข้าคนเดียวเท่านั้น"

"เหตุใดถึงได้มีท่านพ่อเพียงคนเดียวเล่า"

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ แล้วลูบศีรษะเล็กพลงทอดถอนใจ

"เจ้าไม่เข้าใจหรอก คนที่เข้าใจมีเพียงเขา บางทีเขาอาจจะพูดถูก เขาเข้าใจข้า คนที่เข้าใจข้าดีเช่นนี้ ควรเก็บไว้ดีหรือไม่" หางตาเหลือบไปเห็นเด็กหญิงอ้าปากหาว เขาจึงบอกยิ้มๆ "เจ้าไปนอนที่ห้องข้าก่อนไป"

"ไม่เอา ข้าเป็นผู้อารักขาของท่านพ่อ ก็ควรอยู่ข้างๆ ท่านตลอดเวลา"

"เจ้าไม่นอนตอนนี้ พรุ่งนี้ก็ต้องหลับ ตั้งใจจะรู้ไม่เรียนวิชายุทธ์วันพรุ่งนี้อย่างนั้นหรือ"

"เปล่าเจ้าคะ เสียวจินไม่กล้า..." นางนิกหงุดหงิดที่ตัวเองเด็กเกินไป ไม่อาจอารักขานายท่านได้ทั้งกลางวันกลางคืน "เสียวจินไปนอนแล้วก็ได้ ท่านพ่ออย่าไปไหนส่งเดชนะเจ้าคะ เกิดอะไรขึ้นก็ส่งเสียงตะโกนดังๆ ข้าจะรีบมาทันที"

เขาพยักหน้ายิ้มๆ มองตามเด็กน้อยที่เปิดประตูเดินออกไปอย่างไม่เต็มใจ ก่อนจะหันกลับมามองใบหน้าขาวซีดของถ่านอู่ฟู่ที่นอนอยู่บนเตียง

ลูกตาภายใต้เปลือกตาของนางขยับเล็กน้อย รอยยิ้มของเขาดูประหลาดขึ้นทันที ชายหนุ่มนั่งลงตรงข้างเตียง ใช้แขนทั้งสองข้างคร่อมนางเอาไว้ โนมหน้าเข้าไปใกล้แล้วกระซิบ "หากเจ้ายังหลับต่อไปอีก

ก็แย่แล้ว จะให้ข้าไว้ใจคนที่พยายามตบตักกันอีกครั้งได้อย่างไร น้องชาย?"

ลมหายใจของเขาเป่ารดใบหน้า ถานอยู่ฟูริบลิ้มตาขึ้นโดยไม่รอช้า เห็นดวงหน้าคมคายอยู่ใกล้แค่ניתเดียวก็ยิ้มอย่างอ่อนแรง "พี่ใหญ่ มีโอกาสได้เห็นท่านอีกครั้ง ข้าช่าง...สะสมบุญมาไม่น้อยจริงๆ"

"นึกว่าพอลิ้มตาขึ้นมาจะเจอยมทูตหัวรั้วหน้าม้าอย่างนั้นหรือ" เขาถามเสียงนุ่มนวล

นางทำหน้านงนวย ตาจ้องเขาไม่กะพริบ กลีบปากขาวซีด กระนั้นก็ยังคลี่ยิ้ม

"พี่ใหญ่เรียกข้าว่าน้อง ก็แสดงว่านับข้าเป็นพวกเดียวกันแล้ว ใชหรือไม่ ประเสริฐแท้ ต่อไปน้องคนนี้ก็มียี่เพ็งแล้ว ใครยังจะกล้ารังแกข้าอีก" เกือบไปๆ คราวนี้รอดตายมาได้เฉียดฉิวจริงๆ

"เจ้าใช้แผนยอมเจ็บตัวได้ดีนี่" เขาโพล่งขึ้น

"พี่ใหญ่ใจแข็งดุจเหล็กกล้า แผนยอมเจ็บตัวนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นจะสั่นคลอนท่านได้อย่างไร อีกอย่างนี้ไม่ใช่แผน แต่เป็นความจริงใจของข้า ข้าเองก็เป็นคนมีหลักการเช่นกัน จะมาเป็นครอบครัวเดียวกันกับข้า ถ้าข้าไม่ชอบชี้น้ำก็ไม่เอาด้วยหรอก!"

เขามองนางอยู่นาน สุดท้ายก็กระแอมเบาๆ แล้วลุกจากขอบเตียง หญิงสาวสุดหายใจแผ่วๆ อยู่สองสามที ก่อนจะปาดเหงื่อบนหน้าผาก "นิสัยอย่างเจ้าช่างน่ารังเกียจเสียจริง" ความชิงชังสะท้อนออกมาทางคำพูดอย่างโจ่งแจ้ง

"เฮ้อ มองคนเก่งก็มักจะโดนเกลียดแบบนี้ละ ดังนั้นข้าถึงได้ขี้เกียจใช้สมองอย่างไรเล่า มีแต่พี่ใหญ่ล่ะที่จะทำให้ข้าเค้นสมองได้"

"หือ? เห็นเจ้าขอบพุดนักวามองข้าออก เช่นนั้นลองบอกหน่อยซิว่า ตอนนี้อยู่กำลังคิดอะไรอยู่" เนี่ยซังหมิงเดินไปตรงหน้าโต๊ะ แล้วหันมาอมยิ้มมองอีกฝ่าย

นางพยายามย่นตัวขึ้นมาอยู่หลายครั้ง กว่าจะลุกขึ้นมานั่งอย่างอดโรยได้สำเร็จ ใต้ฝ่าหมคือเครื่องแบบขุนนางที่ยังไม่ได้ถอด ทว่าผมที่มัดไว้ถูกปล่อยลงมาพาดเป็นกระเซิงอยู่บนบ่า

พลันนึกสงสัยขึ้นมาแวบหนึ่ง ไม่รู้ว่าสภาพอย่างนี้จะบ่งบอกความเป็นหญิงให้เขาเห็นหรือไม่ แต่แล้วความคิดนั้นก็ถูกปัดทิ้งไปอย่างรวดเร็ว นางแข็งใจยิ้มตอบไปว่า

"พี่ใหญ่กำลังคิดว่า...โลกนี้มีเพียงคนตายเท่านั้นที่จะไม่พูดจุดอ่อนของท่านอยู่ในมือข้า ไม่มีอะไรรับรองได้ว่าข้าจะไม่แอบเอาไปบอกใคร ดังนั้นท่านจึงอยากรู้ความลับที่ข้าบอกคนอื่นไม่ได้เหมือนกันใช่หรือไม่"

เพ็ญรู้ก็ตอนนีว่าการถูกคนอื่นอ่านใจได้อย่างทะลุปรุโปร่งไม่ได้ทำให้รู้สึกดีเลยสักนิด...

เนี่ยซังหมิงยิ้มมองใบหน้าที่ยังมีเค้าความเป็นเด็กของนาง แม้จะบอกว่าหน้าตาอย่างนี้ถึงชายถึงหญิง แต่ก็กระเดียดไปทางหญิงมากกว่าจริงๆ

"ข้ารออยู่" เขากำลังรอให้นางเปิดเผยว่าตัวเองเป็นหญิงเพื่อแสดงความจริงใจ

"ข้า..." ถานอู่ฟูเสียบไปครู่หนึ่ง

"ข้าอยากได้ความจริงใจ ไม่ได้อยากให้เจ้าแต่งเรื่องโกหก ถานอู่ฟู"

นัยน์ตาของนางหม่นลง ก่อนจะกลอกไปมาขณะจ้องมองเขา จากนั้นนางก็เอ่ยขึ้นเบาๆ

"หากข้าบอกว่า...ตำแหน่งของข้าเป็นของปลอม ท่านจะเชื่อหรือไม่" เชื้อ เพราะกว่าจะมาสอบระดับเตียนซือได้ต้องผ่านการสอบด้านแล้ว ด้านเล่า...

"พี่ใหญ่คงจะได้ว่าข้าติดสินบนเจ้าหน้าที่ ไซ่ ซื่อเดิมของข้าคือถ่านอุ๋ฟู ข้าปลอมแปลงชื่อถ่านเสวียนอวี่กับชื่อแซ่บรรพชนสามรุ่น สอบได้มาเรื่อยๆ จนถึงระดับสูง ติดสินบนเจ้าหน้าที่ด้วยเงินก้อนโตให้ปลอมประวัติให้" เห็นเขาทำหน้าสงสัย นางก็พูดต่ออีก "ท่านคงกำลังคิดละติว่าในเมื่อเจ้าหน้าที่พวกนั้นซื้อได้ด้วยเงิน ย่อมต้องเป็นพวกละโมภโลภมาก เมื่อข้าได้รับแต่งตั้งเป็นทันฮวา เหตุใดคนพวกนั้นถึงได้ยังไม่มาข่มขู่ข้าเสียที พี่ใหญ่ ข้าเคยบอกแล้วว่าตัวเองดวงดีจนน่าตกใจ ได้ยินว่าตอนที่ข้าได้รับแต่งตั้งหนึ่งในเจ้าหน้าที่เห็นแก่เงินพวกนั้นตายไปด้วยโรคหัวใจขาดเลือดอีกหลายคนถูกวางยาพิษในอาหาร เมื่อตายกันหมดก็ไร้หลักฐานแล้ว ข้าไม่รู้ว่ามีคนอื่นติดสินบนพวกเขาแล้วเกิดมีปัญหามา เลยชิงฆ่าคนปิดปากหรือไม่ แต่ตอนนี้ความลับนี้ของข้ามีเพียงท่าน ข้า แล้วก็ฟ้าดินที่รู้ นี่ถือเป็นความจริงใจจากข้าได้หรือไม่"

คิดจะเอาเรื่องนี้มาแลกกับความไว้วางใจของเขาย่างนั้นหรือ เขาจะเค้นให้นางพูดออกมาว่าตัวเองเป็นสตรีให้ได้ "ในเมื่อเจ้าเก่งพอที่จะสอบได้ตำแหน่งทันฮวา เหตุใดถึงต้องใช้ชื่อถ่านเสวียนอวี่ข้าสอบอีกเล่า"

"เพราะถ่านอุ๋ฟูไม่มีใจอยากสอบราชสำนัก ใช้ชื่อเสวียนอวี่ก็เพื่อทำฝันให้เป็นจริง"

"ไม่มีใจหรือเข้าสอบไม่ได้กันแน่" เขารุกเข้าไปอีกก้าว

นางผละ พอจะขยับปากตอบ เสียงเคาะประตูเบาๆ ก็ดังขึ้นตรงหน้าห้อง

"ข้าหยวนเจ้อเอง" ยังไม่ทันได้รับอนุญาต ตัวนหยวนเจ้อก็ผลักประตูเข้ามาเรียบร้อยแล้ว "พี่ซังหมิง ข้าสั่งให้คนสาวไปตามเบาะแสแล้ว ใครก็ตามที่จะออกจากเมืองในเช้าวันพรุ่งนี้ต้องผ่านด่านตรวจ..." เนื่องจากสัมผัสได้ถึงบรรยากาศแปลกๆ คนพูดจึงเลือบตาขึ้น แล้วเพ่งเห็นร่างที่อยู่บนเตียง

ตัวนหยวนเจ้ออ้าปากค้าง ดวงตาวาดมองไปรอบห้อง เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครอื่นก็มองข้ามเนี่ยซังหมิงไปยังคนบนเตียงอีกครั้ง

"ที่แท้ท่านผู้นี้ก็คือ...ถานอู่ฟู่ที่เป็นทันฮวา?"

"ผู้น้อยคือถานอู่ฟู่จริงๆ นั่นละ" นางตอบยิ้มๆ

"อ้อ...เอ่อ...ถาน...ผู้น้อยคือผู้บัญชาการฝ่ายขวาทัพซ้ายตัวนหยวนเจ้อโปรดช่วยชี้แนะให้มากด้วย" ริมฝีปากของเขาคลี่ยิ้มเปลี่ยนๆ

ถานอู่ฟู่ยกมือทั้งสองข้างขึ้นค้ำับตอบ

ชะ...ข้างเป็นเด็กหนุ่มที่อ่อนแออะไรอย่างนี้!

ตัวนหยวนเจ้อลอบเคาะลิ้น ใบหน้าของฝ่ายนั้นซีดเผือด ร่างที่อยู่ใต้เครื่องแบบขุนนางดูผอมบาง ตอนนี้นี้ยังมีเค้าความเป็นเด็กให้เห็น น่ากลัวว่าในภายภาคหน้า...จะต้องเป็นที่หมายตาของพวกนิยมเพศเดียวกันในราชสำนักอย่างแน่นอน เขาขยาดมองไปทางเนี่ยซังหมิง

"ตอนบ่ายเจ้าก็เจอเขาแล้วไม่ใช่หรือ" ชายหนุ่มอีกคนเข้าใจสายตาเขา จึงทำเสียดู

"ตอนบ่ายข้าแค่เห็นเจ้าอุ้มเขา ไม่ทันมองให้ชัดว่าเขาหน้าตาอย่างไร" เขาเถียงกลับ ก่อนจะพูดต่อหน้าเครียด "ข้าส่งตัวเขาหยวนเจียไปที่จวนใต้เท้าจางแล้ว ได้ทำเชิฐผูกเราเข้าวังหลวงไปด้วยกันในเช้าวันพรุ่งนี้"

"แล้วมีปัญหอะไรเล่า"

ตัวหยวนเจ้อจู่ก็ขึ้นมาเมื่อเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามยิ้มบางๆ ตามเคย จากนั้นก็โผล่ออกไปแบบไม่คิดหน้าคิดหลัง "ไม่ได้มีปัญหอะไรหรอก! หากเจ้าหยวนเจียคนนั้นรู้วิชาอายุวัฒนะจริงก็ประเสริฐยิ่งนัก องค์จักรพรรดิจะได้อายุยืนยาวเป็นร้อยปี ต้าหมิงยืนยงไม่มีวันเสื่อมสลาย!" ว่าแล้วก็ขัดฝ่ามือใส่โต๊ะด้วยความโมโห แต่เหลือบเห็นถาดอยู่ขมวดคิ้วได้จากทางหน้าต่างเสียก่อน พอนึกได้ว่าเด็กคนนี้เป็นเพียงบัณฑิต ก็เปลี่ยนทิศทางขัดฝ่ามือเข้าใส่เสาแทน รอยฝ่ามือปรากฏขึ้นบนเสากลมทันตา เขาคำรามเบาๆ อย่างหงุดหงิด "ทำให้เจ้าตกใจเสียแล้วอยู่"

"นั่นสิ ท้องข้าขวัญหนีหวิดแล้ว" นางตอบหน้าตาย

"ท้อง?"

"ข้าหิว หิวมากๆ ด้วย" นางบอกตามตรง แล้วหันไปมองเนี้ยซังหมิง ตาละห้อยอย่างน่าสงสาร "พี่ใหญ่ ข้าใช้ค่าเดินทางไปจนหมดแล้ว เบี้ยหวัดก็ยังไม่ได้ ในเมื่อพวกเราเป็นพี่น้องกัน ก็ไม่ควรเห็นเป็นคนอื่น คนไกล นับแต่นี้ข้าไม่ต้องจ่ายค่าเช่าห้อง ไม่ต้องควักเงินซื้อของกินเล่น ก็มีของมาให้กินให้เต็มถึงปากแล้วใช่หรือไม่"

"พี่น้อง? พวกเจ้าเป็นพี่น้องร่วมสาบานกันหรือ" ตัวหยวนเจ้อที่โทะสะลดลงกว่าครึ่งเอ่ยถามอย่างตกใจ

"มีสิ่งนี้เป็นเครื่องยืนยัน" เนี้ยซังหมิงยังไม่ทันได้ร้องห้าม นางก็

พับแขนเสื้อขึ้นสองทบ อดผ้าพันแผลเป็นอันเล็ดบนข้อมือ

"เจ้าได้รับบาดเจ็บอะไรกับพี่ซังหมิงด้วย...อ๊ะ อ้อ..." เหลือบไปเห็น
ผ้าพันแผลแบบเดียวกันบนข้อมือเนี่ยซังหมิงด้วยความตาไว ตัวนหยวนเจ้อ
อ้าปากหวอ พุดอะไรไม่ออกอยู่นาน

หากบอกว่าเขาเป็นศูนย์รวมและแหล่งกระจายข่าว ชาวทั้งหมด
ในมือเขาสามารถนำไปเขียนหนังสือได้หนึ่งเล่ม ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
สิ่งที่ประสบพบเจอในวันนี้จะต้องเป็นข่าวใหญ่ที่ลั่นสะเทือนที่สุดในหนังสือ
เล่มดังกล่าว

เท่าที่เขารู้ แม้เนี่ยซังหมิงจะอารมณ์เย็นเป็นเลิศ แต่ก็ไม่เคยเห็น
ไปสาบานเป็นพี่น้องกับขุนนางใหญ่ในราชสำนักเลยสักคน กระทั่งตัวเขา
ก็ยังต้องทักท้วงว่าเป็น 'สหายสนิท' เอง เรื่องจะเป็นพี่น้องร่วมสาบานนั้น
ไม่ต้องพุดถึง...

เขาเหลือบมองดวงหน้าอ่อนใสของถานอู่ฟูแล้วโพล่งขึ้น "อย่าบอก
นะว่า...อู่ฟูได้รับบาดเจ็บ พี่ซังหมิงเห็นแล้วทนมองไม่ได้ ก็เลย..."

"พุดจาส่งเดช!" เนี่ยซังหมิงเอ็ดอึดๆ ไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญ "เจ้า
มีงานสำคัญรอให้ทำอยู่ หากจับจ่อมใจเมื่องหลวงเยี่ยงกฎหมายพวกนั้น
ไม่ได้ ทั้งเจ้าและข้าจะรับโทษกันไม่ไหว"

ตัวนหยวนเจ้อแค้นเสียดสีขึ้นจุก แล้วมองไปทางถานอู่ฟูที่ทำหน้า
เลลอลาพลาฟพุดขึ้นว่า "เคราะห์ดีที่เจ้าไม่เป็นอะไร ใ้อัจฉริยะเมื่องหลวง
พวกนั้นมันอำมหิตจริงๆ ถึงขนาดจะทำร้ายเจ้าที่ไม่รู้ชื่อไหนอี่ไหนได้ หาก
ไม่เพราะพี่ซังหมิงไปช่วยเจ้าไว้อย่างทันท่วงที มิต้องมีผู้บริสุทธิ์ถูกคร่าชีวิต
ไปอีกคนหรือ"

เท่าที่เก็บบทสนทนาของทั้งคู่มาปะติดปะต่อก็คพอเขาได้ว่าเนี้ยซังหมิงอธิบายให้คนนอกฟังอย่างไร ที่แท้เขาก็ไม่ไว้ใจกระทั่งตัวนหยวนเจ้อเหลือเชื่อจริงๆ ที่บุรุษเช่นนี้ยอมไว้ชีวิตนาง

ทว่านี่ไม่ใช่เรื่องดี นางต้องคิดหาวิธีทำให้เขาไว้ใจให้ได้ ไม่เช่นนั้นวันดีคืนร้ายอาจถูกเขาเล่นงานถึงตายโดยไม่รู้ตัว

"อู่ฟู่ เจ้าเป็นอะไร" เนี้ยซังหมิงสบตานาง คล้ายกำลังสังเกตว่านางจะตอบกลับมาอย่างไร

หญิงสาวพูดยิ้มๆ ไม่แม้แต่จะกะพริบตา "พี่ใหญ่ ข้าตกใจมากจริงๆ โชคดีที่ได้ท่านมาช่วยไว้ ในเมื่อช่วยชีวิตข้าแล้ว ก็ช่วยท้องข้าไปพร้อมกันที่เกิด ขอเพียงหาของให้ข้ากิน ข้าจะไม่เอาใจออกห่างท่านไปชั่วชีวิต"

เขายิ้มละไม "ช่างมักน้อยเหลือเกินนะ" ยิ่งเป็นคนมักน้อยเท่าไรก็ยิ่งควบคุมยากเท่านั้น

"นั่นเพราะพี่ใหญ่ยังไม่รู้ว่าข้าเลือกกินแค่ไหนนะสิ คนที่เลี้ยงข้าไหวมีไม่มากหรอก"

ดังนั้นเจ้าจึงเลือกข้า? เขาถามด้วยสายตา

ถานอู่ฟู่ยิ้มกว้างขึ้น ก่อนจะเปลี่ยนเป็นยิ้มเหยงเอามือกุมท้องคู้ดวงอ "หิวเหลือเกิน..." อดข้าวตั้งแต่เที่ยงจนถึงตอนนี้ ทั้งยังผ่านความเป็นความตายมาอีก ยิ่งหมดแรงเข้าไปใหญ่

"หิวหรือ ได้ๆ ข้าจะสั่งให้คนไปทำมาให้เดี๋ยวนี้" สิ่งที่ตัวนหยวนเจ้อทนมองไม่ไหวที่สุดก็คือเด็กผอมๆ ต้องทนหิวนี้ล่ะ

"ข้าไม่กินบะหมี่หยางซุน* ที่ไม่ใช่เครื่อง ไม่กินหมั่นโถวจี๊ดๆ ไม่เอา

* บะหมี่หยางซุน เป็นอาหารขึ้นชื่อแถบเจียงหนาน จุดเด่นคือน้ำแกงใส รสอ่อน

อาหารเย็นซีด ไม่กินข้าวที่ไม่มีกับ ขอบคุณมากตัวนเจ๊วยเหยีย" นางกล่าว
ตัวนหยวนเจ้อผะไปครู่หนึ่ง ก่อนจะอุทาน "เลือกกินจริงๆ หาก
มีแต่ข้าวเปล่ากับบะหมี่เปล่าอย่างละสาม เจ้าไม่หิวตายหรือ"

นางยิ้มกว้างแล้วถอนหายใจ "เช่นนั้นก็ปล่อยให้ข้าหิวตายเถิด
ใครให้ท่านพ่อท่านแม่มีลูกร่างกายอย่างข้าเล่า เห็นหรือไม่ ข้ามีจุดอ่อน
มากมาย ขอเพียงจับข้าอดอาหารให้หิวติดๆ กันสามสี่มื้อ ข้าก็ไปเฝ้า
พญายมเองแล้ว" พุดพลางมองไปทางเนี่ยซังหมิง คล้ายกำลังบอกว่า
ตนเปิดเผยจุดอ่อนให้เขาเห็นหมดแล้ว ขอให้เขาสบายใจได้

ทว่าชายหนุ่มยังคงยิ้มเหมือนเก่า ยิ้มเสียจนหน้าเป็นริ้วก็ยังไม่ให้
คำตอบชัดเจนแก่นาง

4

หลังเลิกงานวันรุ่งขึ้น เนียซังหมิงไปจวนใต้เท้าจางด้วยกันกับ
ตัวนหยวนเจ้อ

นักพรตเซ้าหยวนเจี้ยประสบเหตุในเขตมณฑลทหารของพวกเขา
สองคน ได้เท้าจางยอมต้องเอาเรื่อง ข้อนี้อาคัดเคาได้อยู่แล้ว แต่นึกไม่ถึง
ว่าเซ้าหยวนเจี้ยจะอยู่ในจวนใต้เท้าจาง ไม่ได้เข้าวังหลวง

"ท่านนี้...คือได้ทำเนีย ผู้บัญชาการมณฑลทหารหัวเขตควบกับเป็น
ขุนนางบรรดาศักดิ์ที่ได้เท้าจางพูดถึงใช่หรือไม่" เซ้าหยวนเจี้ยอายุราว
สามสิบ ถ้ามพลางสบตาเนียซังหมิงตรงๆ

ชายหนุ่มค้อมศีรษะเล็กน้อย แล้วเอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ "ผู้น้อยคือ
เนียซังหมิง"

"ได้บรรดาศักดิ์ตั้งแต่ยังหนุ่มยังแน่น อนาคตต้องไปไกลแน่"
ฝ่ายตรงข้ามเยินยอ แล้วเดินเข้ามาใกล้

"นั่นสินะ!" ได้ทำางพูดขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์ "ตอนแรกข้านึกว่า
ได้เจ้าช่วยดูแลอารักขา นักพรตเฝ้าจะต้องปลอดภัยแน่ ไม่นึกเลยว่า
ในบรรดามณฑลทหารห้าเขต จะเกิดปัญหาในเขตมณฑลทหารของเจ้า
คนเดียว"

"ใต้เท้า" ตัวนหยวนเจ้อพูดอีกอึก "ก็แค่บังเอิญเท่านั้นล่ะขอรับ
ในเมืองหลวงมีพื้นที่ใดบ้างที่โจรพวกนี้ไม่เคยก่อเหตุ"

"ข้าให้เจ้าพูดหรือ!" ได้ทำางเจ็ดอย่างฉุนเฉียว แล้วเห็นได้จาก
ทางหน้าต่างว่านักพรตเฝ้าเดินวนรอบตัวเนี้ยซังหมิงซ้ำๆ พลังมองอย่าง
พิจารณา

"พวกเราเคยพบกันมาก่อนหรือไม่" นักพรตพลันถามขึ้น
เนี้ยซังหมิงยิ้มละไม นัยน์ตาฉายแววอ่อนโยน "บ้านเกิดของข้าอยู่ที่
หนานจิง ต่อมาขึ้นเหนือ ยังไม่เคยไปบ้านเกิดของท่านนักพรตมาก่อน
ไม่น่าจะเคยพบกันได้"

"เช่นนั้นเหตุใด...ข้าถึงได้รู้สึกเหมือนเคยเห็นท่านที่ไหน"

"โลกเรามีคนหน้าคล้ายกันเยอะไป" เขาตอบเนิบๆ

เฝ้าหยวนเจี้ยหรีตามองจ้องตาเขาอย่างเพ่งพินิจ "ไม่ ข้าไม่ได้หมายถึง
ใบหน้า แต่หมายถึงดวงตา เมื่อคืนข้าเห็นแค่ตัวนเจี้ยเหียนนำกำลังพล
มาช่วย เหตุใดถึงไม่เห็นท่าน"

"เขานำกำลังพลไปช่วยคน ข้านำกำลังพลล่าคนร้าย น่าเสียดายที่
จับตัวมาไม่ได้" เนี้ยซังหมิงถอนหายใจ

"ได้ยินว่าเนี้ยเจี้ยเหียนวรยุทธ์ล้ำเลิศยิ่งนัก ที่จับจอมโจรเมืองหลวง
ไม่ได้เพราะมัวแต่ช่วยทันฮวาคันใหม่อย่างนั้นหรือ"

"ขอรับ ท่านสาวคนใหม่ผ่านไปตรงนั้นพอดี จึงถูกคนร้ายจับเป็นตัวประกัน ข้ามัวแต่ช่วยเขา เลยจับใจไม่ทัน"

"อย่างนั้นหรือหรือ" เซาหยวนเจียหันไปถามได้เท่าจาง "ไม่ทราบว่าจะเชิญได้เท่าถานออกมาได้หรือไม่"

เนียซังหมิงกับตัวนหยวนเจ้อหันไปสบตากัน สายตาของฝ่ายหลังแสดงความมุ่งงอกออกมาอย่างชัดเจน ขณะที่เนียซังหมิงตระหนกอยู่ในใจ นึกโมโหที่เมื่อคืนไม่ได้ฆ่าถานอยู่ฟูให้ตายไปเสีย เพราะहींวันนี้เขาเป็นคนก่อขึ้นมาเอง โทษใครไม่ได้ทั้งสิ้น

จากนั้นบ่าวในจวนก็พาถานอยู่ฟูเดินออกมา นางยืมระรื่นคำนับได้เท่าจาง

"ได้เท่า พ่อครัวในจวนของท่านรสมือชั้นหนึ่งจริงๆ ทำเอาผู้น้อยแทบไม่อยากลุกจากโต๊ะ อยากจะอยู่ที่นี้ไปเลยด้วยซ้ำ...อ้าว เจวียเหยียทั้งสองก็อยู่ด้วยหรือ"

เนียซังหมิงถามนางผ่านรอยยิ้ม

"ได้เท่าถานไม่แพ้รักษาตัวอยู่ในจวน แสดงว่าร่างกายดีขึ้นแล้วอย่างนั้นสิ" มือที่แนบอยู่ข้างลำตัวกำแน่นจนเส้นเลือดปูดโปนขึ้นบนท่อนแขนได้แขนเสื้อ นึกโมโหความโง่งมของตัวเอง

"ยังรู้สึกไม่สบายอยู่นิดหน่อย" นางยืมเสแสร้ง "แต่โชคดีได้เท่าจางเชิญเข้ามาชิมอาหารอร่อยๆ ที่จวน ท่านก็รู้ว่าข้ามันตะกละแต่เลือกกินอยู่ในคฤหาสน์สกุลเนียแม้แต่ของกินเล่นยังต้องจ่ายเงิน ไม่ให้อารมณ์เสียได้หรือ"

"ไม่ต้องอารมณ์เสีย...ไม่ต้องอารมณ์เสีย หากเจ้าชอบกิน ก็เชิญมาที่นี้

ได้ตลอดเวลา" ได้ทำางยืมจนตาหยี ตอนเข้าเฝ้าเบื้องพระพักตร์ในวันนั้น
ตนเห็นถานอู่ฟูแค่ไกลๆ มองหน้าไม่ถนัด รู้แต่ว่าทันสวาคคนใหม่ช่างขี้อื่น
สิ้นดี วันนี้มาเห็นชัดๆ ถึงเพ่งรู้ว่าหน้าตางามล้ำ ทำเอาเขากระสันใจสุดทน

เขาเคยเลี้ยงเด็กหนุ่มมาก่อน ถานอู่ฟุนั้นเป็นหนุ่มน้อย เสียดาย
ที่เป็นขุนนาง ไม่เช่นนั้นก็อยากเอามาเป็นของตัวเองจริงๆ

"ขอบคุณได้เท่า" นางยืมซุกซนพลางใช้หางตาเหลือบมองใบหน้า
เรียบเฉยของเนี่ยซังหมิง "ผู้น้อยมีจุดอ่อนตรงเป็นคนตะกตะนี่ละ ที่ใด
มีของอ่อยก็ไปที่นั่น"

เนี่ยซังหมิงกัดฟันกรอดจนเลือดไหลซิบ เพ่งตระหนักต่อนั่นเอง
ว่าการรักษารอยยิ้มไว้บนใบหน้านั้นยากเย็นเพียงไร

"ได้เท่าถาน เมื่อคืนเจ้า...ไปเจอจอมโจรเมืองหลวงเข้าได้อย่างไร"
เซ้าหยวนเจียถามแทรกขึ้นมาพลางปรายตามองดวงตาที่ดูคุ่นของ
เนี่ยซังหมิงอีกครั้ง

ถานอู่ฟูทำให้อห่อ รอยยิ้มหดหาย "พูดถึงเรื่องเมื่อคืน...ยังตกใจ
ไม่หายจริงๆ ข้าไม่สบาย เนี่ยเจวียเหยียใจดีพาไปส่งกลับจวน ปราบกว่า
เจอโจรชั่วเข้ากลางทาง มันจับตัวข้าไป โชคดีภายหลังเนี่ยเจวียเหยีย
ตามมาช่วย หาไม่ปานนี้ข้าคงไม่มีชีวิตรอดแล้ว"

"แล้วท่านเห็นหน้าค่าตาโจรถ่อยนั้นชัดหรือไม่"

"มันใช้ผ้าคลุมหน้า จึงมองไม่เห็น"

"รูปร่างเล่า"

"รูปร่างคล้ายเนี่ยเจวียเหยียยิ่งนัก หากไม่เพราะทั้งสองต่อสู้กัน
หลายกระบวนท่า ข้าคงนึกว่าเป็นคนคนเดียวกันไปแล้ว" นางตอบด้วย

ทำที่ชื่อๆ

"หือ?" เซ้าหยวนเจี้ยกับใต้เท้าจางหันไปสบตากัน ฝ่ายหลังเหมือนจะบอกว่าเขาคิดมากเกินไป "เช่นนั้นแผลของเจ้า..."

"ถูกมีดสั้นฟันเข้านะขอรับ" พอพูดถึงแผล นางก็แกะผ้าพันออกด้วยสีหน้าพรึ่นพริ้ง รอยแผลเพิ่งเกิดขึ้นใหม่ๆ และใส่ยาได้ไม่นาน ยังมีเลือดซึมออกมาได้ง่าย นางชูข้อมือขึ้นสูงแล้วถอนหายใจ "เนี่ยเจวี่เหยี่ยเองก็ได้แผลเหมือนกัน เพราะตอนไอ้โจรถอยมันจะทำร้ายข้า เนี่ยเจวี่เหยี่ยเข้ามาปกป้องข้าจนบาดเจ็บเสียเอง..." น้ำตาไหลๆ เอ๋อคลอเบาเมื่อพูดมาถึงตรงนี้

"ยะ...อย่าร้องนะ..." ใต้เท้าจางโพล่งขึ้น เพราะทนมองเด็กหนุ่มบอบบางน้ำตาเริ่มไม่ไหว

"ฮึก...ใต้เท้าโปรดอย่าได้หัวเราะ แค่นี้ก็ว่าเมื่อคืนตัวเองเกือบต้องจบชีวิตในเมืองหลวง ข้าก็น้ำตาไหลอย่างห้ามไม่อยู่ โชคดีได้เนี่ยเจวี่เหยี่ยช่วยไว้ ไม่เช่นนั้นเรื่องคงไม่จบแค่ข้าได้แผลเล็กน้อยแน่..." พูดพลางใช้ชายแขนเสื้อเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมาบ่อยๆ

ไม่ใช่เรื่องเหมาะสมที่เด็กหนุ่มคนหนึ่งจะร้องไห้ให้คนอื่นเห็น ทว่าเด็กหนุ่มคนนี้ก็กลับร้องให้ได้นามองอย่างยิ่ง เห็นแล้วน่าสงสารจับใจ

ใต้เท้าจางรู้สึกเช่นนั้นขณะรีบปลอบ "อาเถิดๆ อย่าไปพูดถึงเรื่องบ้าๆ พรรคนี้ฮึกเลย เจ้ากลับไปพักฟื้นร่างกายดีกว่า อย่าให้แผลบรีฮึก เรื่องจับโจรให้เป็นหน้าที่ของกองบัญชาการมณฑลทหารห้าเขตเถิด เนี่ยเจวี่เหยี่ย เจ้าอารักขาทานอยู่กลับไปพักผ่อนไป"

เซ้าหยวนเจี้ยทำท่าจะพูดอะไรออกมาอีก ตีตึกที่ถูกใต้เท้าจางปรามไว้

ถานอยู่สูงสุดจุมก ค้อมกายค้ำบัลลาออกมา เห็นได้จากทางหางตาว่า
เนี่ยซังหมิงรับคำสั่งด้วยสีหน้าสงบ

นางลอบยิ้มกับตัวเอง เขาไม่แสดงความรู้สึกก็ไม่ได้หมายความว่า
นางจะเดาใจเขาไม่ได้

หลังออกจากจวนใต้เท้าจาง นางขึ้นไปนั่งบนเกี้ยว ตัวนหยวนเจ้อ
เดินตามเกี้ยวมาสักพักก็พุดขึ้นกับเนี่ยซังหมิงเบาๆ

"ใต้เท้าจาง...หมายตาอยู่ฟูไว้กระมัง"

"ต่อให้ถูกหมายตา เขาก็มีวิธีเอาตัวรอดเองอยู่ดี"

"วิธี? วิธีอะไรเล่า เมื่อครู้ไม่เห็นหรือว่าแค่พุดถึงเรื่องเมื่อคืน เขาก็
ขวัญหนีดีฝ่อแล้ว เด็กคนนี้อายุยังน้อย จะรับมือกับझे่าเจ้าตณหาอย่าง
คนแซ่จางนั้นได้อย่างไรเล่า" ตัวนหยวนเจ้อแสดงความกังวล

"ข้าเองก็ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อเช่นกัน" เนี่ยซังหมิงพิมพ์

"หา?" พอดีกับที่เดินมาถึงหัวถนน ต้องแยกกันไปคนละทาง ไม่มี
เวลาจะถามมากกว่านี้ ตัวนหยวนเจ้อจึงได้แต่บอกว่า "เจ้าพาเขาไปส่งไป
เตือนเขาด้วยล่ะว่าหลังจากนี้ไม่ต้องไปจวนใต้เท้าจางบ่อยๆ ไม่เคยได้ยินว่า
झे่าเจ้าตณหานั้นเอาเด็กหนุ่มมาเล่นก็จริง แต่ระวังตัวไว้เป็นดี"

เฮ้อ เกิดมาหน้าตาดีเกินไปก็เป็นกรรมเหมือนกัน สมัยนี้ไม่ได้
มีแต่หญิงงามหรอกที่เสียงอันตราย บรูษ...ก็เสียงเช่นกัน

"พี่ใหญ่ ตัวนเจวียเหี้ยไปแล้วหรือ" เสียงถามดังออกมาจากในเกี้ยว

"อืม เขาไปทางประตูเมือง"

"เช่นนั้นก็หยุดเกี้ยวเถิด" น้ำเสียงเริ่มร้อนรน

พวกสตรีเรื่องมาก คำนี้ไม่ผิดความจริงแม้แต่นิดเดียว เนี่ยซังหมิง
สั่งให้คนهامเกี้ยววงเกี้ยววง แล้วเลิกม่านหน้าเกี้ยวอย่างไม่สบอารมณ์

"หากหิวก็ทนหน่อย..."

นางมุดพรุดออกมาโดยไม่แม้แต่จะมองเขา แล้วไปโก่งคออาเจียน
ตรงมุมกำแพง

กินของผิดสำแดงอย่างนั้นหรือ

กลืนเหม็นจางๆ โซยมา เขามองนางค้อมตัวอาเจียนไม่หยุด ลังเล
อยู่ครู่หนึ่งก็เดินเข้าไปหา

"อีก..." นางอาเจียนออกมาอีกระลอก

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว "เจ้า...ไปกินอะไรมา ถึงอาเจียนได้ขนาดนี้"

ถ่านอยู่ฟูส่งเสียงอึกอยู่หลายครั้ง จวบจนอาเจียนสิ่งที่กินเข้าไป
เมื่อครู่ออกมาจนหมดสิ้น ถึงได้ยกมือเช็ดคราบเปื้อนตรงมุมปากอย่าง
อ่อนแรง

"ข้าหิวแล้ว..."

"หิวอีกแล้ว?"

นางยื่นมือมาให้ เขาจึงเขม็งอยู่สักพักถึงค่อยกลืนใจเอื้อมมือไปจับ
มือนางเย็นเฉียบ ร่างโงนเงน ชายหนุ่มเห็นแล้วรีบถอยหนีไปก้าวหนึ่ง

"หากจะหมดสติก็ขึ้นเกี้ยวก่อน"

"พี่ใหญ่ ท่านช่างอำมหิตเหลือเกิน เสียแรงที่ข้าจริงใจกับท่าน
ผู้อุตส่าห์ช่วยให้ท่านรอดพ้นความผิดมาได้" พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง
แก้มนางก็เนืองนองไปด้วยน้ำตา

เนี่ยซังหมิงเบนสายตาหนี แล้วพลันเห็นว่าคนهامเกี้ยวกำลังมองมา

อย่างอยากรู้ อยากเห็น เขาพยายามดึงมือออก แต่ถูกนางจับไว้แน่น สตรีผู้นี้มีมายอายุบ้างหรือไม่ ดูท่าจะปลอมตัวเป็นชายจนติดลมบนไปแล้วกระมัง

"พี่ใหญ่ เหตุใดต้องรังเกียจข้าด้วย พวกเราลงเรือลำเดียวกันแล้วแท้ๆ หากข้าคิดอยากขัดแข้งขัดขาท่าน เมื่อครู่เป็นโอกาสทอง แต่ข้าเอาใจมาอยู่ข้างท่าน ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ"

จะไม่เข้าใจได้อย่างไร ตอนอยู่ในจวนได้เท่าจาง นางจะเปิดโปงความจริงเสียก็ได้ แต่ก็ยังช่วยเขาปิดบังอำพราง ทำเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร ก็หมายความว่าต่อไปหากถูกจับได้ขึ้นมา ตัวนางเองก็จะมีคามผิฐานสมรู้ร่วมคิดไปด้วย

ใช่ว่าเขาไม่ยอมเปิดใจรับนาง แต่เขาเป็นคนขี้อะแวงและทำอะไรคนเดียวจนชินเสียแล้ว สัญชาตญาณจึงคอยกีดกันคนอื่นไม่ให้ใกล้ชิดมากเกินไป

"พี่ใหญ่?"

"เจ้ามีจุดอ่อนเยอะเหลือเกิน" เขาหุบยิ้ม

"แต่ท่านก็ยังเก็บคนจุดอ่อนเยอะแบบข้าเอาไว้ แสดงว่าท่านใจอ่อนกับข้า ข้าจงรักภักดีต่อท่านนะ พ่อครัวจวนได้เท่าจางฝีมือดีแล้วอย่างไร ต่อให้เขารสมือเป็นเลิศเหมือนอ๋หยา* ข้าก็ตัดเขาได้ง่ายๆ ไม่อาลัยอาวรณ์แม้แต่นิดเดียว"

เนี่ยซังหมิงมองฝ่ายตรงข้ามอยู่นาน ก่อนจะเอ่ยเนิบๆ

"เจ้าแสดงความจริงใจถึงขั้นนี้ ข้ายังจะพูดอะไรได้ อย่าให้ข้า

* อ๋หยาเป็นชั้นที่ของฉีหวนกงในยุคขุนโจวจั้นกั๋ว เชี่ยวชาญการทำอาหารเป็นเลิศ ภายหลังจึงใช้นามามชฌผู้ที่ฝีมือด้านการทำอาหาร

จับได้แล้วกันว่าเจ้าทรยศข้า อู่ฟู" เขาเดินผ่านร่างนางไปแหวกม่าน หน้าเกี้ยวให้ แล้วถอนหายใจเฮือก "รีบขึ้นเกี้ยวเถิด น้องชาย"

ถานอู่ฟูลอบถอนใจโล่งอก เขาใจแข็งก็จริง แต่เพราะอายุยังน้อย ไม่ได้เด็ดขาดพอ จึงยอมไว้ชีวิตนาง

ก่อนก้าวขึ้นเกี้ยว เขาพลันถามขึ้น

"เหตุใดจึงอาเจียน โหนบบอกว่าชอบกินอาหารของคฤหาสน์สกุลจาง นักไม่ใช่หรือ"

"เพราะข้าไม่กินอาหารของขุนนางกังฉินนะสิ" นางตอบคล่องแคล่ว เหมือนมีอุดมการณ์ แต่พอนึกถึงรสชาติอาหารของคฤหาสน์สกุลจาง ก็สะท้อนเอือกไปทั้งตัวอย่างห้ามไม่อยู่ จะว่าไปคนที่มือเลื้ดล้าดูจี้หยา ตัวจริงคือพ่อครัวคฤหาสน์สกุลนี้เยี่ยงต่างหากเล่า หากเขารู้ว่าหนึ่งในสาเหตุที่นางไม่ทรยศเขา คือพ่อครัวที่คฤหาสน์ตัวเอง ไม่รู้จะมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้าง

"เจ้ารักเป็นถอยเป็น นิสัยแบบนี้ช่วยให้รับราชการได้อย่างราบรื่น เจ้าตั้งใจจะเป็นขุนนางนานแค่ไหน"

นางยิ้มบาง ตอบตามตรงว่า "ข้ากำลังคิดอยู่"

"คิด? คิดอะไร" เขาจ้องนางเขม็ง เหมือนจะจ้องให้ทะลุเข้าไปถึงความคิด

ในเมื่อนับกันเป็นพี่เป็นน้อง เขาก็ประสงค์จะให้นางตรงไปตรงมา กับเขาให้มากที่สุด แม้นางจะไม่ยอมเปิดเผยความลับสุดยอดของนาง แต่ก็ขออย่าได้เสแสร้งตลบตะแลง แบบนี้ถึงจะยืนยันความจริงใจของนางได้

มีหรือนางจะไม่รู้

"คิดว่าเป็นขุนนางสนุกตรงไหนนะสิ ไว้ให้ข้าคิดได้แจ่มแจ้งเมื่อไร
ก็จะลาออกจากราชการกลับบ้านนอกเอง" นางอมยิ้ม ดวงตาหลุบลง
ขณะให้คำมั่นอย่างจริงจัง

กับเรื่องนี้ นางใช้เวลาคิดกว่าสามปี

สามปีมานี้ดวงงานของถานอยู่ฟูราบเรียบยิ่ง นางยังคงทำงานในสำนัก
ราชบัณฑิตด้วยตำแหน่งอาลักษณ์อย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัว

หากใครสักคนนึกถึงนางขึ้นมา กว่าครึ่งมักจำชื่อนางไม่ได้ และ
จะเอ่ยถึงนางว่า

'ก็หนุ่มคนรักของเนี่ยเจวียเหี้ยมันอย่างไรเล่า'

'เห็นว่าสาบานเป็นพี่เป็นน้องกันนะ ไม่ใช่คนรัก!'

หากใครช่วยแก้ต่างให้ ก็ต้องมีคนโต้กลับไปว่า

'ข้ออ้างทั้งเพ ท่านไม่เห็นหรือว่าเนี่ยเจวียเหี้ยดีกับเขาเพียงไร
มีแต่เขาคนเดียวนี่ล่ะที่เนี่ยเจวียเหี้ยยอมให้นั่งร่วมเกี้ยว ยอมให้อยู่
ร่วมเรือน คอยให้คนส่งข้าวส่งน้ำวันละหกมื้อไม่เคยขาด มีอยู่ครั้งหนึ่ง
เนี่ยเจวียเหี้ยถึงกับมอบปิ่นปักผมให้เขา ปิ่นนะ! แบบที่สตรีใช้กัน
มิเท่ากับประกาศิตังๆ หรือ'

'หือ? ท่านไปได้ยินมาจากไหน'

'ไม่รู้'

'ไม่รู้ว่าได้ยินมาจากไหน แล้วไปรู้มาได้อย่างไร'

'ไม่ต้องทำมาเป็นเล่นคำ ในเมื่อมีคนลือก็ต้องมีคนฟัง มีคนฟัง

ก็ต้องมีคนพูด ไม่เช่นนั้นเจ้าลองไปดูหน้าอาคารหลักธำนักราชบัณฑิต คนนั้นสิว่าจิ้มลิ้มพริ้มเพราะจริงหรือไม่ เด็กหนุ่มหน้าตาเช่นนี้ แม้แต่ข้า ยังอยากได้เลย...

ข่าวลือไร้ความสำคัญแพร่สะพัดไปทั่ว จะปิดหูก็ทำไม่ได้ ต่อให้ ไม่อยากฟัง ถึงอย่างไรก็ยังเข้าหูไม่น้อยอยู่ดี

หิมะขาวเกล็ดเล็กละเอียดโปรยปรายลงมาติดเครื่องแบบขุนนาง ชายหนุ่มปัดอกเบาๆ ด้วยกิริยาคล่องแคล่วสง่างาม ขุนนางคนแล้วคนเล่า ที่เดินผ่านต่างพากันคารวะเขา สายตาบ่งบอกความเคารพเลื่อมใสและ วิชาไปพร้อมกัน

เลื่อมใสที่เขาทำงานในสำนักราชบัณฑิตแค่สามปีก็กลายเป็น ตัวเลือกที่มีลุ้นว่าจะได้เข้าไปกินตำแหน่งในสภาขุนนางมากที่สุด วิชา ความสามารถและดวงของเขา มีผู้หนุนหลังที่แข็งแกร่งมั่นคงอย่างสมบูรณ์ สถานะในราชสำนักของเขามีแต่จะสูงขึ้นเรื่อยๆ

เขาเป็นคนปกติ มีภรรยา กำลังจะมีลูก ทำความเข้าใจความชื่นชอบ แปลกประหลาดเช่นนี้ไม่ได้ รู้แต่ว่าระหว่างเขากับถ่านอู่ฟู คนหนึ่งเป็นฟ้า อีกคนเป็นดิน

มองผ่านสีข้าวโพลนของหิมะไปก็เห็นถ่านอู่ฟูเดินตามหลังเขาช้าๆ เกล็ดหิมะตกลงมาเกาะปลายจมูก เจ้าตัวคร้านจะยกมือเช็ดออก เลย ย่นจมูกบิดไปมาให้มันตกลงมาแทน มือทั้งสองข้างจับประสานกันอยู่ ได้แขนเสื้อ แก้มแดงเรื่อเพราะอากาศหนาว ดวงตาสลุดำ

เขาชะลอฝีเท้าลงโดยไม่รู้ตัว ให้ขุนนางอื่นๆ เดินนำไปก่อน

"อู่ฟู ไม่เป็นไรใช่ไหม"

ฝ่ายนั้นเผยเปลือกตาขึ้น พยายามทำให้ตัวเองกระปรีกระเปร่า แล้วตอบยื้มๆ "ข้าสบายดี ยินดีด้วยพีเสียนยา ข้าขออวยพรให้ปีนี้ ท่านได้รับแต่งตั้งเป็นมหาราชบัณฑิตในสภาขุนนาง ได้ยินว่าสุหิณ ก็มีข่าวดีด้วยนี่"

ชายหนุ่มยืดอกขึ้นอย่างภาคภูมิ แต่พอเห็นรอยยิ้มสดใสจริงใจ บนใบหน้าเหนื่อยล้าของถานอู่ฟู เขาก็เหม่อลอยไปอย่างห้ามไม่อยู่ ตัวเขาเองพยายามอย่างมากในการสร้างสายสัมพันธ์กับขุนนางอื่น ทว่า ก็รู้อยู่แก่ใจว่าตนเป็นที่ระยาของคนเหล่านั้น มีเพียงถานอู่ฟูที่ไม่เคย อิจฉาเขาเลย

"พีเสียนยา?"

เขาได้สติกลับมา ประสานมืออวยพรตอบ "วันนี้เป็นวันปีใหม่ ข้าเองก็ขออวยพรให้เจ้า...ให้เจ้า..."

ให้อะไรดีเล่า เจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การงานอย่างนั้นหรือ ใช่ว่า เขาอยากดูถูก ถานอู่ฟูคนนี้นี่เสียจริงๆ แต่ห่วยดีไม่เท่าบัณฑิตสามัญชน ทัวไปด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าตอนนั้นสอบได้ตำแหน่งทันฮวามาได้อย่างไร

ถ้าเช่นนั้นก็ขออวยพรให้...งามกว่าดอกไม้แล้วกัน แม้ว่าความชื่นชอบ ของเขาเป็นแบบปกติธรรมดา ไม่เคยคิดเกินเลยกับถานอู่ฟู แต่ระยะนี้ เขารู้สึกว่หน้าตาอีกฝ่ายเหมือนสตรีมากขึ้นทุกที สามปีก่อนยังดูเป็น เด็กคนหนึ่ง สามปีให้หลังเมื่ออายุครบยี่สิบเอ็ด นอกจากจะไม่มีบุคลิก แบบบุรุษ ยังดูละมุนละไมขึ้นด้วยซ้ำ

เขาลอบคิดในใจว่าเป็นเพราะเนี่ยซังหมิงนั่นละ

"อวยพรให้ปีหน้าข้าไม่ต้องมางานถวายพระพรแบบนี้แล้วกัน..."

นางจิมจ่า วันปีใหม่ทั้งที ต้องมาขึ้นแถวหน้าตำหนักเพ็ญเทียนกับ
ขุนนางอื่นตั้งแต่เช้ายันเย็น ร้องขานว่า 'ขอทรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นๆ ปี'
เพ็ญจะตายอยู่แล้ว

ถานเสียนยาหูดี ชายหนุ่มสะดุ้งเฮือก แต่ด้วยความฉลาดจึงแกล้ง
ทำเป็นไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น

ประตู่ชีหาวอยู่ข้างหน้านี้แล้ว ในวังหลวงมีกฎห้ามไม่ให้ยุ่งเกี่ยวหรือ
รดน้ำ ต่อเมื่อเดินออกมาแล้วถึงค่อยนั่งเกี่ยวกลับจวนได้ ขุนนางคนอื่น
กรุกันเบียดขึ้นหน้าไปจนพวกเขาแยกออกจากกัน ถานเสียนยาพลันโพล่ง
ถามเบาๆ

"อูฟู เจ้าอยากกลับบ้านหรือไม่"

นางหันมายิ้ม "อยาก อยากมากด้วย"

"เช่นนั้น...รอข้าอยู่ข้างนอกนะ ข้าจะไปส่ง"

นางมองหน้าเขา ก่อนจะอ้าปากหาวปล่อยตัวให้ไหลตามฝูงชน
ออกจากประตู่ชีหาวไปช้าๆ ไม่ได้รีบรุดเบียดคนออกไป

พอถึงด้านนอก เหล่าขุนนางต่างแยกย้ายไปคนละทาง บ้างขึ้นม้า
บ้างนั่งรถม้า บ้างนั่งเกี้ยว นางขมวดคิ้วมองไปรอบๆ

"ขอแสดงความยินดีกับน้องชายที่แคล้วคลาดปลอดภัยไปได้อีกปี"

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังขึ้นข้างตัว จากนั้นลมแผ่วก็พัดเข้ามากระทบร่าง

ไม่ต้องเหลียวตามองก็รู้ว่าคนที่เข้ามายืนข้างๆ คือใคร นางยิ้ม

สัพยอก "ขอแสดงความยินดีกับพี่ใหญ่ หนึ่งปีมานี้ท่านแก่ขึ้นไม่น้อยเลย"

"ปีนี้ข้าอายุสี่สิบหก เริ่มมีผมหงอกประปรายแล้ว" เขาถอนหายใจ

นางหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วเงยหน้าขึ้นมองเขา "มีผมหงอกก็แสดงว่า

พี่ใหญ่ห่วงใยทุกข์สุขปวงประชา ห่มเทร่างกายแรงใจให้ชาติบ้านเมือง
อย่างไรเล่า"

"ผิดกับเจ้า ซึ่งมีความสุขก่อนที่ชาวบ้านเขาจะสุข แต่ทุกข์หลังจาก
ที่ชาวบ้านเขาทุกข์"

"นั่นเป็นเพราะต่อให้ฟ้าถล่มลงมาก็มีพี่ใหญ่รับไว้ให้ช้า ช้าจะต้อง
กังวลอะไรเล่า"

ก็เพราะอย่างนี้นี่ละ ห่มเทร่างกายแรงใจเพื่อชาติบ้านเมืองยัง
ไม่เท่าไร สาเหตุหลักคือออกสันขวัญแขวนแทนนางอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันว่า
จะถูกลวงรู้ความลับต่างหาก

สามปีก่อนเขาเห็นนางเก่งกาจสามารถ ยังนึกว่าอนาคตจะรุ่งโรจน์
ที่ไหนได้ พอนางมั่นใจว่าตัวเองมีที่พึ่งก็...กลายเป็นเฉื่อยและเสียอย่างนั้น

ถือว่าเขาคาดการณ์พลาดเอง! ได้น้องสาวมาคนที่ดีแต่วางท่า
นางฉลาดจริง แต่ใช้ความฉลาดแค่กับตัวเองเท่านั้น

"ขุนนางขุนญี่แยกกันยืนเป็นฝั่งตะวันออกกับตะวันตก ข้าตาดีเลย
มองเห็นพี่ใหญ่ ท่านนี่ยอดเยี่ยม งานถวายพระพรจัดตั้งแต่เช้ายันเย็น
ท่านยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่นิดเดียว" พุดพลางเดินตามชายหนุ่มไป
ที่รถม้าอุทยานสนสุกเสียด

"แต่เจ้ากลับทำเหมือนจะหมดสติให้ได้" ทำเอาเขาพรันพรึงเสีย
ไม่มีดี

"ก็ข้าหนานี่นา" นางบ่นเบาๆ "งานถวายพระพรอะไรก็ไม่รู้ ปีใหม่
ทั้งทีก็ควรได้นอนสบายอยู่ในห้อง นี่ต้องออกมาร้องทรงพระเจริญหมื่นปี
หมื่นๆ ปี มีอะไรน่าสนุกตรงไหน"

"งานพิธีการที่ไม่จำเป็นเช่นนี้ ต้องมีอยู่แล้วละ" เขาสังเกตเห็นว่านางตัวสั้นนิดๆ เลยช่วยกระชับผ้าคลุมกันลมให้แน่นขึ้น ขุนนางโดยรอบเห็นการกระทำน่าคิดลึกซึ้งของเขาก็พากันมองมาด้วยสายตาแปลกๆ

ถานอู่ฟูมินสายตาเหล่านั้น ถอนหายใจพูดต่อไปว่า "จะแก้งปวดก็ยังไม่ได้ เป็นขุนนางนี่ไม่ง่ายเลยสักนิด" ปกติแอบอู่ได้เมื่อไรเป็นต้องรู้คนอื่นทำงาน ส่วนนางเอื้อระเหยล่อยชายอย่างมีความสุข มีแต่พิธีการหยาบหยาบในราชสำนักนี่ล่ะที่อยากหนีหนีไม่ได้

"อู่ฟู เจ้า...คิดได้หรือยัง" เขาถามอย่างมีนัยสำคัญ

นางมองชายหนุ่มแล้ววาดยิ้มบนเรียวปาก "ยัง"

รถม้าจอดรออยู่ข้างหน้า คนรถเปิดประตูให้ เนียซังหมิงช่วยประคองนางขึ้นรถก่อน จากนั้นตัวเองก็ก้าวตามขึ้นไป

"ยังหนาวอยู่หรือไม่" เขาถามพลางเปิดม่านหน้าต่าง ลมหนาวพัดกุญเข้ามาจนนางสะท้าน

"หนาวจนจะแข็งอยู่แล้ว" นางทิ้งร่างนุ่มนวลบอบบางไปซุกผ้าห่มเนื้อนุ่มที่เตรียมไว้บนรถ

"เจ้าเป็นคนทางใต้ จะไม่ชินกับอากาศแบบนี้ก็ไม่แปลก" เขาบอกเขาประจักษ์นิสัยขี้หนาวของนางตั้งแต่ปีแรก กลับจากสำนักราชบัณฑิต นางเป็นต้องตรงดิ่งไปล้มตัวนอนบนเตียงโดยไม่กินข้าวเย็นด้วยซ้ำ ตอนแรกเขานึกว่านางเป็นโรคอะไรสักอย่าง ต่อมาถึงได้รู้ว่า เป็นเพราะนิสัยขี้หนาวของนางนั่นเอง

พอกำลังจะสั่งให้คนรถออกรถ ก็ได้ยินเสียงคนเรียกอยู่ข้างนอก "เดี๋ยว! ซ้าก่อน! อู่ฟู อย่าเพิ่งไป!"

"สหายร่วมงานของเจ้าน่ะอู่ฟู"

"อ้อ" นางจิ้งจอกในคอก ก่อนจะลุกขึ้นนั่งอย่างหงุดหงิดเล็กน้อย เพราะเดิมทีจวนหลับอยู่แล้ว มาถูกปลุกเสียได้

รอจนนางนั่งเรียบร้อยแล้ว เนี่ยซังหมิงถึงค่อยเปิดประตูออก ครึ่งหนึ่ง ให้อีกครึ่งที่เหลือบังร่างของนางเอาไว้ จากนั้นก็ส่งยิ้มบางๆ ไปให้ถ่านเสียนยา "ได้ทำถ่าน มีอะไรหรือ"

"ก็ไม่มีอะไรหรอก" ถ่านเสียนยาเหลือบมองข้างในรถอย่างอดไม่อยู่ "ขำนิดกับอู่ฟูไว้ว่าจะพาเขาไปส่ง"

"จะต้องรบกวนได้ทำถ่านไปไย ข้าเองก็กำลังจะกลับคฤหาสน์ สกุลเนี่ยอยู่พอดี ให้เขากลับไปด้วยกันเลยก็ได้ ท่านรีบกลับจวนไป จดลองปีใหม่อีกดีกว่า" เนี่ยซังหมิงเอ่ยปฏิเสธ

หิมะขาวโพลนปลิวว่อน ลมแรงระลอกหนึ่งพัดเกิดหิมะเข้ามา ในรถ ถ่านอู่ฟูจามพรีตแล้วทำตัวหด ถลึงตามองเขาเป็นเชิงตำหนิ

ถลึงตาใส่เขาทำไมกัน อีกฝ่ายไม่ใช่สหายร่วมงานของเขาเสียหน่อย สตรีผู้นี้เหิมเกริมขึ้นทุกที เห็นพี่ชายอย่างเขาเป็นบ่าวคอยไล่แซกไปแล้ว

"อู่ฟู ห่มผ้าสิ!" เนี่ยซังหมิงขมวดคิ้ว ทำท่าจะปิดประตูรถ

ยามนั่นเอง ไม่รู้ว่าถ่านเสียนยาไปเอาเรี่ยวแรงมาจากไหน ถึงได้ จับประตูรถเอาไว้พลางว่า "ได้ยินว่าพอลถึงเทศกาลที่ไหน หากเจ็ยเหยีย ไม่ได้ออกลาดตระเวนเมืองหลวง ก็จะต้องในคฤหาสน์สกุลเนี่ยกับสหายสนิท สี่ห้าคน ถกประเด็นเรื่องความเป็นไปของชาติบ้านเมืองในอนาคต แม้ ข้าจะทำงานในสำนักกราชบัณฑิต แต่ก็ห่วงใยทุกข์สุขของราษฎรด้วย เช่นกัน ไม่ทราบว่าคุณนี่ข้าขอไปเข้าร่วมด้วยอีกคนได้หรือไม่" พุดจบ

ก็พบว่าเนี้ยซังหมิงไม่ได้มองเขา หากแต่ทอดสายตามองผ่านตัวเขาไป
หยุดอยู่ด้านหลังไกลๆ

เขาหันไปมอง พบว่าในกลุ่มสหายร่วมงานที่ยืนกระจัดกระจาย
หน้าประตูซื๊หวา ใครคนหนึ่งกำลังมองมาทางนี้เช่นกัน เป็นเซ้าหยวนเจี๋ย
ที่ได้รับความไว้วางพระทัยอย่างสูงจากจักรพรรดินั่นเอง

"หากข้ายังปฏิเสธอีกก็เท่ากับไม่ไว้วางใจได้ทำถาน เซ็ญซึ้นมาเถิด"
เนี้ยซังหมิงพูดบับพร้อมเปิดประตูให้ ลังเลอยู่สักพักเขาก็ก็พูดเบาๆ
กับถานอู่ฟู่ก่อนที่ถานเสียนย่าจะก้าวขึ้นมา "ขอภัยที่ล่วงเกิน"

ร่างสูงใหญ่ขยับเข้าไปหาหญิงสาว เว้นที่ที่นั่นอยู่เมื่อครู่ให้
ถานเสียนย่า

"พี่ใหญ่มัดใจคนเก่งจริงๆ ไม่ตกหล่นแม้แต่คนเดียว" นางหวา
ท่าทางจะไม่ได้ยินคำขอขมาเมื่อครู่ของเขา

"ข้าทำเพื่อเจ้าหรรณนะ อดทนหน่อย กลับไปคอยนอน" เขากะทิบ
ข้างหูนางเบาๆ

หญิงสาวส่งเสียงจ้วเจี๋ย พอถานเสียนย่าก้าวขึ้นมามีอีกคน รถม้า
ก็แคบไปถนัดใจ เขาขายาวแขนยาว จึงไปโดนมือทั้งสองข้างของถานอู่ฟู่
โดยไม่ตั้งใจ และทำท่าจะอุทานว่ามือนางเย็นเหลือเกิน

แต่แล้วเนี้ยซังหมิงก็ปัดมือนางออกแบบไม่ให้ตั้งตัว เพื่อจะได้
ไม่ถูกเขาสัมผัส

"เจ็บนะ" ขนตาหนาเป็นแพขนางนางขยับเบาๆ คิ้วขมวดเข้าหากัน
เนี้ยซังหมิงยิ้มบาง "ห่มผ้าเสียให้เรียบร้อย อย่าให้มือเท้าโผล่ออกมา
เดี๋ยวก็หนาวรอก"

ถ่านเสียนยาใจเต้นแรงขึ้นหนึ่งจังหวะ เขาประสานสายตาเข้ากับ เนี่ยซังหมิง ขยับริมฝีปากอยู่ชั่วครู่ถึงหาคำพูดเจอ "ในเมื่อถ่านอู่ฟู่หนาว เช่นนั้น...เช่นนั้นข้าเอามานวดหน้าต่างลงแล้วกัน..."

"ไม่ต้อง ได้เท่าถ่าน อากาศในรถไม่ถ่ายเท" เนี่ยซังหมิงห้ามอย่าง สุภาพ

"อ้อ...ขอรับ..." ทั้งคู่ไม่ได้ทำอะไรผิดปกติเลยแท้ๆ แต่ถ่านเสียนยาก็งงหน้าแดงเรื่ออย่างห้ามไม่อยู่ ไม่รู้จะเอาสายตาไปวางไว้ตรงไหนดี สุดท้ายก็ถามด้วยเสียงอันทัง "ได้ยินว่าปีก่อนเจียเหยียถวายรายงานขอให้ เสริมกำลังกองทัพป้องกันชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้ อย่างนั้นหรือ"

ถ่านเสียนยากระแอมสองที แล้วเห็นถ่านอู่ฟู่ที่หลับตานอนสะดุ้งเบาๆ เขาลองกระแอมอีกที ถ่านอู่ฟู่ก็สะดุ้งอีก แต่ไม่ยอมลืมตาขึ้นมา เห็นแล้วพลันนึกถึงแมวที่สูญหายของเขาเลี้ยงไว้ในบ้าน ซ่าง...ตลกดี เหลือเกิน

"ชาวบ้านแถบชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้มีความเป็นอยู่ แร้นแค้นผิวดเคือง การมีกองกำลังของราชสำนักปกป้องช่วยข่มขวัญ พวกโจรสลัดวอไค่ว* ได้ไม่มากนักเลย น่าเสียดายที่รายงานของข้าถูก ตีกลับมา"

คำตอบของเนี่ยซังหมิงดังสติถ่านเสียนยากลับมาชั่วขณะ "อย่างนี้ นี่เอง" เขายิ้มแก่อๆ แล้วเบนสายตาไปหาใบหน้านายมหลับไหลของถ่านอู่ฟู่ อีกครั้ง ก่อนจะกระแอมใหม่ นางขยับตัวเล็กน้อยตามคาด

"อู่ฟู่ อย่าลืบลี" ดูเหมือนเนี่ยซังหมิงจะสังเกตเห็นสายตามีผิดปกติ

* โจรสลัดวอไค่ว เป็นโจรสลัดชาวญี่ปุ่นที่ออกปล้นในแถบริมทะเลของจีน บางครั้งเรียกว่า 'โจรสลัดแคระ'

ของอีกฝ่าย แต่ก็ไม่อยากเสียมารยาทเขย่าวัวปลุกนาง จึงเอื้อมมือผ่านร่างแบบบางไปหยิบกล่องฉนวนเหอ* มาแทน "อ้าปาก"

"อือ..."

"อู่พู่"

กลีบปากสีชมพูเผยออกเล็กน้อย เนี่ยซังหมิงป้อนวุ้นพุทราเปรี้ยวให้กิน นางทำหน้าย่น ลืมตาโพล่ง หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

"เปรี้ยวนัก!"

"เปรี้ยวดี๊ ช่วยเรียกน้ำย่อย เพิ่มความกระปรี้กระเปร่าได้อีกด้วย" นี่คือของวิเศษที่พ่อครัวคฤหาสน์สกุลเนี่ยทำมาเพื่อแก้อาการของนาง โดยเฉพาะ "เห็นคนในจวนบอกว่าเมื่อวานเจ้าเข้าห้องไปนอนทันทีโดยไม่กินข้าวเย็น เจ้าต้องกินวันละหกมื้อ วันนี้ก็ไม่กินอีก เดี่ยวก็ป่วยเอาเหวอ เมื่อป่วยก็ต้องไปหาหมอ เจ้าไม่ชอบไปหาหมอไม่ใช่หรือ?"

"พี่ใหญ่ช่างล่วงรู้จริงฯ" นางบ่นอย่างหงุดหงิด แล้วหยิบวุ้นพุทราเปรี้ยวใส่ปากเองอีกชิ้น

ถ่านเสียนยามองคนทั้งคู่จนตาแทบถลน รักร่วมเพศคืออะไร วันนี้เขาได้เปิดหูเปิดตาแล้ว! ที่แท้ความรักระหว่างบุรุษกับบุรุษก็เหมือนความรักระหว่างบุรุษกับสตรี ถ่านอู่พู่กับเขาทำงานด้วยกัน ปกติเขารู้สึกแค่ว่าฝ่ายนั้นหน้าตาคล้ายสตรี ซึ่งบุรุษไม่น้อยก็หน้าตาเช่นนี้ เวลาที่อยู่ใกล้ๆ กันจะได้กลิ่นหอมรวยรินออกมาจากกายเจ้าตัว อากัปกริยาดูนุ่มนวล แม้จะโง่งมอยู่สักหน่อย แต่ก็ไม่ถึงขั้นเกินเยียวยา...

ต้องมาเห็นคนอย่างนี้พลัดเข้าไปในโลกที่มีผู้คนรังเกียจ ศีลธรรมในใจ

* กล่องฉนวนเหอ เป็นกล่องชนิดหนึ่งซึ่งมีฉนวนหลายชั้น โดยมากจะเป็นลักษณะแบบกลม ด้านในแบ่งเป็นช่องเล็กๆ สำหรับใส่ขนมหวานรสชาติต่างๆ กัน

ทำให้เขา...ทนมองไม่ไหวจริงๆ

ทันทีที่รถจอด ถานเสียนย่าก็พรวดพราดลงไปเป็นคนแรก

"พี่ใหญ่ เขาเป็นอะไรไปนะ"

"คิดเลื่อนเปื้อนนะลิ" เนียซังหมิงตอบเนียบๆ

"เขาอยู่บ้านแล้วคับอกคับใจ พี่ใหญ่ดีกับเขาหน่อยแล้วกัน"

"หือ? ข้านี้กว่าพวกเจ้าไม่สนิทกันเสียอีก นึกไม่ถึงว่ากระทั่งเรื่องที่บ้านเขายังเอามาเล่าให้เจ้าฟังด้วย" เขาไม่ได้คบหากับถานเสียนย่า แต่ก็เคยเจอหน้าอยู่หลายครั้ง ดูออกว่าชายหนุ่มผู้นี้ไม่ใช่คนที่จะระบายความคับใจให้คนนอกฟัง

"ข้าเดาเอานะพี่ใหญ่" นางยกมือปิดปากหาว "ปีใหม่ทั้งที แต่คนมีครอบครัวแล้วกลับมาชลูกอยู่กับเหล่าชายไร้คู่ ท่าทางจะมีปัญหาเกี่ยวกับบ้านถึงได้ไม่อยากกลับ สุนัขยของเขาเป็นธิดาขุนนาง ย่อมต้องเอาแต่ใจบ้าง จะทะเลาะกันก็ไม่แปลก"

เนียซังหมิงมองนางอยู่นาน จนมั่นใจว่านางไม่ได้ตั้งใจคอยจับสังเกตถานเสียนย่า จึงค่อยแกล้งพูดยิ้มๆ "โชคดีที่ตอนนั้นเจ้าได้เป็นแค่ท้นฮวา ไม่เช่นนั้นคนที่ต้องคับอกคับใจวันนี้ก็คือเจ้า"

ถานอู่ฟูเพียงแต่ยิ้มโดยไม่ว่าอะไร การไม่ตอบก็ถือเป็นการปกป้องตัวเองเช่นกัน ปากมากมักพลาตง่าย ข้อนี้นางรู้อยู่หรอก เมื่อใดที่เขาพูดจาเป็นนัยเช่นนี้ นางจะสงสัยเสมอว่าเขาจะอะไรออกแล้ว

มองเพศที่แท้จริงของนางออก? เป็นไปได้ด้วยหรือ เท้าที่ทำงานในราชสำนักมา ไม่มีใครมองออกว่านางเป็นหญิงในคราบชาย แล้วเขาจะมองออกได้อย่างไรเล่า

"เจ๊วียเหี้ยย รีบลงจากรถม้าเถิดขอรับ!" ถานเสียนย่าส่งเสียงร้อนรนเรียกอยู่ข้างนอก เหมือนนึกเสียใจว่าเมื่อครู้ไม่น่ารีบลงมาเร็ว แล้วปล่อยให้ถานอู่ฟู่อยู่กับเนี้ยซังหมิงตามลำพัง

"อู่ฟู่ จะให้ข้าช่วยพยุลงจากรถหรือไม่" เนี้ยซังหมิงถามพร้อมยื่นมือไปให้

หญิงสาวได้สติกลับมา แล้วคลี่ยึดตามความเคยชิน "ขอบคุณพี่ใหญ่" แต่พอจะจับมือแข็งแรง เขากลับเลียงหนีอย่างแนบเนียนด้วยการจับข้อมือได้แขนเสื้อของนางไว้แทน แล้วจูงนางลงจากรถ

สัญญาณเตือนภัยดังวาบขึ้นในใจ ก่อนจะหายไปอย่างรวดเร็ว นางไม่ยอมยกเปลือกสมองคิดมาก และยังไม่อยากเชื่อว่าตนมีสิทธิ์ให้เขาจับได้ ยอมมองว่าคิดมากไปเองดีกว่า หาไม่นางจะรู้สึกเสียศักดิ์ศรี

"อา หิมะตกหนักขึ้นทุกทีแล้ว" ถานอู่ฟู่พึมพำพาลางแขนงหน้ามองหิมะที่ปลิวว่อนเต็มฟ้า ก่อนจะโปรยปรายลงมาทับถมกันบนพื้น

"หิมะตกเหมือนกันอย่างนี้ทุกปี แต่สตรีเล่า" เนี้ยซังหมิงเอ่ยเป็นนัยคล้ายกำลังสื่ออะไรบางอย่าง "สตรีมีความสาวสะพรั่งให้ผลาญได้สักกี่ปี เจ้าว่าจริงหรือไม่ อู่ฟู่"

นางตอบโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า "พี่ใหญ่รำพึงรำพันเสียแล้ว ท่านเองก็ใกล้จะสามสิบเต็มที เหตุใดถึงยังไม่แต่งงานเสียทีเล่า"

"ใจข้ามีแต่ราชสำนัก"

"คิดจะอยู่ตัวคนเดียวไปทั้งชีวิตหรือไร" นางถามต่อ

เนี้ยซังหมิงยกไหล่ ก่อนจะตอบยืมๆ "ที่บ้านเกิด ข้ามีพี่น้องร่วมสายเลือด ในราชสำนักนี้ ข้ามีน้องชายที่รู้ใจอยู่เป็นเพื่อนก็เพียงพอแล้ว

ชีวิตนี้ความรักที่ข้าต้องการก็มีแค่นี้ละ เจ้าเล่า เจ้าเองก็จะอยู่อย่างไรรู้คู่ไปทั้งชีวิตเหมือนกันหรือ" นางไม่แต่งงานไปตลอดแบบเขาไม่ได้หรอก

"ข้า?" หญิงสาวนิ่งคิดเล็กน้อย ก่อนจะเลิกคิ้วยิ้มๆ "ข้ากับพี่ใหญ่เป็นพี่น้องร่วมใจ ในเมื่อร่วมใจ ข้าก็จะครองตัวไว้คู่กับพี่ใหญ่ไปทั้งชีวิต"

"พูดจาส่งเดช" เขางืมงำ

ละอองหิมะสีขาวเงินตกหนักขึ้นเรื่อยๆ ลมพัดกระโชกแรงจนโคมไพบนหลังคารถม้าดับลง ท่ามกลางความมืดสลัว แลเห็นแสงเงินส่องกระทบใบหน้านางได้เลือนราง นางยิ้มอยู่ ทว่าเข่าอ่านความรู้สึกได้รอยยิ้มของนางไม่ออก

วันๆ เขาได้แต่ทำงานอยู่ในราชสำนัก เจอสตรีที่ยังสาวและยังไม่ได้ออกเรือนน้อยคน นางเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียวที่ใกล้ชิดกับเขา นางไม่เคยทรยศหักหลังเขา เปิดใจคุยกับเขาได้ทุกอย่างตั้งแต่เรื่องชาติบ้านเมืองลงไปถึงความชอบส่วนตัว มีแต่เพศที่แท้จริงเท่านั้นที่นางไม่เคยปิดปากให้ฟัง

นางไม่พูด เขาก็ไม่ถาม เพียงแต่ในบางครั้งจะรู้สึกเสียดยอย่างสุดซึ่งอยู่ในใจ เสียดยที่นางคิดการใหญ่ไม่เป็น ขอแค่เป็นอาลักษณ์ในสำนักราชบัณฑิตไปวันๆ ก็พอ หากนางเป็นชาย เขาจะดันให้นางแสดงความสามารถออกมาให้ได้ แต่นางเป็นสตรี...

สามปีก่อนเขานึกแค้นใจที่นางไม่ใช่บุรุษ สามปีให้หลังเขากลับนึกแค้นระบบสอบเข้ารับราชการที่กีดกันสตรี!

"พี่ใหญ่ ท่านถอนใจอีกแล้วนะ ระยะนี้บ้านเมืองเกิดวิกฤตขึ้นจริงๆ อย่างนั้นหรือ"

"เฮ้อ..." เขาถอนหายใจอีกครั้งพลางนึกในใจ ที่ทอดถอนใจอย่างนี้
สาเหตุไม่ได้มาจากชาติบ้านเมือง แต่มาจากนางต่างหาก!

ต่อให้คนรอบข้างมองมาด้วยสายตาแปลกๆ เขาก็ยังเห็นนางเป็น
น้องสาวจากใจจริง และคอยลอบปกป้องชื่อเสียงของนางมิให้ต่างพร้อย
โดยพยายามรักษาระยะห่างกับนางให้มากที่สุด วันข้างหน้าหากนาง
พึงใจหนุ่มบ้านใด เขาก็จะจัดการให้นางออกเรือนไปอย่างมีหน้ามีตา

แต่มีข้อแม้คือบุรุษผู้นั้นจะต้องสติปัญญาดีพอ ยอมรับนางได้
และ...กล้าแต่งงานกับนาง

พอคิดว่าเมื่อนางแก่ตัวลงเรื่อยๆ บุรุษที่ตรงตามเงื่อนไขยิ่งน้อยลง
ทุกที เขาก็ปวดหัวหนักกว่าเดิม

ช่างน่าปวดหัวนัก

5

ลมพัดแรงขึ้นตามลำดับ หิมะปลิวเข้ามากระทบบานหน้าต่าง
 ดังเป็นระลอก อากาศเช่นนี้ช่างน่าห่มผ้าคลุมหลายๆ ชั้นออกไปรับแขก
 เสียจริง

"พี่ชายอุฟู หากท่านยังไม่ส่งเสียงอีก เสี่ยวจินจะเข้าไปแล้วนะ
 เจ้าคะ"

"ข้าส่งเสียงอยู่น้อย่างไร..." นางจิวเจียจะหลับแหล่มีหลับแหล่

"ส่งเสียงรับแล้วก็รีบออกมาเถิด นายท่านให้ข้ามาเชิญ" เด็กหญิง
 ยังคงไม่เรียกเนียซังหมิงว่า 'ท่านพ่อ' เว้นเสียแต่เวลาอยู่ต่อหน้าเขาเท่านั้น

"ไปบอกเขาไปว่าข้าหลับแล้ว..."

"นายท่านบอกว่าหากท่านไม่ไป นายท่านจะมาเชิญด้วยตัวเอง"

"เก่งนักนะ เสี่ยวจิน ถึงกับใช้พี่ใหญ่มาขู่ข้า" ถานอุฟู่จึงงำ ลักพักหนึ่ง
 ถึงค่อยบังคับตัวเองให้ขึ้นจากถ้ำน้ำ

แม้จะมีกระถางไฟในห้องก็ยังหนาวจับจิต นางรีบรัดอก สวมเสื้อคลุม ล้างองตัวยาวสำหรับอยู่บ้านอย่างว่องไว หนาวเหลือเกิน...สองชายยับเข้าไปหาเตียงโดยไม่ทันรู้สึก ก่อนจะทิ้งตัวลงหนึ่งตลบ ดึงผ้าคลุม ผืนหนามาห่ม

"พี่ชายอยู่ฟู?" หากไม่เพราะนายท่านตั้งกฎเอาไว้ว่าจะเข้าไปข้างในได้ต่อเมื่อพี่ชายอยู่ฟูอนุญาต นางคงเข้าไปนานแล้ว จะได้ไม่ต้องมาส่งเสียงตะโกนอยู่ตรงนี้

"อ้อ...ไม่กินแล้ว...ไม่กินแล้ว น่ารำคาญจริง..." หญิงสาวซุกหน้าเข้าไปใต้ผ้าคลุม แล้วหลับไปอย่างรวดเร็ว

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไร นางถึงตื่นขึ้นมาด้วยความหนาวเย็น ขนาดห่มผ้าแท้ๆ มือเท้ายังเย็นขึ้นทุกขณะ เย็นเสียจนนางต้องลืมหัดแล้วโผล่หัวออกมาจากใต้โปง

"เหวอ..." นางร้องเสียงหลง

"เจ้าไม่ได้กินอะไรมาสองวันแล้ว จะเอาแต่นอนไม่ได้นะ" ประตูเปิดอ้า เนี่ยซังหมิงยืนอยู่หน้าห้อง ไม่เข้ามาข้างใน ซ้างๆ คือเสียวจินที่จ้องมองนางเป็นเชิงตำหนิ

"เฮ้อ..." นางถอนหายใจอย่างหงุดหงิด ลมหนาวพัดกรูเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ดูท่าเขาคงไม่ยอมกลับไปแน่

"อยู่ฟู?"

"มาแล้วๆ" นางพลิกตัวลุกลงจากเตียงอย่างไม่สบอารมณ์ พอปลายเท้าแตะถูกพื้นเย็นเฉียบก็รีบชักกลับไปทันที หันไปถลึงตาใส่เมื่อได้ยินเสียงจิ้นหัวเราะคิก ก่อนจะใส่รองเท้าอย่างไม่เต็มใจนัก

เสี่ยวจินรีบเดินเข้ามาหิบบฝ่าคลุมกันลมบนเก้าอี้ให้พลางว่า "พ่อครัวหวังทำเกี้ยวไว้ มีแต่ของโปรดของพี่ชายอยู่ทั้งนั้นเลย เกี้ยวเนื้อสับ เกี้ยวไส้แดงกับกุ้งแห้ง แล้วก็..."

"เลิกพูดๆ น้ำลายข้าจะไหลถึงพื้นอยู่แล้ว เสี่ยวจิน เจ้าดูแลข้าดีขึ้นทุกวันเช่นนี้ ต่อไปข้าจะยอมให้เจ้าออกเรือนไปได้อย่างไร" นางใช้ฝ่าคลุมกันลมห่อตัวเองจนแน่นหนา ถึงค่อยเดินออกจากเรือนพร้อมด้วยเนี้ยซังหมิง

"พ่อครัวหวังเค้นสมองสรรหาอาหารมาทำให้เจ้ากินจนแทบหมดปัญญาแล้ว" เขากางร่มกันหิมะให้ พอเห็นนางทำท่าไม่อินซังชอบก็ยิ้มเรียบๆ "คนทางเหนือกินเกี้ยว वर्षปีใหม่ ของไม่ถูกใจเจ้าไม่กิน อาหารอย่างไหนกินข้าสักสี่ห้ารอบเจ้าก็ไม่กิน ช่วงเลือกกินแบบนี้ต้องเดือดร้อนสักวัน"

"ข้ามีพี่ใหญ่คอยหนุนหลัง ฟ้าถล่มลงมาก็มีย่านคอยรับให้ ไม่เห็นต้องกลัวเลย"

เขาส่ายหน้า ไม่เห็นด้วยกับท่าที่ไม่ทุกขร้อนของนาง "บางที่อีกสองสามปีหลังจากนี้อาจเกิดสงคราม คราวนี้ต้องไปขึ้นปีใหม่อีกในค่ายทหารแล้ว"

นางหรีตา เงยหน้าขึ้นมองเขา "พี่ใหญ่ หากเกิดสงครามจริง คนออกรบก็ไม่ต้องเป็นท่านเลยนี่นา" ความหมายที่แฝงอยู่ในคำพูดของนางก็คือเลียงได้ก็เลียง ให้คนอื่นไปตายแทนที่แนวหน้า

เนี้ยซังหมิงยิ้มบางแล้วเอ่ยเบาๆ

"แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เจ้าไม่ได้เลื่อนตำแหน่ง เป็นอาลักษณ์อยู่

ในสำนักราชบัณฑิตต่อไป จะได้ไม่ต้องไปเช่นฆ่าข้าศึก"

"ข้ารู้จักประเมินตัวเองอยู่หรอกน่า ข้ามันแรงน้อย อย่าว่าแต่ฆ่าข้าศึกเลย แม้แต่จะฆ่าไก่อังไม่มีปัญญา ออกไปทำศึกเพื่อแสดงความจงรักภักดี เกิดตายไปก็เปล่าประโยชน์ ผู้คอยใช้สมองวางแผน อยู่แนวหลังดีกว่า"

นางถอนหายใจเอื๊อก หิมะขาวโปรยปรายลงมาติดเรือนผมยาวที่มัวดรวบไว้ เขาเห็นเข้าจึงช่วยปลดออกให้เบาๆ

เสี่ยวจินที่ถือร่มคันเล็กเดินตามหลังนั่งชะงัก เลือดชนิดชุ่มขึ้นหัว ขณะโพลงออกไปว่า "พี่ชายอุ่ฟุหนักไม่เอาเขาไม่สู้ ตีนะไม่ได้เกิดมาเป็นสตรี ไม่เช่นนั้นจะเข้าครัวตุ๋นแกงให้สามีกินได้อย่างไร"

เด็กน้อยจงใจเน้นเสียงคำว่า 'สตรี' ให้นายท่านฟัง ขอให้นางคิดมากไปเองเถิด นางมักจะรู้สึกว่าการเป็นเหมือนที่ช่างนอกโลกกันอยู่เรื่อย

"ถึงอย่างไรข้าหนักก็ไม่เอา เบาก็ไม่สู้อยู่แล้ว ไว้รอให้เสี่ยวจินโตเมื่อไร ข้าค่อยแต่งงานกับแม่สาวน้อยที่ได้ทุกอย่างแบบเจ้าแล้วกัน" ถานอุ่ฟุหัวเราะเบาๆ แล้วเปิดประตูห้องโถงโดยที่เด็กหญิงคัดค้านไม่ทัน ใ่อุ่นทะลักออกมา นางรีบสาวเท้าเข้าไปข้างในทันที

เที่ยวแบบทางเหนือขึ้นคว้นดุษยอยู่บนโต๊ะกลม ตัวนหยวนเจ้อที่นั่งอยู่เอื่อยทักทายยิ้มๆ "มาเสียทีนะ ข้ากำลังพนันอยู่เลยว่าคนผอมบางอย่างเจ้าจะเป็นลมล้มพับไปในงานถวายพระพรปีไหน!"

ถานอุ่ฟุเดาะลิ้น ขณะเดินเข้ามานั่งที่โต๊ะพร้อมเนี้ยซังหมิง ตรงข้ามนางคือถานเสี้ยนย่า นางสังเกตเห็นเขา เพราะเขาจ้องนางไม่ว่างตาตั้งแต่ที่นาง

เดินเข้ามาในห้องแล้ว

นางสงี่ยมบางๆ ไปให้ "พี่เสียนย่า เป็นอะไรไปหรือ"

"เอ่อ..." ถานเสียนย่าได้สติ หน้าแดงเรื่อ รีบลูบตามองดำแทบไม่ทัน "ไม่มีอะไร...ไม่มีอะไร..." แค่มองมองตาค้างเท่านั้น

เขากับถานอู่ฟูเกี่ยวพันกันในฐานะสหายร่วมงาน แต่ยังไม่เคยเห็นอีกฝ่ายในชุดอื่นมาก่อน เวลาใส่เครื่องแบบขุนนาง คนผู้นี้แม้จะสูงโปร่ง ทว่าก็มีความนุ่มนวลอ่อนช้อยอยู่ในตัว มิน่า...มิน่าเนี่ยซังหมิงถึงมีความชื่นชอบอย่างนั้นไปได้ เพราะอีกฝ่ายคืออู่ฟูนี่เอง...เมื่อครู่ขนาดเขายังใจเต้นแรงเลย

ตัวนหยวนเจ๋อมองถานเสียนย่า ก่อนจะหันไปมองเนี่ยซังหมิงที่ไม่ม่ืออาการรู้สึกงู้สึสา แล้วช่วยคลี่คลายบรรยากาศให้ "ได้ทำถานอย่าได้ถือสา อู่ฟูงามกว่าดอกไม้เป็นเรื่องจริง ขนาดข้าเจอกันอยู่บ่อยๆ บางที่ยังมองตาค้าง นับประสาอะไรกับท่าน"

"งามกว่าดอกไม้อะไรกัน ดอกไม้มีตั้งหลายชนิด พี่ใหญ่ ท่านว่าข้าเป็นดอกอะไรดี" ถานอู่ฟูถามยิ้มๆ ดูจะไม่คิดมากที่คนมองว่าตนเหมือนสตรี

เนี่ยซังหมิงยิ้มบาง "ข้าว่าเจ้าไม่เหมือนดอกไม้อะไรทั้งนั้น แต่เหมือนตัวเพียงพอนมากกว่า รีบกินข้าเถิด เย็นแล้วเดี๋ยวเสียรสหมด" เขารู้ว่าพลางตันเกี้ยวในซามกมลไปตรงหน้านาง แล้วหันมาพูดกับถานเสียนย่า "เชิญได้ทำถาน ปีใหม่บรรยาภาศใหม่ พ่อครัวทำอะไรสนุกๆ เอาไว้หากท่านกินแล้วเจอรสหวาน ก็ขอแสดงความยินดีว่าปีนี้ชีวิตท่านจะต้องราบรื่นผาสุกอย่างแน่นอน"

ถ่านเสียนยาหยิบตะเกียบ มองเกี้ยวสองสามจานบนโต๊ะพอเหลือบไป เห็นเกี้ยวน้ำที่วางอยู่ตรงหน้าถ่านอู่ฟูโดยเฉพาะก็เกิดลูกใจ

"ในเมื่อจะเสียดวง เหตุใดอู่ฟูถึงไม่กินกับคนอื่นเล่า" หรือว่าป่วย เป็นโรคอะไรแล้วกลัวจะติดคนอื่น

"เขาเลือกกินนะ"

"เลือกกิน?" ถ่านเสียนยาอู่ทวนเสียงหลง จ้องมองคนที่กำลังกิน เกี้ยวอย่างสบายอารมณ์ก็ให้ขุนขึ้นมาในใจ "เป็นบุรุษเลือกกินได้หรือ มิน่าเล่า คนอื่นถึงมองว่าเจ้าเป็น..." เป็นสมบัติของเนียซังหมิง เป็นภรรยา ชายของเนียซังหมิง เป็นกระต่ายที่แยกเพศไม่ออก...

น่ารังเกียจเหลือเกิน! ที่ผ่านมาเขายังนึกว่าคนรอบข้างพูดเกินไป แค่เพราะอู่ฟูรูปร่างหน้าตาเหมือนสตรีก็ถูกกล่าวหาว่านิยมนุรุษ มาวันนี้...ช่างไร้ยางอายยิ่งนัก! ดินะที่เขาอยู่ด้วย เขาจะช่วยดึงอู่ฟูออกมาจาก เส้นทางมิดีมีงามนี้เอง

อีกสามคนที่เหลื่อมองเขาฮึดฮัด ดวงตาเนียซังหมิงเป็นประกายขึ้น มาวาบหนึ่ง หากแต่ไม่เอ่ยอะไร

ถ่านอู่ฟูกล่าวยิ้มๆ อย่างนึกสนุก "พี่เสียนยา คำพูดของท่าน ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย สตรีเท่านั้นหรือถึงจะเลือกกินได้"

"เป็นบุรุษอกสามศอกจะเลือกกินได้อย่างไร" จะเปลี่ยนพฤติกรรม ถ่านอู่ฟูก็ต้องเริ่มจากปรับมุมมองให้ถูกต้องเสียก่อน อู่ฟูจอมข้อป้อ ดูไม่ออกหรือว่าเขาตั้งใจช่วย

พอจะบัดเกี้ยวที่นางคืบอยู่ออก เนียซังหมิงก็เอื้อมมือมากันไว้แล้วยิ้ม อย่างอ่อนโยน "ได้ทำถ่าน อู่ฟูไม่ได้กินอะไรมาสองวันแล้ว จะเลือกกิน

ก็ปล่อยไปเถิด"

"นั่นสิ" ตัวนหยวนเจ๋อก็คิดว่าเขาทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่เช่นกัน "คนเรามีข้อดีข้อเสียทุกคน ชอบหรือไม่ชอบห่างกันแค่เส้นบางๆ ตัวอย่างซ้ำสี่ซ้ำเองก็มีคนที่ไม่ชอบ มีเรื่องที่ไม่ชอบ มีของกินที่ไม่ชอบเช่นกัน"

"ถึงไม่ชอบ ผื่นใจเอาก็ได้นี้" ถานเสียนย่าเถียงอย่างมีโมโห จ้องถานอู่ฟู่ตาวาววับ

"ซ้ำผื่นไม่ได้ เดี่ยวอาเจียน" นางบอกยิ้มๆ

"ผื่นทนไม่ได้? มิน่าเล่าเจ้าถึงยังเป็นแค่ราชบัณฑิตเล็กๆ ในสำนักราชบัณฑิตอยู่อย่างนี้!" เพียงแค่พลั้งปากพูดออกไปก็เสียใจขึ้นมาแล้ว ต่อให้เป็นเรื่องจริง เขาก็ไม่ควรทำร้ายความรู้สึกคนอื่น ถานอู่ฟู่แม้จะโง่ม แต่ก็สะอาดบริสุทธิ์ ไม่มัวหมองด้วยค่านิยมในแวดวงขุนนาง นี่เป็นสิ่งที่เขาทั้งชื่นชมและริษยาอีกฝ่ายมาโดยตลอด

ท้องร้องจ๊อกๆ นางเริ่มหงุดหงิดว่าเหตุใดถึงให้ถานเสียนยามารบกวนเวลาอาหารของตน หากเป็นไปได้ นางขอเลือกกลับไปนั่งกินในเรือนตัวเองดีกว่า

ยามนั่นเอง นางตาลายวูบ ขณะล้มไปทางเนี้ยซังหมิงก็พูดกับเขาเบาๆ "ช่วยจัดการให้ข้าที่ พี่ใหญ่ ข้าไม่ไหวแล้ว"

ถานเสียนย่าสูดหายใจเฮือกเมื่อเห็นดังนั้น แล้วยกมือสั่นระริกขึ้นชี้คนทั้งคู่ "พวกเจ้า...พวกเจ้า..."

เนี้ยซังหมิงไม่รู้จะร้องให้หรือหัวเราะดี ได้แต่ถอนหายใจยิ้มๆ "อู่ฟู่แค่หิวจนหน้ามืดนะ ได้ทำถานอย่าได้คิดเกินเลย"

"ต่อให้คิดเกินเลยจริง อู่ฟู่อยู่กับพี่ซังหมิงก็ต้องมีความสุขแน่นอน"

ตัวนหยวนเจ้อที่เคี้ยวเคี้ยวเต็มปากอดพูดขึ้นมาไม่ได้ "อย่างน้อยเทียบกับได้เท่าจ้างที่ชอบเด็กหนุ่มๆ นั้นแล้ว พี่ซังหมิงยังปกติกว่าเยอะ"

"ได้เท่าจ้าง?!" ถานเสียนย่าตกใจไม่น้อย "หรือว่า...เขาหมายตาอู่ฟู?"

"ได้เท่าถานไม่ทราบหรือ ท่านตกข่าวแล้ว" พอจะเอื้อมมือไปคืบเกี่ยวในขามถานอู่ฟู ฝ่ายนั้นก็คืบนั่งตัวตรงบัดตะเกียบเขากออกไปทันที

"ท่านพูดเป็นเล่น ได้เท่าจ้างโปรดปรานเด็กหนุ่มๆ อู่ฟูเลยวัยแล้ว จะถูกหมายตาได้อย่างไร"

"ของสวยๆ งามๆ ใครก็ชอบทั้งนั้น โดยเฉพาะรูปร่างหน้าตาอู่ฟูดูไม่ออกว่าชายหรือหญิง หากไม่คิดว่ามีพี่ซังหมิงล่ะก็ ป่านนี้เขาอาจตกเป็นสมบัติของได้เท่าจ้างไปแล้วก็ได้"

ถานเสียนย่าเบิกตามองถานอู่ฟูที่หันกลับไปกินเคี้ยวอีกครั้ง พร้อมนึกถึงเนื้อตัวเหยี่ยวยานเพราะเอาแต่หมกมุ่นในกามของได้เท่าจ้าง แม้เขาจะไม่จับไวกับข่าวทำนองนี้นักและไม่คิดจะใส่ใจสอดรู้ แต่ก็เคยได้ยินมาว่าเด็กหนุ่มหลายคนถูกได้เท่าจ้างเล่นวีปริตจนตายคาเตียงที่ผ่านมาเขามองว่าไม่ใช่เรื่องของตัวเอง อีกประการหนึ่งข่าวลือก็คือข่าวลือ ใครจะรู้ว่าจริงหรือเท็จ ทว่า...

"ได้เท่าถานวางใจได้" ตัวนหยวนเจ้อกล่าว "ได้ยินว่าช่วงนี้เฒ่าเจ้าต้นหาเปลี่ยนเป้าหมายไปเลี้ยงเด็กหนุ่มรูปงามอีกคนแทนแล้ว"

"ระวังหน้าตาจะมีหูประตูด้า" เนี่ยซังหมิงเอ่ยเตือนขณะมองถานเสียนย่า

"พี่ใหญ่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก พี่เสียนย่าเป็นคนซื่อตรง ปกป้อง

ลูกน้อง เข้าทำงานอยู่ในสำนักราชบัณฑิตก็ได้เขาคอยช่วยดูแลตลอด เขาไม่เคยออกไปพูดข้างนอกหรืออก จจริงหรือไม่ที่เสียนยา" นางหันมามายืมให้ ถานเสียนยาเลยเคลิ้มไปอีกครั้ง

นายน์ตาสีดำของเนี่ยซังหมิงหรือลงขณะส่งเสียงตอบรับ นึกเคื่องที่นางใช้วิธียกยอปอปั่นมาซื้อใจคน นางลืมนไปแล้วหรือว่าตัวเองเป็นหญิงหากพลาดพลั้งเกิดอะไรขึ้น นางรับไหวหรือ ยิ่งพอนึกออกว่าในอดีตนางก็เคยใช้วิธีนี้ต่อเขามาก่อน ความหงุดหงิดในใจก็ยังเพิ่มพูน

ตัวนหยวนเจ้อเป็นพวกจมูกไวกับข่าวชาวบ้านและจมูกไวกับปฏิกิริยาเช่นนั้นนัก จึงจ้องมองเนี่ยซังหมิงอย่างครุ่นคิด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624522.html>